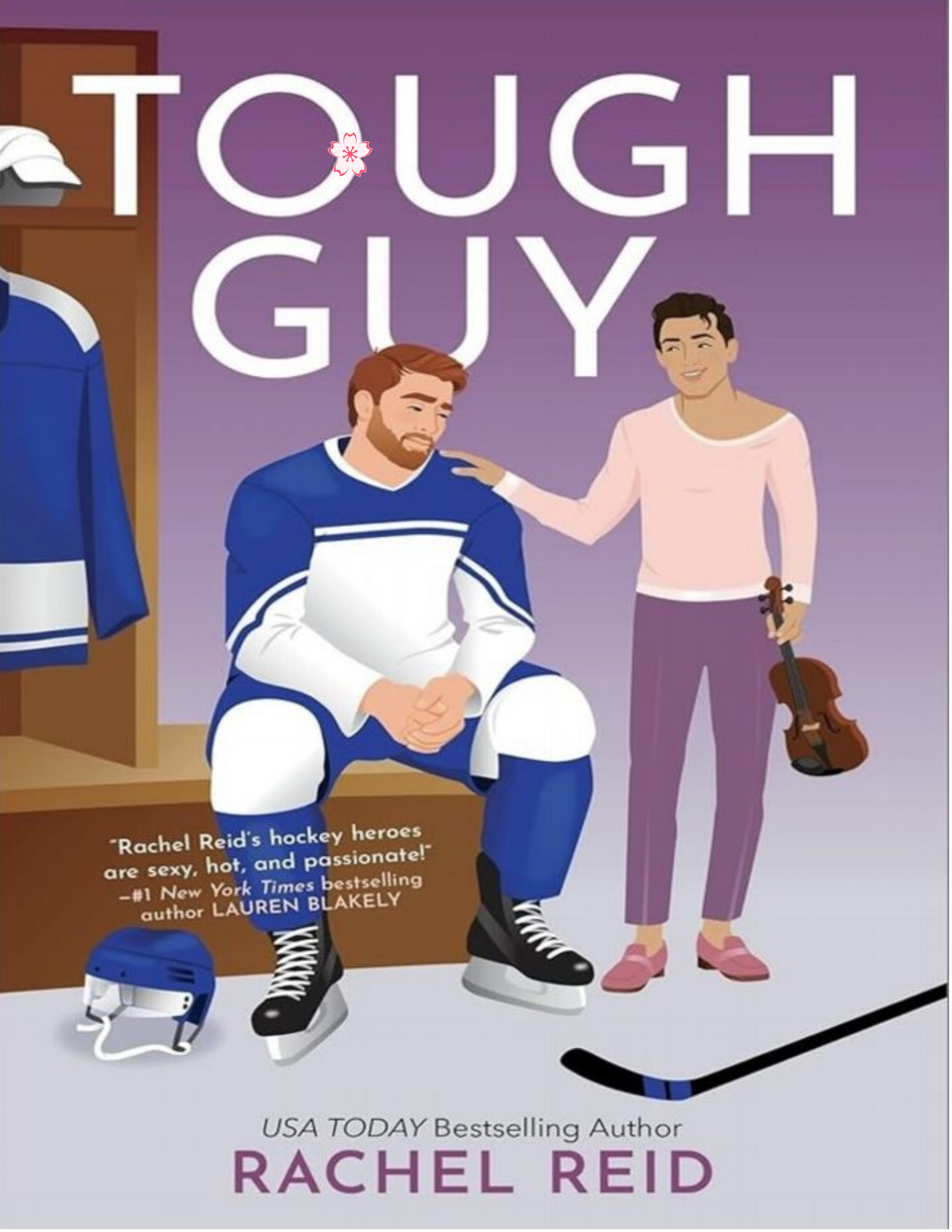
TOUGH GUY

"Rachel Reid's hockey heroes are sexy, hot, and passionate!"
—#1 *New York Times* bestselling author LAUREN BLAKELY

USA TODAY Bestselling Author

RACHEL REID

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

Ortak hiçbir yanları yok, peki neden Ryan Fabian'ın yanında olduğunda kendini en çok kendisi gibi hissediyor?

Profesyonel hokey yıldızı Ryan Price, sahada sert bir oyuncu olabilir, ancak buz pistinin dışında endişeyle mücadele ediyor. Kısa süre önce Toronto Guardians takımına transfer olan Ryan, şehrin dinamik LGBTQ Village semtinde yeni bir başlangıç yapmaya kararlı. Yeni mahallesinde karşılaşmayı hiç beklemediği son şey
komşularından beklediği son şey, Fabian Salah'ın muhteşem haliyle geçmişinden bir anıdır.

Müzisyen olmak isteyen Fabian hokeyden nefret eder. Ancak bu, onun iri yarı, kızıl sakallı bir defans oyuncusuna ilgi duymasını engellemez. Lise yıllarında neredeyse paylaşacakları öpücüğü unutmamıştır ve aralarındaki kimyanın daha da güçlendiği açıktır.

Fabian, Ryan'a Toronto'nun eşcinsel ortamını tanıtmaktan büyük mutluluk duyar. Dans kulüpleri, sanat sergileri ve
muhteşem seks arasında, Ryan uzun zamandır
uzun zamandır hissetmediği bir şey hissetmeye başlar: mutluluk. Ancak buz üzerinde sert adam rolünü oynamak bedenine ve zihnine zarar vermiştir ve bir gelecek
Fabian, patenlerini sonsuza kadar rafa kaldırmak anlamına gelebilir.

Güvenle tek tıklayın. Bu kitap, ***Carina Press Romance Promise'ın*** *bir parçasıdır: aradığınız tüm romantizm, HEA/HFN ile birlikte. Bu bir sözdür!*

Rachel Reid ve Carina Press'ten de temin edilebilir

Oyun Değiştirici Ateşli
Rekabet

Ve Game Changers serisinin bir sonraki kitabını bekleyin, yakında çıkacak!

Tough Guy

Rachel Reid

Bu kitap, hokeyi sevmeyen Matt için, ama ben onu yine de seviyorum.

İçindekiler

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On

Üçüncü Bölüm

On Dördüncü

Bölüm On Beşinci

Bölüm On Altıncı

Bölüm On Yedinci

Bölüm On Sekizinci

Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm Yirmi

Birinci Bölüm Yirmi İkinci

Bölüm Yirmi Üçüncü

Bölüm Yirmi Dördüncü

Bölüm Yirmi Beşinci

Bölüm Yirmi Altıncı

Bölüm Yirmi Yedinci

Bölüm Epilog Teşekkürler

Yazar Hakkında

Rachel Reid'in *Heated Rivalry* kitabından alıntı

Önsöz

Eylül 2018

"Mutlu musun?"

Ryan Price, Koç Cooper'ın bu soruyu kendisine mi, yoksa gözlerini ayırmadığı bilgisayara mı sorduğunu anlayamadı.

Dürüst cevap, Ryan'ın mutluluğun ne olduğunu tam olarak hatırlayamadığıydı

nasıl bir şey olduğunu tam olarak hatırlayamadığını, ancak bunu itiraf etmenin garip olacağını düşündüğü için, bunun yerine sadece "Tabii" dedi.

"Harika," dedi Koç dalgın bir şekilde. "Bunu duyduğuma sevindim. Yaşayacak bir yer buldun mu?"

"Hâlâ otelde kalıyorum, ama bakıyorum..."

"Sanırım şehir değiştirme konusunda uzmansın." Koç sonunda bakışlarını Ryan'a çevirdi ve sanki dünyanın en komik şakasını düşünmüş gibi ona gülümsedi.

"Artık bingo kartın neredeyse doldu, değil mi?"

"Evet." Ryan gülümsemeye bile çalışmadı. "Neredeyse."

Koç sandalyesine yaslandı ve kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. Bruce Cooper, Toronto Guardians kadrosundaki herhangi bir oyuncudan daha iyi durumda olabilirdi. Hiç NHL'de oynamamıştı.

Kendisi, ancak vücudunu en iyi formda tutuyordu, sanki oyuncularına, istediği zaman kolayca patenlerini giyip herhangi birinin yerine geçebileceğini ima edercesine. "Neden burada olduğunuzu biliyorsunuz. Ne tür bir oyuncu olduğunuzu ve sizden ne beklediğimizi size söylememe gerek yok. Ne demek istediğimi anladığınıza eminim." Gülümsemeyi bıraktı ve Ryan'a çok keskin bir bakış attı.

Ryan ne demek istediğini çok iyi anladı. On yedi yaşından beri tüm koçlarının ona söylediği şeyin aynısıydı: Gerçek oyuncularımızı tehdit eden rakipleri ezip geçmenizi istiyoruz.

"Evet, koç," dedi Ryan. Guardians ile ilk antrenmanını yeni bitirmişti ve her şey... iyi gitmişti. Birkaç oyuncu ona

meraklı bakışlar atmıştı, ama kimse ona özellikle dostça davranmamıştı. Ryan'ın ünü açıkça ondan önce gelmişti.

"Kent'i korumak önceliğimizdir," dedi Koç. "Ağzı bozuk biridir, ama onun zarar görmesini istemiyoruz. Eğer bunun bedelini ödemek zorunda kalacaklarını bilirlerse, çocuklar onu almaya gelmeden önce iki kez düşüneceklerdir."
" diye *ek*ledi. Sırıtarak baktı.

Ryan irkildi. "Evet. Anladım."

"Güzel," dedi Koç neşeyle. "Şimdi, konuşmak istediğim diğer konu, takım arkadaşlarınla geçinememe geçmişin
"

Ryan Price, yeni koçunun ofisine girmeden önce çiğnediği dört Tums'un kalıntılarını temizlemek için dilini ön dişlerinin altından geçirdi. Bunun için midesine mümkün olduğunca fazla antasit almak istiyordu.

"Öyle değil," diye açıklamaya çalıştı Ryan. "Yani, onlarla geçinemediğimden değil. Sadece... kendime saklanıyorum. Sanırım."

Koç kaşlarını çattı. "Guardians bir *takım*, Ryan. Buz üzerinde ve dışında. Takımlar güven ve dostluk üzerine kurulur."

"Biliyorum. Daha çok çaba göstereceğim."

"Bunu duymak güzel," dedi koç, sanki mesele çözülmüş gibi. Ryan, takım arkadaşlarıyla özellikle güçlü bağlar kurmayı beklemiyordu
Takım arkadaşlarıyla özellikle güçlü bağlar kurmayı beklemiyordu. Doğal olarak beceriksiz, utangaç, klinik olarak endişeli, uçmaktan korkan ve, evet, eşcinsel olması, onu eski soyunma odasında arkadaşlık mıknatısı yapmıyordu.

Ama *deneyecekti*.

"Ve dinle." Koç sesini alçaltıp öne eğildi. "Bize çıldırmayacaksın, değil mi? Daha önce olduğu gibi?"

Ryan'ın kaşları yukarı kalktı. *Vay canına. Bu çok açık sözlüydü.* "Ben, şey... Bunun üzerinde çalışıyorum."

Koç gözlerini kısarak baktı. "Çalışıyorum, ne gibi? Meditasyon, yoga falan mı?"

"Hayır. Yani, biraz. Ama terapi gibi. Ve reçetem var..." "Yani kontrolün
altında. İyi." Koç elini salladı,
konuşmanın bitmesine açıkça memnun oldu. "Antrenman kampını bitirelim, sonra bu takımda sana uygun pozisyonu buluruz
takımda nerede yer alacağını belirleyeceğiz."

"Tamam, koç."

Koç bilgisayarına döndüğünde, Ryan ayağa kalktı, başını salladı ve odadan çıktı. Bu kısa sohbet,
son koçuyla yaptığı sohbetten çok da farklı değildi. Ya da ondan önceki koçla. *Buz üzerinde korkutucu, buz dışında normal olmanı istiyoruz.*

Ryan, Guardians'ın o öğleden sonra yapacağı fiziksel testlere hazırlanmak için soyunma odasına geri döndü. Odada,
Toronto'nun yıldız oyuncusu Dallas Kent'in başka bir yıldız oyuncu olan Troy Barrett ile konuştuğunu gördü. Kent, bir hokey oyuncusu için kısa boyluydu, sarı saçlı ve açık mavi gözlüydü. Ryan'ın çekici olarak nitelendireceği bir tip değildi, ama bunun sebebi çoğunlukla yüzünde belirgin bir şekilde görünen kibiriydi. Barrett daha yakışıklıydı, keskin mavi gözleri ve koyu saçları vardı, ama yine de Ryan'ın tipinden uzaktı.

Ryan, koruması beklenen bu adamlara kendini tanıtmanın iyi olacağını düşündü. Yaklaştıkça, Kent'in Barrett'a önceki gecenin cinsel maceralarını ayrıntılı bir şekilde anlattığını duydu. Kent, Ryan yaklaştığında ona bakmadı bile, Kent iğrenç hikayesini bitirene kadar Ryan garip bir şekilde ayakta durmak zorunda kaldı.

"Yemin ederim, bayılacağını sandım!"

Barrett güldü. Ryan boğazını temizledi ve Kent sonunda başını kaldırdı.

"Oh. Selam." Kent'in sesinde hafif bir alay vardı.

"Merhaba," dedi Ryan aptalca. Elini uzattı. "Ben Ryan."

Kent, Ryan'ın eline baktı, sonra Barrett'a bir bakış attı. Sonunda, hızlıca Ryan'ın elini sıktı ve "Delirdiğini sandım" dedi.

"Hayır," dedi Ryan, yanakları ve boynu kızardı. "Her şey kontrolüm altında."

Barrett burnunu çektirdi. Kent, Ryan'a sanki bir yığın ölü yılanmış gibi baktı. "Umarım öyledir, Kızıl."

Ryan'ın çenesi sıkıldı. Bu, cevap vereceği bir isim *değildi*.

"Ryan," diye düzeltti. Omurgasını düzeltti, omuzlarını geriye doğru çekerek boyunu tam olarak ortaya çıkardı. Dallas Kent'e Ryan'ın uğraşılacak biri olmadığını göstermek için canavarın içinden yeterince bir parça çıkardı. "*Kızıl* değil."

Kent yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırdı. "Her neyse, dostum." Barrett'a dönerek, Ryan artık orada yokmuş gibi hikayesine devam etti.

Ryan, yerine çekilirken göğsünün sıkıştığını hissetti.
Neyse ki, bu hafif krizlerden kendini sakinleştirme konusunda oldukça iyi hale gelmişti.

İki saniye nefes al, üç saniye nefes ver. Üç saniye nefes al, dört saniye nefes ver.

Dört saniye nefes al, beş saniye nefes ver...

İyiydi. Sorun yoktu. Dallas Kent açıkça pisliğin tekiydi, ama Ryan iyiydi.

Bu sadece bir iş. Bu sen değilsin. Sen bu işten daha fazlasısın.

Her işte boktan iş arkadaşları vardır, değil mi?

Bir nefes daha aldı, sonra spor çantasını karıştırmaya başladı, sırf bir şeyler yapmak için.

"Bir sır öğrenmek ister misin?"

Ryan bu beklenmedik soru karşısında şaşırdı. Dönüp, yıllardır Toronto'nun yedek kalecisi olan Wyatt Hayes'e baktı. "Tabii."

"Dallas Kent," Wyatt eğilip fısıldayarak, "biraz pisliğin teki."

Ryan şaşkınlıkla, "Yani sadece ben değilim?" diye mırıldandı.

"Tabii ki hayır. Ama o bir süperstar, ne yapabilirsin ki?" Ryan ona yapmak istediği birkaç şey düşünebildi.

Wyatt güldü. "Hay sıçayım, Price. Yüzüne bak! Ona yumruk atamazsın!" "Biliyorum. Atmayacaktım."

"Eğer fikrini değiştirirsen, bana haber ver. İzlemek istiyorum."

Ryan başını salladı, ama gülümsüyordu. Wyatt Hayes'i sevdiğine karar verdi. Bu da bir şeydi.

Bu sezonun farklı olabileceğini düşünmüştü. Geriye dönüp baktığında, neden böyle düşündüğünü bilmiyordu. Genç hokeyci olduğu günlerden beri Ryan
Oynadığı her takımda isteyerek uygulayıcı rolünü üstlendi. Bu konuda hiç hevesli olmamıştı; boksör olmak isteseydi, babasının izinden gidip boksör olabilirdi. Ryan hokey oyuncusu olmak istiyordu.

Geçtiğimiz yaz, yine takas edildiğini öğrendikten sonra, Ryan kendini antrenmana adamaya karar verdi. Paten kayma, hız ve alt vücut kondisyonunu geliştirmek için çalıştı. Hala yaşadığı Buffalo'da bir antrenör buldu ve sprint, lunge, squat ve benzeri insanlık dışı aktivitelerden oluşan bir dizi kabus gibi antrenmanlarla kendini paraladı. sprintler, lunges, squatlar ve benzeri insanlık dışı aktivitelerden oluşan bir kabus gibi antrenmanlar yaptı.

Toronto'daki bu antrenman kampına hayatının en iyi formunda geldi ve ciddi bir savunma oyuncusu olarak kabul edileceğini umuyordu . Bu fitness testlerinde elinden gelenin en iyisini yapacaktı, ancak bunun yeni takımda oynayacağı rol hakkında kimsenin fikrini değiştireceğinden şüpheliydi.

Tanrım. Ryan bunu daha fazla yapabileceğinden emin değildi. *Yapacaktı*, çünkü başka ne yapabilirdi ki? Özgeçmişi oldukça zayıftı.

"Cehenneme hazır mısın?" diye sordu Wyatt. Ryan, onun fitness testinden bahsettiğini biliyordu, ama Ryan tüm sezonu düşünüyordu.

"Tabii," dedi. "Hadi bitirelim şunu."

Birinci Bölüm

Fabian Salah hokeyden *nefret ediyordu*.

Bugün bir tür maç olduğu belliydi, çünkü metro treni Toronto Guardians'ın mavi formaları giyen insanlarla doluydu. Fabian oturmak istiyordu; bu insanların arasında durup, onların sıkıcı, cahil beyinleri tarafından yargılanmaktan hoşlanmıyordu.

bu insanların arasında ayakta durmaktan, onların sıkıcı, cahil beyinleri tarafından yargılanmaktan hoşlanmıyordu. En az bir tane sıkıcı sporcu, Fabian'a açıkça

Fabian'a tiksintiyle alay eden en az bir sıkıcı sporcu vardı.

Fabian gözlerini yere indirdi ve adama aynı şekilde alaycı bir şekilde bakma isteğine direndi.

Üç durak sonra evde olacaksın, diye kendi kendine söyledi.

Guardians formalarının pembe versiyonunu giyen küçük bir kız — çünkü tabii ki kızına pembe sakız rengi olmayan bir şey giydiremezsin gülümsedi. Fabian zorla gülümsedi.

Onun kötü bir ruh hali içinde olması onun suçu değildi. Onun hokeyi ve hokeyi seven insanları nefret etmesi ya da ebeveynlerinin çocuklarının cinsiyetini agresif bir şekilde belirlemeye çok fazla önem vermesi onun suçu değildi. O

sadece ailesiyle birlikte öğleden sonrasını geçiriyor, memleketinin çocuklarını destekliyordu.

Fabian, takımın kahramanca, dürüst genç erkeklerle dolu olduğundan emindi. Kesinlikle, bu gece çok iğrenç alfa erkeklik davranışlarıyla galibiyetlerini kutlayacak

bu gece çok iğrenç alfa şeyleri yaparak galibiyetlerini kutlayacak bir grup homofobik alfa pislik değildi. Fabian, hayatı boyunca hokey oyuncularıyla tanışmaya zorlandığı halde, tam bir kabus olmayan tek bir hokey oyuncusuyla tanışmıştı.

"O bir gitar mı?" pembe formalı küçük kız ona sordu.

Fabian gözlerini kırptı. "Keman," dedi, elinden geldiğince sıcak bir şekilde.

"Senin mi?"

"Evet."

"Çalmayı biliyor musun?"

Fabian gülümsedi. "Evet, severim. Sanırım öğrenmeye başladığımda senin yaşlarındaydım. Enstrüman çalar mısın?"

Kız başını salladı, ama sonra “Şarkı söylemeyi ve dans etmeyi severim” dedi. “Ben de.”

Kızın annesi onu yanındaki koltuğa yaklaştırdı ve kulağına muhtemelen "Bu nazik beyefendiyi rahat bırak" veya "Yabancılarla konuşma" gibi zararsız bir şey fısıldadı, ama Fabian bunun daha çok "Eyeliner ve oje sürmüş erkeklerle konuşma" gibi bir şey olduğunu hayal etmekten kendini alamadı.

Kız onunla konuşmayı kesti, ama Wellesley İstasyonu'na kadar onu dikkatle izledi. Fabian sonunda hokey hayranlarının kalabalığından kurtuldu.

Church Caddesi'nde yürürken, Fabian metro yolculuğunun gerginliğinin vücudundan kaybolduğunu hissetti. Aptal sporculardan daha önemli şeyler düşünmesi gerekiyordu. Öncelikle, dün gece Claude ile ilişkisini nihayet bitirmişti, bu sefer temelli olarak. Claude,
Fabian'ın, nedense yatağına davet ettiği, uzun bir dizi kendini beğenmiş züppeden sonuncusuydu. Onların ilişkisini
bir ilişki olduğunu söyleyemezdi; çeşitli etkinliklerde Claude ile karşılaşıp kaçınılmaz olarak sevişiyorlardı. Ama Fabian bu saçmalıktan *bıkmıştı*.

Şu anda iyi bir konumdaydı. Çok umut verici birkaç konser ayarlamıştı, yeni albümünü neredeyse bitirmişti ve geçen hafta CBC Radio için stüdyoda bir röportaj ve performans kaydı yapmıştı. *Ailesi* bile bunu dinlemişti, yani kesinlikle büyük başarıya ulaşmıştı. İşler böyle devam ederse, part-time işinden ayrılabilir, süper zengin ve ünlü olabilir, özel bir adaya taşınabilir ve bir daha asla
Ryan, penisi çirkin olduğundan oldukça emindi.

Ryan, penisinin çirkin olduğundan oldukça emindi.

Şu anda Ryan'ın dizüstü bilgisayarının ekranında mastürbasyon yapan adamın penisi harika görünüyordu. Uzun, düz ve çok kalın değildi. pürüzsüzdü ve kesilmişti, testisleri de tamamen tüysüzdü. Penisin gövdesi, düzenli bir şekilde uzayan koyu renkli kıvrımların arasından gururla dışarı çıkıntı yapıyordu.

Ryan'ın penisi kalın ve kırmızıydı ve onu çevreleyen kıllar daha da kırmızıydı. O bölgeyi düzenli olarak bakımlı tutmaya çalışıyordu, ama kasık kılları, başını ve yüzünü kaplayan saçları kadar asi idi. Testisleri çok büyük ve sarkık görünüyordu. Penisi
sarkık görünüyordu. Başı kalın ve koyu renkti ve çok belirgin bir damar penisinin gövdesini sarıyordu.

Ve izlediği videodaki adamın aksine, Ryan boşalmak için çok uzun zaman alıyordu. Seks konusunda her zaman biraz yavaş olmuştu, ama son bir yıldır bu konuda çok daha fazla çaba sarf etmek zorunda kalıyordu. Bunun en azından kısmen anksiyete ilaçlarının suçu olduğunu biliyordu.

Ryan gözlerini kapattı, Bay Mükemmel Penis'in görüntüsünü engelledi, ama adamın mutlu inlemelerini engelleyemedi. Ryan yavaşça nefes aldı ve verdi, sonra penisine baktı.

"Tamam dostum. Bunu yapabiliriz. Baskı yok, hazır olduğunda yap. Ama bu sefer başaralım, tamam mı?"

Yavaşça, gevşek parmaklarıyla ve bol miktarda kayganlaştırıcıyla kendini okşadı. Bu günlerde seks, kendisiyle bile olsa, çok sabır gerektiriyordu.
Bu nedenle, nadiren başkalarını bu çileye sürüklerdi.

Ekrandaki adam çok eğleniyordu, küfrediyor, inliyor ve çok yakında büyük bir boşalma olacağını vaat ediyordu. "Gösterişçi," diye mırıldandı Ryan
mırıldandı. Bir tane daha izlemesi gerekeceğini bildiği için, bu videonun altında listelenen önerilen videoları kaydırmaya başladı.

Ne aradığından bile emin değildi. Mastürbasyon videolarını seviyordu çünkü biriyle
Birisiyle deneyimini paylaşıyormuş gibi davranabilirdi. Bilgisayar ekranındaki güzel adamı zevkle inleten kişinin kendisi olduğunu hayal edebilirdi.

Oysa o, dairesinde tek başına, pek ilgilenmeyen sikine cesaret verici sözler söylüyordu.

Neden bunu yapamıyordu? Kesinlikle çok azgındı.
Aylardır kimseyle birlikte olmamıştı. İki haftadır boşalmamıştı. Durum çaresiz hale geliyordu.

"Sadece küçük bir orgazm, dostum. Ne dersin?"

Kendini böyle okşamak hoş bir duyguydu. Kesinlikle *kötü bir* his değildi.
Bunu uzun süre sürdürebilir ve asla tam olarak doruğa ulaşmayan zevk dalgalarının tadını çıkarabilirdi - ve genellikle de öyle yapardı, bir saat veya daha fazla süre boyunca boşalmadan kendini okşardı.

bir saat veya daha fazla okşayarak boşalmadan devam edebilirdi. Ancak bu sinir bozucuydu ve bu sefer boşalmaya kararlıydı.

"Oh, lanet olsun," diye inledi video çekimcisi. "Oh, siktir, boşalacağım, boşalacağım..."

Ve sonra boşaldı. Pislik herif.

"Biliyor musun?" Ryan sikine bağırdı. "Bugün kararları ben vereceğim. Başka bir video koyacağım ve ikimiz de
izleyeceğiz ve ben sıfırdan başlayacağım. Yavaş olacağım, ama bu gece boşalacağız."

Gelmesinin imkansız olduğu söylenemezdi, ama rahat olması gerekiyordu.
Hiçbir şekilde dikkatinin dağılmaması gerekiyordu, ama aynı zamanda aşırı
odaklanmamalıydı. Koşullar tam olarak doğru olmalıydı — her şey açık bir kaleye yapılan mükemmel bir şut gibi sıralanmalıydı. Eğer o
tatlı noktayı bulabilirse, orgazm olabilirdi. Ama bu çok zor bir işti.

Ağır silahları çıkarma zamanı gelmişti. Favori klasörüne gitti ve özellikle sevdiği porno yıldızı Kamil Kock'un bir videosunu açtı. Küçük, zayıf ve biraz kadınsıydı, gövdesinin sol tarafına özenle yapılmış bir tavus kuşu tüyü dövmesi vardı. Muhteşem koyu renk gözleri ve açık kahverengi teni vardı. Ryan'ın
birçok videosunu kaydetmişti.

"Bak," dedi penisine, "bu Kamil. Kamil'i seviyoruz." Penisi yarı yürekli bir şekilde seğirdi. Bu da bir şeydi.

Ryan, sonraki yirmi yedi dakikayı Kamil Kock'un ince, zarif vücudunu okşarken, Ryan ise kendi vücudunu cezalandırırken izledi. Kamil'in sesinde müzikal bir melodi vardı ve uzun, ince parmakları özenle işlenmiş yüzüklerle kaplıydı. Ryan'ın asla olamayacağı bir şekilde güzeldi.
asla olamayacağı bir şekilde güzeldi.

Ryan'ın bir tipi vardı, buna şüphe yoktu. O, sınırları biraz bulanıklaştıran erkeklerden hoşlanıyordu. Androjenliği çok seksi buluyordu ve onu çeken sadece göz kamaştırıcı, süslü bir erkeğin fiziksel güzelliği değildi; onların *özgüvenine* hayranlık duyuyordu. Açıkça kendileri olmaya cesaret eden
ve kimsenin bu konuda bir şey söylemesine *cesaret etmelerine hayranlık duyuyordu*. Bu, Ryan'ı başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar tahrik ediyordu.

Yıllardır sessizce eşcinsel olduğunu açıklıyordu, yani cinsel yönelimini aktif olarak gizlemiyordu, ama bu konuda da konuşmuyordu. Çevrimiçi sohbet etmek ve çeşitli şehirlerde ilişki kurmak, Ryan'ın hokey kariyerinin çoğunda

seks yapma yöntemiydi. Takım arkadaşları, kiminle buluştuğu hakkında ona pek soru sormuyorlardı çünkü
muhtemelen umursamadıkları içindi. Her sezon farklı bir takımda oynamak, Ryan'ın takım arkadaşlarıyla yakın bağlar kurmasını zaten zorlaştırıyordu.

Ve böylece Ryan, cinsel olarak
aktif bir eşcinsel NHL oyuncusu olarak neredeyse on yıl boyunca dikkat çekmeden yaşamıştı. Ve şimdi, Scott Hunter'ın Stanley Kupası'nı kazandıktan sonra canlı yayında erkek arkadaşını öptüğü bu yeni dönemde, bunu saklamak gerekli görünmüyordu. Hunter ilk olarak cesurca eşcinsel olduğunu açıklamıştı ve artık NHL'de eşcinsel bir oyuncu olmak pek ilgi çekici değildi. Vancouver'ın kalecilerinden biri yaz aylarında uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşıyla evlendi — sert görünümlü, yaşlı
Geçimini kulübe inşa ederek sağlayan bir adam. Ve Los Angeles'ta oynayan İsveçli bir adam, kendisi ve manken olan erkek arkadaşının fotoğraflarını Instagram'da paylaşmaya başlamıştı. Ya da Instagram mankeni. Ya da öyle bir şey. Her neyse, kaslı ve seksi bir adamdı.

Ryan, NHL oyuncularının erkek arkadaşları hakkında bir şey fark etmişti: hepsi çok *erkeksiydi*. Scott Hunter'ın erkek arkadaşı sevimliydi, ama Ryan'ın twink dediği türden bir adam değildi. Ve twink, Ryan'ın hoşlandığı tip için doğru bir tanım bile değildi.

Belki de NHL oyuncularının erkek arkadaşları olması birdenbire kabul edilebilir hale gelmişti, ama Ryan hokey oyuncularından belirli bir tipte erkek arkadaşları olması beklendiğini düşünüyordu. Ryan çoğunlukla başkalarının ne düşündüğünü umursamıyordu, hatta Instagram hesabı bile yoktu), seçimlerini açıklamak zorunda kalmak istemiyordu.

Diğer bir sorunu da, yakışıklı erkeklerin yanında çok *utangaç* olmasıydı. Onların kendisine bakmak isteyeceğini, dokunmak istemeyi bırakın, hayal bile edemiyordu, bu yüzden nadiren gerçekten istediği türden erkekleri çekebiliyordu. Kendi liginde olduğunu düşündüğü erkeklerle yetiniyordu.

New Jersey'de, Anthony adında, Ryan'a şaşırtıcı derecede ilgi duyan, çarpıcı bir genç adam vardı. O
Ryan'ın iri yapısını ve gücünü seviyor gibiydi, bu yüzden bir süreliğine iyi bir çift oldular. Ama Ryan'ın seks sırasında ona acı çektirmesi
. Gerçekten yaralamasını değil, ama acı çekmek istiyordu ve Ryan ona bunu veremiyordu. Ryan hayatının büyük bir bölümünü başkalarına fiziksel acı çektirerek geçirmişti

başkalarına acı çektirmekle geçirmişti ve bunu yatak odasına taşımak düşüncesi onu hasta ediyordu.

Ryan ve Anthony için her şey böyle bitmişti.

Anthony'nin başka birinde aradığını bulmasını umuyordu.
Ryan'ın yükünü taşımayan biriyle.

Ryan dalmış olduğunu fark etti ve Kamil'in vibratörle kıçını okşadığı ekrana boş boş bakıyordu.
Ryan'ın eli, yumuşayan sikini gevşekçe tutuyordu, kıpırdamadan.

Lanet olsun. Dikkatini kaybetmişti. Her şey bitmişti.

Penisini bıraktı ve penis yorgunluktan uyluklarına doğru sarktı.

Videoyu kapattı ve dizüstü bilgisayarını sertçe kapattı. *Lanet olası aptal ilaçlar. Lanet olası aptal kaygı. Lanet olası aptal porno yıldızları ve onların*
mükemmel işlevsel penisleri.

Elini yüzüne sürdü. Ne kadar da şanslı bir adamdı.
Birkaç ay önce Grindr profilini kaldırmıştı ve şimdi onu yeniden etkinleştirmeli mi diye merak ediyordu. Belki güncellenmiş bir Açıklama: *Bir saat boyunca oral seks yapsan bile muhtemelen gelmeyecek, kıllı bir ahmakla hayal kırıklığına uğrayacağın bir zaman mı arıyorsun?*

Siktir et. Ryan uyumaya ihtiyacı vardı.

"Yarın gece bunu tekrar deneyeceğiz," diye penisine uyardı. "Sen, ben ve Kamil. Bunu yapacağız."

Siki, sünnet derisinin içine *daha da* çekilmiş gibi görünüyordu.

"Bana yaptığın onca iyilikten sonra seni kesip atmalıyım," diye homurdandı Ryan.

İkinci Bölüm

Fabian, Stila Enchantress Glitter & Glow sıvı göz farını kullanabilir mi diye merak etti. Gerçekten çok güzeldi.

Elinin arkasına biraz test ürünü sürdü.

Çok güzel.

Elini mağazanın floresan ışıkları altında eğdi ve göz farının parıltısını izledi. Renk, zeytin rengi tenine çok yakışıyordu.

Deneme şişesini rafa geri koydu ve kozmetik tezgahının arkasındaki taburesine geri döndü. Kenarına oturdu ve sıkıntıdan patlayacak gibi ileri geri dönüyordu. Savers Drug Mart'taki gece vardiyasının bitmesine sadece kırk dakika kalmıştı, ama mağaza son bir saattir neredeyse hiç hareketlenmemişti ve Fabian eve gitmeye fazlasıyla hazırdı.

Önündeki masanın üzerindeki aynada kendi makyajını kontrol etti. Her şey hala mükemmeldi. özellikle sıvı eyelinerini çok iyi sürmüştü.

İş yerinde oldukça çılgın ve deneysel makyajlar yapmasına izin veren bir işi olduğu için minnettardı. Savers güzellik departmanı çalışanlarının üniforması olan siyah düğmeli gömlek ve siyah pantolon giyiyordu, ama yüzünde yaratıcı olabiliyordu yüzünde yaratıcı olabiliyordu. İş, göz alıcı olmaktan uzaktı — *alışveriş merkezindeki kozmetik mağazaları* kadar bile göz alıcı değildi — ama çok daha ruhunu yıkan işler de vardı. En azından burada kendisi olabilirdi.

Otomatik kayar kapılar açıldı ve Fabian başını kaldırdı. Mağazaya giren müşterileri mümkün olduğunca sıcak bir şekilde karşılamak onun göreviydi, ama bu adamın kozmetik satın almaya gelmediğini hissediyordu. Kocaman bir adamdı, gür sakalı ve gri bere altından çıkan uzun kızıl saçları olan devasa bir adamdı. Sonbahar mevsimindeki Hagrid'e benziyordu.

"İyi akşamlar," dedi Fabian neşeyle. Adam şaşırmış görünüyordu ve gözleri Fabian'a takılana kadar etrafına bakındı. "Yardımcı olabilir miyim

fi—?"

Hay aksi.

"Ryan?" Fabian kendini durduramadan ismi ağzından kaçırdı. Ryan Price *olsa* bile, Fabian'ı tanıyacak değildi. Muhtemelen onu hatırlamayacaktı bile.

Muhtemelen Ryan Price olan adam, ağzı açık ve gözleri fal taşı gibi Fabian'a bakıyordu. "Evet?" dedi sonunda.

"Üzgünüm," dedi Fabian çabucak. "Muhtemelen beni hiç tanımadın. Bu..."

"Fabian," dedi Ryan, fısıltıdan biraz daha yüksek

bir sesle. Fabian gülümsedi. "Hatırladın!"

Ryan başını salladı. "Fabian," dedi tekrar.

Fabian tezgâhın arkasından çıktı ve Ryan'ın birkaç adım önünde durdu. Ryan hiç kıpırdamadı.

Ryan. Lanet olsun. Price.

"Şu haline bak," dedi Fabian. "Sen... dev gibi görünüyorsun."

Fabian'ın hatırladığından daha da uzundu. Belli ki muhtemelen on yedi yaşından beri uzamıştı, ama Fabian da öyle. Bir nevi. Fabian hala Ryan'dan bir ayak kadar kısaydı. Ve sakalı - aslında tüm görünüşü - Ryan'a sert bir motorcu/Viking havası veriyordu. Fabian onu en son gördüğünde, kızıl saçları kısaydı ve yüzü pürüzsüzdü.

Ryan'ın yüzü sonunda utangaç bir gülümsemeye dönüştü. "Seni

neredeyse

seni tanıyamadım," dedi sessizce. O zaman Fabian, Ryan'ın onun (kusursuz) göz kalemi ve gölgesinden biraz rahatsız olabileceğini fark etti. Bu düşünce, haklı olsun ya da olmasın, Fabian'ı biraz daha dik durmaya itti ve Ryan'ı bu konuda bir şey söylemeye cesaretlendirdi.

Ama Ryan sadece "İyi görünüyorsun" dedi.

Oh.

Fabian, kavga çıkmayacak gibi göründüğü için omuzlarını gevşetti ve "Ryan Price'ı Toronto'ya getiren nedir?" diye sordu.

Ryan'ın gülümsemesi genişledi ve gözleri daha sıcak bir hale geldi. "Hokey. Guardians takımında oynuyorum."

Bu biraz utanç vericiydi. "Bunu bilmeliydim," dedi Fabian. "Üzgünüm. Maalesef hala hokey hayranı değilim."

Ryan güldü. "Sorun değil." Bir an için, ikisi de garip bir sessizlik içinde durdu, sonra Ryan, "Hala müzikle uğraşıyor musun?" dedi.

Fabian'ın yüzü aydınlandı. "Oh evet. Bu," etrafındaki dükkanı işaret etti, "sadece ek işim. Asıl işim müzik."

"Yani... kendi şarkılarını mı? Senin yazdığın

şarkıları mı?" "Çoğunlukla, evet."

"Bu harika! Konser veriyor musun?"

"Evet. Burada, Village'da sık sık çalıyorum. Ama şehrin her yerinde çalıyorum. Bazen başka şehirlerde de çalıyorum. Önümüzdeki Cumartesi Lighthouse'da bir konserim var."

Ryan kaşlarını çattı. "Burada deniz feneri mi var?"

Olamaz. Ryan Price hala çok sevimli. "Hayır," dedi Fabian gülerek. "Burası sadece mahalledeki bir bar."

"Oh." Ryan'ın yüzü pembeleşti. "Evet, bu daha mantıklı."

"Evet. Konser, bir barınak için bağış toplama etkinliği ve büyük bir mekan. Güzel olmalı."

"Oh. Harika." Ryan yere baktı. Sonra Fabian'a baktı. Sonra arkasını döndü. "Uh, reçete almam lazım, o yüzden..."

"Tabii! Seni alıkoymayayım!"

"Evet. Şey... seni tekrar görmek güzeldi."

"Ben de. Ve tebrikler? Guardians'ta oynadığın için? Anladığım kadarıyla bu çok önemli bir şey."

Bu, Fabian'a bir başka sıcak gülümseme kazandırdı. "Teşekkürler." Sonra Ryan döndü ve mağazanın arkasına doğru yöneldi.

Fabian kendini kucakladı çünkü aniden çok açık ve garip hissetti. Ryan'ı bir daha göreceğini hiç beklemiyordu, ama aniden, ailesiyle bir yıldan az bir süre yaşamış olan hokey oyuncusuna karşı kafa karıştırıcı ve saçma bir aşık olduğu on yedi yaşına geri dönmüş gibi hissetti.

Fabian'ın ailesi yıllardır Halifax Breakers genç hokey takımının üyelerini evlerinde misafir ediyordu. Genç Fabian bundan her zaman rahatsızlık duymuş ve her kış evini istila eden sinir bozucu sporcularla etkileşime girmekten aktif olarak kaçınmıştı. Adil olmak gerekirse, hokey oyuncuları da Fabian'a hiç ilgi göstermiyorlardı.

Ryan hariç.

Ryan farklıydı ve bu durum Fabian'ı tamamen dengesizleştirmişti. Genç Fabian dikenler içindeydi, eşcinselliğini gizleyemiyordu

eşcinselliğini gizleyemiyordu, bu yüzden kendini beğenmiş bir huysuz olarak davranarak kendini koruyordu
huysuz biri olarak kendini korumuştu. Çoğunlukla kendi haline kalmış, müzik çalışmış ve onunla konuşmaya çalışan herkesi reddetmişti. Fabian onu umursamıyorsa, koca aptal bir hokey oyuncusu ona zarar veremezdi.

Bu yüzden Ryan çok tehlikeliydi. *Şu anda Fabian'ın dükkanında* bulunan Ryan.

Fabian'ın aklına bir şey geldi: Ryan bu eczaneden reçete alıyorduysa, muhtemelen
ilaç alıyorsa, muhtemelen bu mahallede yaşıyordu
bu mahallede yaşıyordu, ki bu sadece Fabian'ın yaşadığı yer değil, aynı zamanda Kanada'nın en büyük queer köyüydü.

Bu mutlaka bir şey ifade etmiyordu. Ama ilginçti.
Belki.

Fabian, Ryan'ı elinde küçük bir kağıt torba ile dükkandan çıkarken gördü. Tam kapıdan çıkmak üzereyken, Ryan durdu ve Fabian'a baktı. Ryan ona utangaç bir gülümseme
gülümsedi, el salladı ve sonra gitti.

Üçüncü Bölüm

Ryan uçağa binerken önüne doğru baktı. Uçağın dışındaki cıvatalara veya açık kapının etrafında görünen karmaşık mekanizmalara bakmadı. . O cıvataların, tellerin ve ince metal plakaların bir arada kalmasının ne kadar önemli olduğunu düşünmedi; en ufak bir arızanın uçaktaki herkesin feci bir şekilde ölmesine neden olabileceğini düşünmedi.

Ryan bunların hiçbirini düşünemiyordu. Bunun yerine, her zamanki uçuş öncesi mantıklı ve sakinleştirici düşünceler listesini gözden geçirdi.

Her gün milyonlarca insan sorunsuz bir şekilde uçuyor.

Bu uçak muhtemelen binlerce kez olmasa da yüzlerce kez sorunsuz bir şekilde kalkış, uçuş ve iniş yapmıştır.

Pilot, bu uçak güvenli olmasaydı uçmazdı.

Uçuş görevlileri sakin, mutlu ve gülümsüyorlar. Bu onların her gün yaptıkları iş.

Takım arkadaşlarınız sakin.

Uçmak, araba kullanmaktan daha güvenlidir.

Ryan tüm bunların doğru olduğunu biliyordu, ancak uçağa her bindiğinde onu saran yoğun korkuyu durduramıyordu. Uçaktaki herkesin kaderinin *mahvolduğunu bilen* tek kişinin kendisi olduğunu düşünmeden edemiyordu. Uçaktaki herkesin mahvolacağına inanıyordu. *Herkesin bu tehlikenin farkında olmadığı* için *hemen* uçaktan inmeleri gerektiğini düşünüyordu.

Ryan, geniş vücudunu dar koridora sıkıştırarak nefes verdi. koridorda sıkıştırırken derin bir nefes aldı. Takımı çok dar geliyordu. Neden bu uçak yolculuklarında takım elbise giymek zorundaydılar? Boş bir koltuk ararken kravatını çekiştirdi boş bir koltuk ararken kravatını çekiştirdi.

"Pricey!"

Ryan uçağın arkasına baktı ve Wyatt Hayes'in koltuğun arkasından ona el salladığını gördü. Ryan başını sallayarak cevap verdi ve ona doğru ilerledi.

"Nasılsın?" Wyatt'ın sesi neşeliydi. Kesinlikle bugün öleceğinden endişelenen bir adam değildi.

"Her zamanki gibi iyi, sanırım," dedi Ryan. Sırt çantasını Wyatt'ın yanındaki koltuğa koydu ve açtı. İçini karıştırdı ve en sevdiği yazarlardan birinin yeni basılmış bir romanını,
küçük bir şişe Tums ve yıpranmış bir *Anne of Green Gables* kitabı. Bu eşyaları telefonuyla birlikte önündeki koltuk cebine tıkıştırdı, sırt çantasını koltuğun altına itti ve oturdu.

"Bu yüzden seninle oturmayı seviyorum, Pricey," dedi Wyatt. "Sen bir okuyucusun." Kendi koltuk cebini işaret etti, Ryan kalın bir çizgi romanın üst kısmının dışarı çıktığını görebiliyordu. Wyatt çizgi romanları ve süper kahramanları severdi. Ryan onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.
Belki Ryan, Wyatt'tan giriş seviyesinde çizgi roman önerileri isteyebilirdi. Bu dostça bir davranış olurdu...

"Uçuş sorunsuz geçecek. Buradan Nashville'e kadar hava durumuna baktım." Wyatt bunu sohbet eder gibi söyledi, ama Ryan onun elinden gelen yardımı yapmaya çalıştığını biliyordu. Belki de Toronto'nun yedek kalecisi olduğu ve maçları oynamaktan çok izlemekle daha çok vakit geçirdiği için, Wyatt dikkatli ve düşünceli biriydi. Ryan başını sallayarak cevap verdi. Wyatt'ın hava durumu raporunda rahatlayabilmeyi diledi, ama aslında hava durumu hakkında endişelendiği bir şey yoktu.
Wyatt'ın hava durumu raporunda rahatlık bulabilmeyi diledi, ama beyinini sakinleştirecek
biraz yardımcı oluyordu ve muhtemelen şu anda uçaktan çığlık atarak kaçmasını engelleyen şey de buydu
ama hiçbir mantık, en kötü senaryoları hayal etmesini engelleyemiyordu.

Kısa bir uçuş. Farkına bile varmadan Nashville'de olacaksın.

Ryan, NHL takımlarının çoğunlukla otobüsle seyahat ettiği günleri özlüyordu. Genç hokey oynadığı zamanlarda, tüm seyahatler otobüsle yapılıyordu. Azınlıkta olduğunu biliyordu, ama iki saatlik bir uçuştan ziyade on beş saatlik bir otobüs yolculuğunu tercih ederdi.

Her uçuştan önce yaptığı gibi, telefonunu koltuk cebinden çıkardı ve kız kardeşine bir mesaj attı. Kendine, bunu sadece
kız kardeşinden haber almayı sevdiği için yaptığını, onu bir daha göremeyeceğinden endişelendiği için *yapmadığını* söyledi.

Ryan: Nashville'e gidiyorum.

Colleen: Kiminle oturuyorsun?

Ryan, neredeyse kesinlikle Ryan'ın dikkatini çekmek için pencere perdesini indiren Wyatt'a baktı.

Ryan: Wyatt Hayes

Colleen: Çok tatlı! Onunla çıkmalısın!

Ryan kızardı ve Wyatt'ın ekranı kesinlikle göremeyeceği şekilde telefonunu eğdi.

Ryan: Heteroseksüel. Evli. Ve sus. Colleen:

Ah. Ama sevimli, değil mi?

Ryan, Wyatt'a bir kez daha bakmaya çalıştı, Wyatt da onun bakışını yakaladı ve
gülümsedi, gamzeleri ve sarı bukleleriyle. Çekici olduğu su götürmez bir gerçekti, ama...

Ryan: Benim tipim değil.

Ryan'ın aklından çıkaramadığı kişi Wyatt değildi.
Ryan'ın Fabian Salah'ı neredeyse unutması uzun zaman ve çok mesafe gerektirmişti. Ve şimdi, on üç yıl sonra Toronto'daki bir eczanede tesadüfen yeniden karşılaşmaları
bir eczanede yeniden karşılaşması, on üç yıl sonra, anıların selini açmıştı.

Fabian, gençken bile çarpıcı biriydi — maço olmaktan uzak
ve bundan dolayı özür dilemekten de çok uzaktı. Her zaman kısa boyluydu ve o zamanlar 125 pounddan fazla ağırlığında olamazdı, ama Ryan ondan tamamen korkuyordu.

Aynı zamanda ona tamamen *aşık* olmuştu.

Bir uçuş görevlisi uçağın kapısını kapatıp kilitliyordu. Ryan'ın midesi düğümlendi. Kız kardeşine bir mesaj daha gönderdi. Yakında kalkış yapacağız. Gitmeliyim.

Colleen: Anne seninle mi?

Ryan gülümsedi ve eski *Anne of Green Gables* kitabının yıpranmış kenarlarına parmaklarıyla dokundu.

Ryan: Her zaman.

Colleen: O zaman güvendesin.

Ryan: Biliyorum. Teşekkürler.

Colleen: Seni seviyorum. İndiğinde bana mesaj at.

Ryan: Tamam. Seni seviyorum.

Telefonunu koltuk cebine koydu, böylece kalkış sırasında elinde ezilme riskini ortadan kaldırdı. Colleen'e şükürler olsun. Kız kardeşi ondan sadece üç yaş küçüktü ve iki binden az nüfuslu bir kasabada birlikte büyümüşlerdi.
Onu geride bırakmak, profesyonel olmanın en zor kısımlarından biriydi.

Uçak hareket etmeye başladı ve Ryan kolçaklara sıkıca tutundu. Gözlerini kapattı ve nefes egzersizlerini yaptı. *Sorun yok. Her şey yolunda.*

Gözlerini açtığında, Dallas Kent ve Troy Barrett'ın sırıtan, aptal suratlarını koridor koltuklarından ona bakarken görebiliyordu. koridor koltuklarından ona bakıyorlardı. Gözleri buluştuğu anda, gülmeye başladılar. Onları ondan birkaç sıra ayırsa da, Ryan Dallas'ın "Kalp krizi geçirecek gibi görünüyor" gibi bir şey söylediğini duyabiliyordu.

Aptallar.

"Hey," dedi Wyatt, muhtemelen neler olduğunu tahmin etmiş olmalıydı. "Nashville için hiç oynadın mı? Unuttum."

"Hayır," dedi Ryan. "Batı takımlarında hiç oynamadım."

"Ah. Nashville tarafından seçileceğimi sanıyordum. Menajerim de öyle olacağını düşünüyordu. Ama sonra... Toronto."

"Hayal kırıklığına uğradın mı?"

Wyatt gülümsedi. "Biraz. Ama sonra Toronto'da Lisa ile tanıştım, yani her şey yoluna girdi."

Ryan, Wyatt'ın doktor olan eşiyle sadece bir kez, takım yemeğinde tanışmıştı. Wyatt, köprücük kemiği kırık olduğu için hastanede yatarken Wyatt ve eşi tanışmışlardı. Ryan, Wyatt'ın bu kadar kısa sürede onu etkileyebilmesine şaşırmamıştı.

"Onu hiç görmüyorum," diye ekledi Wyatt. "Bir hokey oyuncusuyla evlenmekten daha kötü olan tek şey

bir hokey oyuncusuyla evlenmekten daha kötü olan tek şey bir doktorla evlenmektir. Sakın yapma."

"Tamam." Ryan bir yıldan fazladır *kimseyle çıkmadığı* için, bu kesinlikle onun endişelendiği bir sorun değildi.

Uçak döndü ve durdu, Ryan kalkışa geçeceklerini anladı. Bu kısmı hiç sevmiyordu. Hiçbir kısmını sevmiyordu ama bu kısmı *gerçekten* hiç sevmiyordu.

"İstersen susmamı söyleyebilirsin," dedi Wyatt, "ama şu anda konuşmamın bir faydası olur mu?"

"Evet," diye dişlerini sıkarak cevapladı Ryan. "Konuşmaya devam et."

"Bir dahaki sefere merkeze geldiğimde benimle gelmelisin." Wyatt, Toronto'nun düşük gelirli bir bölgesindeki toplum merkezine düzenli olarak gidiyordu. Orada çocuklarla vakit geçiriyor, salon hokeyi oynuyor ve Toronto Guardians ürünleri dağıtıyordu.

"Çocukların benimle tanışmaktan gerçekten heyecanlanacaklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu Ryan şüpheyle.

"Tabii ki. Neden olmasın?"

"Kent'i ya da Barrett'ı görmek istemezler mi?" Ryan, NHL All-Stars takımında oynayan iki serseriyi işaret ederek başını salladı.

"O pisliklerin çocukların 100 metre yakınına bile yaklaşmasına izin verilmemeli bence. Ya da kimsenin. Kötü örnek oluyorlar."

Uçağın motoru gürültüyle çalışmaya başladı ve ileri doğru sarsıldı. Ryan gözlerini kapattı ve kafasında NHL takımlarını alfabetik sırayla saymaya başladı.

Saniyeler içinde, bunun biteceğini biliyordu. Sadece bunu atlatması gerekiyordu.

"Yani, çoğunlukla yedek kaleciler ziyaret ediyor

goalie'den ziyaret alıyorlardı, bu yüzden gerçek dakikalar oynayan bir defans oyuncusu onlar için heyecan verici olacaktır," diye devam etti Wyatt, Ryan'ın

artış gösteren sıkıntısını kibarca görmezden geldi. "Ayrıca, sen kocaman birisin. Çocuklar bunu sever."

Ryan yüzünü buruşturdu, ama cevap vermek için kendini zorladı. "Çocuklar benden korkuyor."

"Yok canım. Sen Chewbacca gibisin. Seni seveceklerdir."

Bir mucize eseri, Ryan uçağın kalkış sırasında gerçekten güldü. "Çok teşekkürler."

Wyatt konuşmaya devam etti ve ziyaretleri sırasında tanıştığı bazı çocuklardan bahsetti.

Ryan fazla cevap vermedi, ama dikkatle dinledi. Ryan birkaç dakika gözlerini sıkıca kapatarak sessizce dinledikten sonra, Wyatt, "Bu arada, sanırım düzlüğe çıktık," dedi.

Ryan önce bir gözünü, sonra diğerini açtı. Uçaktaki herkesin bu kadar sakin olması onu her zaman şaşırtıyordu. Takım arkadaşları sohbet edip şakalaşıyor ya da
kulaklık takmış ya da masalarını indirip kart oynuyorlardı. Bazıları uyuyordu. Ryan, uçakta *uyuyacak* kadar rahat olmayı hayal bile edemiyordu.

"Başardık!" Wyatt ona gülümsedi.

"Harika," dedi Ryan gergin bir şekilde. *40.000 fit yükseklikteyken endişelenecek bir şey yoktu*.

Wyatt başını salladı. "Buna kendini maruz bıraktığına inanamıyorum. Her zaman bu kadar kötü mü?"

Bazen daha da kötüdür. "Evet, öyle."

"Alabileceğin bir hap falan yok mu?"

"Bir şey alıyorum. Sayılır." Ryan, anksiyete ilaçları veya terapisi hakkında ayrıntılara girmek istemiyordu. Takımda onunla konuşmaktan hoşlanan tek kişiyi garip bir duruma sokmanın anlamı yoktu. Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Ne okuyorsun?"

Wyatt renkli kitabını koltuk cebinden çıkardı. "Bu
Jack Kirby'nin *Mister Miracle* çizgi romanlarının bir koleksiyonu. DC için yaptığı *Fourth World* çizgi romanlarından ortaya çıkan bir seri. Harika bir şey."

Ryan, Jack Kirby, Mister Miracle veya Fourth World'ü hiç duymamıştı, bu yüzden sadece başını salladı.

"Kitap ödünç almak istersen bana haber ver. Koleksiyonum şu anda oldukça saçma bir hal aldı. Bodrumumuz artık benim çizgi roman salonum oldu. Bir ara gelip görmelisin."

"Tabii, olur. Çok güzel olur." Muhtemelen bu da asla gerçekleşmeyecekti, ama Ryan bunu söylemedi.

"Yeni evine taşındın mı?"

"Evet. Hala çoğu oda için mobilya almam gerekiyor, ama taşındım."

"Harika. Apartman, değil mi? Şehir merkezinde mi?"

"Evet." Ryan, bu konuşmayı daha iyi yürütebileceğini biliyordu ama Wyatt'a apartmanının yerini söylemek istemiyordu. Toronto'nun LGBTQ Köyü'nün kalbinde bir gökdelende yaşamak mutlaka bir şey ifade ediyordu, ama bu
pahalı mülklerin bulunduğu ve birçok farklı insanın yaşadığı bir şehir merkezi mahallesi—ama Ryan, takım arkadaşlarının hiçbirinin orada yaşamadığını biliyordu, bu yüzden adresi soru işaretlerine yol açabilirdi. Ve Ryan soru cevaplamaktan hoşlanmazdı.

Uçak bir sarsıntıya maruz kaldı ve o kolçaklara sıkıca tutundu. *Normal. Her şey normal. Yoldaki bir tümsek gibi. Amcanın teknesinin altındaki dalgalar gibi*
Güvendesin.

Bir süre bunu hayal etmeye çalıştı, uçakta değil de teknede olduğunu. Ross Harbour, Nova
Annesi ve amcaları ıstakoz balıkçısıydı ve küçük köydeki neredeyse herkesin bir tür teknesi vardı. Tekneler Ryan'ı rahatlatıyordu, istatistiksel olarak uçaklardan daha tehlikeli olsalar da.

Tekneleri düşünmek, Ryan'ın beyninde en sevdiği anılardan birini canlandırdı: soğuk bir nisan gecesi, Fabian'a o kadar yakın duruyorlardı ki, ikisi de Halifax-
Dartmouth feribotunun korkuluklarına yaslanıp önlerinden geçen dev bir konteyner gemisini izliyorlardı. Geminin devasa gövdesi, karşıdaki şehrin ışıklarını karartmıştı.
limanda, Ryan kendini küçük hissettiğini söyleyerek utanç verici bir şey söylemişti. Fabian bir cevap vermişti, ama Ryan sadece Fabian'ın ona gülümsediğini hatırlayabiliyordu.

O gülümseme.

O kadar tatlı ve utangaçtı ki. Ryan, Fabian'ın gözlerindeki daveti hayal mi etti, yoksa gerçekten mi gördü, bilmiyordu ve asla da bilemeyecekti. Eğer
gerçekten birbirlerine yaklaşmışlar mıydı? Fabian başını hafifçe eğip dudaklarını aralamış mıydı?

Ryan gözlerini açtığında, Kent ve Barrett'ın yine ona sırıttığını gördü. Gözleri buluştuğu anda

, çünkü ikisi de lanet olası korkaklardı.

Ryan, aptal takım arkadaşlarını görmezden gelmeye ve Fabian hakkında hayal kurmayı bırakmaya kararlı bir şekilde koltuğunun cebinden kitabını çıkardı.

Ve Fabian'ın göz makyajını.

Ryan, Fabian'ın gözlerinin bu şekilde boyanmış olduğunu görmeye hiç hazır değildi — yeşim yeşili gölge ve siyah kanatlı eyeliner
Ryan'ı gençken büyüleyen koyu kahverengi gözleri ve uzun kirpiklerini daha da çarpıcı hale getiriyordu. Bu, onun yakın zamanda unutamayacağı bir görüntüydü.

Tanrım, ne kadar yakışıklı görünüyordu.

Gençlik yıllarına göre çok daha uzun değildi, ama çenesi daha keskin, göğsü ve omuzları daha genişti. Hâlâ çok zayıftı, ama artık *bir erkeğin* vücuduna sahipti. Fabian kollarını göğsünde kavuşturduğunda, Ryan kollarındaki ince kasların hafif çıkıntısını görebiliyordu.

.

Hayır. Fabian'ı düşünmeyi bırak.

Fabian, *neredeyse* öpeceği ilk erkek çocuk.

Öpmeyi çaresizce *istediği* ilk erkek.

Fabian, oynadığı bir gösteriden bahsetmişti.
Ryan, onun önümüzdeki Cumartesi olduğunu söylediğinden oldukça emindi. Ryan o gece Toronto'da bir maç oynayacaktı, ama belki maç erken bitecek ve Fabian'ın gösterisini izleyebilecekti.

Ama Ryan *oraya* gidemezdi, değil mi? Fabian onu davet etmemişti. Ryan'ın oraya gitmesi tuhaf olurdu. Ne
Ne diyecekti ki? *Merhaba, benim. Geçen gece eczanede muhtemelen sadece nezaketen konuştuğun adam. Şimdi seni takip ediyorum*.

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Ama bunun bir bağış toplama etkinliği olduğunu söylemişti. Belki Ryan gitmeliydi. İyi ve hayırsever bir vatandaş olarak. Bu tuhaf olmazdı. Değil mi?

Tanrım. Ryan aklını kaçırıyordu. Ve bu kesinlikle yapabileceği bir şey değildi. Bir daha olmaz.

Dördüncü Bölüm

Fabian gözlerini kırpıştırarak uyandı ve kime sarıldığını görünce iniltiyi bastırmak zorunda kaldı.

Önceki akşam yaşanan tüm olaylar bir anda aklına geldi.

Fabian, Ian'ın Cadılar Bayramı partisinde harika vakit geçiriyordu. Fabian Partide *Claude* ile karşılaşmak. Claude, dar kesim koyu renk kot gömlek ve dar siyah kot pantolonla çok yakışıklı görünüyordu, çünkü Claude kostüm giymeye gerek duymayacak kadar havalıydı. Claude, Fabian'a onu ne kadar özlediğini söylemek için eğildiğinde nefesiyle Fabian'ın kulağını gıdıkladı, Quebec aksanı Tarek'in taklit ettiğinden çok daha az gülünç geliyordu.

taklidinden çok daha az komik geliyordu. Fabian'ın eli, sanki kontrolü yokmuş gibi Claude'un eline kaydı.

Ve sonra Claude onunla birlikte eve, daireye geri döndü.

Fabian, boktan olsa da, kimseyle paylaşmak zorunda değildi. Claude'un onu çoğunlukla kendine ait bir yeri olduğu için sevdiğini sık sık hissediyordu. Fabian'ın yatağında uzun süre sevişmişlerdi ve Claude ona onu özlediğini söylemişti. O anda bu kulağa harika gelmişti. Claude onu siktiğinde de yine harika gelmişti.

Ama şimdi...

Fabian, Claude'u uyandırmak istemediği için dikkatlice ondan uzaklaştı. Ya da belki de Claude'un *gitmesi* için onu uyandırmalıydı.

Fabian, Claude'un yüzünü inceledi. Konuşmak yerine uyuduğunda, Claude...

Tanrım, çok güzeldi. İpeksi kahverengi saçları yastığın gizlemediği gözünü örtüyordu ve dolgun dudakları aralıktı.

Claude'un dudakları... şey, dikkat dağıtıcıydı.

Neredeyse yetersiz beslenmiş gibi görünen kadar zayıf bir sanatçı vücuduna sahipti

Cildi solgundu, genç ve seksi bir vampir gibi. Ve Fabian kesinlikle onun tuzağına düşmüş gibi göründüğü için, o da bir vampir olabilirdi.

Fabian komodinden telefonunu aldı. Ekranda Vanessa'dan gelen cevapsız mesajlar doluydu.

Claude ile partiden ayrıldığını gördüm.

Claude ile eve mi gittin???

CLAUDE İLE YATTI MI???

FABIAN! ŞU AN CLAUDE İLE SEKS YAPIYOR MUSUN???

Claude ile seks yapmayı bırak, Fabian. Hemen. Lanet olsun.

Biz biz KONUŞUYORUZ BUNU BUNU bu Bargain Brunch. Claude'u Claude'u getirme.

Tamam. Onu getirebilirsin. Ama konuşmasına izin yok. Bunu AÇIKÇA belirt.

Fabian son cümleye burun kıvırdı, bu da Claude'u uyandırdı.

"Siktir," diye boğuk bir sesle konuştu Claude.

"Saat kaç?" "Dokuz buçuk," dedi Fabian.

Claude, saat dokuzun dünyanın en iğrenç şeyiymiş gibi bir yüz ifadesi yaptı. Fabian onun gitmesini istiyordu. Bu kötü kararı tamamen silmek istiyordu.

"Bugün Bargain Brunch günü," dedi Fabian. "İstersen gelebilirsin."

"*Tanrım,* hayır."

"Peki, ben yakında çıkacağım, o yüzden..."

"*Peki*." Claude yataktan kalkıp banyoya gitmek için büyük bir çaba sarf etti. Geri döndüğünde
agresif bir şekilde kıyafetlerini aramaya başladı. "Siktir, sigaralarım nerede?"

"Bilmiyorum, ama burada sigara içemezsin."

Claude yerden kot pantolonunu aldı. "*Biliyorum*." Etrafına bakındı. "Ceketim vardı."

"Sandalyenin üzerinde," dedi Fabian yardımsever bir şekilde. Claude'un gitmesini istiyordu, böylece duş alabilecekti. Dün gecenin günahlarını ve kalıntılarını yıkamaya fazlasıyla hazırdı.

ve geçen geceden kalan parıltıları yıkamaya hazırdı.

Claude huysuzca kıyafetlerini atmayı bıraktı ve Fabian'a uzandı. Fabian iç geçirdi ve kollarının arasına girdi. "Buna devam edebiliriz," dedi Claude o sinir bozucu seksi sesiyle. "Sadece sıradan bir ilişki olabilir."

"Bunu yapmaya devam *edemem*," dedi Fabian. "Bu benim istediğim şey değil. Durmamız gerek."

"Öyle diyorsun ama..."

Fabian başını salladı. "Ciddiyim. Görüşürüz, tamam mı?"

Claude geri adım attı ve ona iğrenç, bilmiş bir sırıtış attı. "Eminim göreceğiz."

Claude kapıyı kapattıktan sonra Fabian kendine küfretti. *Sonunda* Claude ile ilişkisini kesin olarak bitirmişti, ama sonra lanet olası Ryan Price ile karşılaşmıştı. Ne oluyor

Merhaba Fabian. On yedi yaşındayken takıntılı olduğun hokey oyuncusunu hatırlıyor musun? İşte burada! Ve şimdi devasa, seksi bir oduncu ve ıslak rüyaların gerçeği!

Ryan'ı görmekle Claude ile tekrar yatmak arasında bir bağlantı olduğu için değil.

Tamam, Fabian, kirli duş kabinine girerken kendine söz verdi, *artık Claude yok. Artık Ryan Price'ı düşünmek yok. Bundan sonra sadece müzik ve normal, sağlıklı şeyler olacak.*

Fabian'ın arkadaşlarının,
Sevgiyle "Ucuz Brunch" olarak adlandırdıkları bir gelenekleri vardı. Bunun üç ana bileşeni şunlardı: dondurulmuş waffle, eczaneden alınan ucuz yüz maskeleri ve
dedikodu. Herkes, dondurulmuş waffle'ları haute cuisine seviyesine çıkaracağını düşündüğü bir sos getirirdi. Fabian'ın geçirdiği haftadan sonra, arkadaşları ve yüz bakımı tam da doktorun önerdiği şeydi.

Vape dükkanının kapısının yanındaki apartmanın kapı zilini çaldı ve merdivenlerden aşağı koşan ayak sesleri duydu.
Hemen merdivenlere çıktı. Kapı açıldığında, onu çok coşkulu bir Vanessa karşıladı.

"Fabian! Yaşasın!" dedi ve kollarıyla ona sarıldı.

Fabian güldü ve ona sarıldı. "Dün geceden beri beni özledin mi?"

"Claude gibi kokuyorsun."

"Siktir git. Hayır,

özlemedim."

"Öyle kokuyorsun. Sigara ve küçümseme kokuyorsun."

"Kapa çeneni."

Bargain Brunch, Vanessa, Marcus ve Tarek tarafından sunuluyordu. Üçü, iki yatak odalı bir dairede platonik bir şekilde birlikte yaşıyorlardı. üç yatak odalı bir daireye dönüştürülmüştü. *Dönüştürülmüş* demek belki de biraz abartılı bir ifadeydi: oturma odası aynı zamanda Marcus'un yatak odasıydı.

Vanessa, Fabian'ı merdivenlerden yukarı çıkardı ve doğrudan oturma odası/Marcus'un yatak odasına açılan ön kapıdan içeri girdi. Fabian, sırt çantasını çıkarıp Marcus ve Tarek'in oturduğu futona doğru yürüdü.

"Ne getirdin?" diye sordu Tarek. "Armut."

"Ve..."

Fabian sırt çantasından dört ince paket çıkardı. "Yüz maskeleri! Kil, avokado, deniz yosunu ve, şey... ah, greyfurt var." Onları oyun kağıdı gibi sehpaya yaydı.

"Deniz yosunu ne işe yarar?" diye sordu Marcus.

"Nemlendirir, besler ve seni Zendaya gibi parlatır," dedi Fabian, Savers Drug Mart'ın kozmetik bölümünde çalışan birinin tüm otoritesiyle.

"Satıldı." Marcus öne eğildi ve deniz yosunu maskesini kaptı. Parlaması için gerçekten yardıma ihtiyacı yoktu; koyu teni kusursuzdu.

Vanessa mutfaktan dört fincanla çıktı ve bunları sehpaya dizdi. Marcus hemen ayağa kalkıp buzdolabına gitti

buzdolabına gidip bir kutu portakal suyu ve soğutulmuş bir şişe Baby Duck Canadian "şampanya" aldı.

"Çay ve kahve için su ısıtıcısı kaynıyor," dedi Vanessa. Futonun karşısındaki yıpranmış koltuğa oturdu ve bir bacağını koltuğun koluna attı. "Bana Mimosa yap, Marcus."

Marcus, kupaları Baby Duck ve portakal suyu ile dikkatlice doldurdu ve dağıttı. Fabian daha bir yudum almadan Vanessa, "Claude'u yine becerdiğine inanamıyorum" dedi.

Fabian ona gözlerini kısarak baktı. "Bir anlık zayıflık," diye mırıldandı.

"Montreal'e geri taşınacağını sanıyordum," dedi Tarek.

"Henüz taşınmadı. Belli ki. Ve onu her gördüğümde... neden berbat biri olduğunu unutuyorum."

"Sana bir liste hazırlayabilirim," dedi Vanessa yardımsever bir şekilde. "Ve onu yanında taşıyabilirsin."

"Gerek yok."

"Bir!" dedi, onu görmezden gelerek. "Sana ya da yaptığın hiçbir şeye kesinlikle ilgi duymuyor."

"O... benimle ilgileniyor. Bazen."

"İki," diye Marcus araya girdi. "Bargain Brunch'tan nefret ediyor."

Fabian gülümsememek için dudaklarını sıkıca kapattı. "Üç," dedi Tarek. "O bir züppe."

"Tamam, anladım."

"Dört." Yine Marcus. "O, film yapımında beceriksiz bir film yapımcısı."

Fabian, mimosa içkisini hızlıca yutmak zorunda kaldı, yoksa tükürecekti.

"Beş," dedi Vanessa. "Yiyecekler organik olmadığında şikayet eder, ama sigara içer."

Fabian artık gülüyordu. Kendini tutamıyordu. "Kapa çeneni. Onun berbat biri olduğunu biliyorum, tamam mı? O sadece... orada. Ve dün gece birine ihtiyacım vardı."

Vanessa onunla dalga geçmeyi bıraktı. "Ne oldu bebeğim?"

"Önemli bir şey yok. Sadece biraz yorgunum. Bu hafta eczanede fazladan vardiyalar aldım ve yeni şarkılarımı bitirmeye çalışıyorum. Ayrıca cumartesi günü yapacağım bağış toplama konseri için hazırlanıyorum."

"Oh, tamam! Kesinlikle orada olacağım," dedi Vanessa. "Cumartesi günü hiç çalışmıyorum!" Village'da, evinden sadece birkaç blok uzaklıkta, lezbiyenlerin sahibi olduğu çok havalı bir seks oyuncakları dükkanında çalışıyordu.

.

"O gece çalışıyorum," dedi Marcus. "Üzgünüm." Bu

; Marcus, şehirdeki en büyük gey gece kulübü Force'da barmenlik yapıyordu.

"Sorun değil."

"Ben gelebilirim," dedi Tarek. Dördü arasında tek dokuz-beş mesaisi olan oydu. Göçmenlik hizmetleri kuruluşunda ofis asistanı olarak çalışıyordu.

"Harika. Güzel bir kadro."

"Evet, ama ben seni göreceğim," dedi Tarek. "*Herkes* onu görecek," dedi Vanessa.

"Sanki," dedi Fabian. Niagara Şelalesi'nden aldığı ucuz hediyelik kupa bardaktan mimosa kokteylinden bir yudum aldı. "Sanırım konserde yeni bir şarkı seslendireceğim."

"Yaşasın!" dedi Vanessa. "Aman Tanrım, *çok güzel* mi? Ağlayacak mıyım?"

"Muhtemelen."

"Kesinlikle ağlayacağım. Hala 'Ravine'i çaldığında ağlıyorum." "O şarkı sekiz yıllık, Van."

"Her seferinde."

Daha sonra, waffle'larını yedikten ve Baby Duck şişesi boşaldıktan sonra, dört arkadaş yüzlerine cilt maskesi takarak uzandılar.

"Her hafta bunu sorduğumu biliyorum," dedi Tarek, "ama bu kadar yanması normal mi?"

"Evet," dedi Fabian. "Yüzün berbat olduğu için yanıyor. Düzeltmek için ekstra çaba sarf etmesi gerekiyor."

Tarek ona orta parmağını gösterdi.

"Oh!" dedi Vanessa aniden. "Sana bir şeyim var, Fabian." Yerden postacı çantasını aldı. Çanta, onu queer, seks pozitif feminist olduğunu açıkça belli eden yamalar ve düğmelerle kaplıydı.

"Titreşiyor mu?" Vanessa, seks dükkanında çalışmanın yanı sıra, oldukça popüler bir seks oyuncakları inceleme blogu da işletiyordu. Arkadaşlarını ürün testçisi olmaya zorlaması alışılmadık bir şey değildi.

"Tatlım, bundan çok daha fazlasını yapıyor." Çantasından parlak mor bir kutu çıkardı ve ona uzattı. "Ne düşündüğünü mutlaka bana söyle."

"Zorunda mıyım?" Fabian maskesini çıkardı, top haline getirdi ve boş waffle tabağına koydu.

"Hadi ama. Bütün bu oyuncakları tek tek incelemek için vaktim yok! Ve benim prostatım da yok!"

"Önemli noktaları yazarsın," dedi. "Eğer onu kullanırsam tabii."

"Kullanacaksın. Her şeyi yapıyor. Ve mor!"

"Bu... onu daha iyi yapar mı?"

"*Daha sevimli* oluyor. Muhtemelen Claude'dan daha iyi bir sevgili olur." Fabian ona sert bir bakış attı.

"Konuşması daha keyifli, kesin," diye ekledi kız, sırıtarak. "Instagram paylaşımları daha iyi."

"Neyse," dedi Fabian, konuyu başka bir şeye çevirmek için çaresizce. "Dün gece iş nasıldı, Marcus?"

Dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Yorucu. Cadılar Bayramı'nın Perşembe gününe denk geldiğinde nefret ediyorum çünkü o zaman bir haftalık festivale dönüşüyor.
Kulüp, şeytan boynuzları takmış, her yerde dağınık davranan, reşit sayılabilecek yaştaki çocuklarla doluydu. Sonunda kapandığımızda o kadar bıkmıştım ki
Bütün gece benimle flört eden Ezra Miller'a benzeyen adamla eve gitmeye bile tenezzül edemedim.

"Trajik," dedi Fabian.

"Ezra Miller dışında kimse Ezra Miller'a benzemez, ama tamam," diye ekledi Tarek.

"O yakışıklıydı, benden hoşlanıyordu, ben onu reddettim." Marcus onlara kızgın bir bakış attı. "Şimdi Ezra-light ile sabah duşunu paylaşmak yerine siz pisliklerle waffle yiyorum."

"Mm," dedi Tarek. "Dün gece Nick Jonas'la yatacaktım ama istemiyordum."

"Siktir git," dedi Marcus. Ama gülüyordu.

Fabian arkadaşlarına Ryan'a rastladığını söylemek üzereydi, ama açıklaması çok karmaşıktı ve uğraşmaya değmeyecek kadar önemsizdi. On yıldan fazla süredir görmediği biriyle karşılaşmıştı ve şimdi muhtemelen onu bir daha asla görmeyecekti. Son.

Ryan'la karşılaştığından beri onu düşünmüş değildi.
Village'da dolaşırken gizlice onu aramış da değildi.

Tanrım. Yeter. Ryan bir *hokey oyuncus*uydu. Fabian'ın *iş yerinde* giydiği mavi formalarından birini giyiyordu. Fabian'ın şu anda

dikkatini dağıtan şeylere ihtiyacı yoktu, ne kadar uzun boylu olurlarsa olsunlar, gülümsemeleri ne kadar sevimli olursa olsun.

Bu yüzden arkadaşlarına bir kez daha güzel vakit geçirdiği için teşekkür etti, çantasını aldı —dildo sayesinde artık daha ağırdı— ve eve gidip umarım kendini müziğe kaptırırdı.

Ve sıkılırsa, oynayabileceği yeni bir oyuncağı olduğunu düşündü.

Beşinci Bölüm

Ryan diğer adamın kolunu eliyle kavradı ve onu
sıkıca kendine çekti. Başını eğdi ve dudaklarını adamın kulağına yaklaştırdı.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin, evlat?"

Ryan geri çekildiğinde, genç adamın gözlerinde korkuyu görebiliyordu. Kahretsin, korkunun dalgalar halinde yayıldığını *hissedebiliyordu*.

"S-siktir git," diye tükürdü adam.

Ryan da onun çenesine yumruk attı. Ve kalabalık çılgına döndü.

Ryan, tek yumrukla işin biteceğini ve genç oyuncunun buzun üzerine düşeceğini ummuştu. Böylece hakemler araya girip kavgayı ayırabilir, çocuk Ryan Price ile kavga ettiğini söyleyebilir ve Ryan bu çaylağı çok fazla incitmek zorunda kalmazdı.

Ama çocuk yere düşmedi. Bunun yerine, sağ yumruğunu geri çekti ve Ryan'ın omzuna vurdu, ki bu muhtemelen hedeflediği yer değildi, çünkü Ryan, yumruklarının omuz yastığının sert plastiğine çarptığını duyabiliyordu.

Çocuk, Minnesota'da oynayan yirmi iki yaşındaki bir çaylak olan Corkum, bir saniye boyunca kendi yumruğuna dehşetle baktı ve sonra
geniş gözlerini Ryan'ın yüzüne çevirdi. Ryan omuz silkti ve ona özür diler gibi bir bakış attıktan sonra, yüzünün sağ tarafına ikinci bir yumruk indirdi yüzüne ikinci bir yumruk attı.

Bu sefer Corkum buzun üzerine düştü. Ryan, çok daha büyük bedeniyle onu örttüğünü ve sanki ona tekrar vuracakmış gibi kolunu geri çektiğini gösterdi. Vurmayacaktı — çocuk şimdi kaplumbağa pozisyonuna geçmişti ve Ryan
asla o pozisyondaki bir adama vurmazdı - ama hakemin dikkatini çekmek istiyordu.

İşe yaradı. Bir anda, çizgi hakemlerinden biri Ryan'ı Corkum'un üstünden sertçe çekti. Ryan ceza kutusuna götürülürken kalabalık slogan atmaya başladı.

"Bedeli öde."

Ryan bu tezahürattan nefret ediyordu. Gerçekten, derinden nefret ediyordu.

gençlik hokey günlerinden, oynadığı sekiz farklı NHL takımına ve şimdi de dokuzuncu takımına kadar onu takip etmişti.

"Bedeli öde."

Ceza kutusuna oturdu, kaskını çıkardı ve uzun, terli saçlarını salladı.

"Seni özlemeye başlamıştım," diye şaka yaptı ceza kutusu görevlisi. Gerald altmışlı yaşlarındaydı ve ligdeki diğer görevlilerden daha konuşkandı. Ryan bunu iyi bilirdi; onlara çok aşinaydı onları çok iyi tanıyordu.

"Yakında bir evlilik teklifi bekleyeceksin, eminim," dedi Ryan. "Bunca zamandır baş başa kaldık."

Gerald güldü, ama Ryan kendi hayatının kaç saatini ceza kutusunda geçirdiğini merak etti. İki dakikalık ve beş dakikalık aralıkları toplarsa kaç gün ederdi?

Eh, Gerald'dan daha az. Belki.

Kalabalık sakinleşip oyun devam ederken, Ryan Corkum'un kendi ceza kutusundan kendisine bağırdığını duydu. "Hey, Price!"

"Evet?"

"Teşekkürler!" Corkum *gülümsüyordu* ve sanki hayatının en iyi seksini yapmış gibi kızarmıştı. Ryan burnunu çekip başını salladı.

"Onun gecesini güzelleştirdin!" dedi Gerald neşeyle.

"O bir aptal," diye homurdandı Ryan. Bir su şişesi aldı ve başının üzerine sıçrattı, sonra ıslak saçlarını parmaklarıyla taradı, yüzünden uzaklaştırdı ve kaskını tekrar taktı. Genç oyuncuların ona kavga teklif etmesi alışılmadık bir durum değildi; Ryan ligin en sert dövüşçülerinden biri olarak biliniyordu. Genç bir oyuncu ona meydan okuyarak çabucak biraz saygı kazanabilirdi. muhtemelen Ryan'ın en sevmediği kavga türüdür. En son istediği şey birini gerçekten incitmekti, bu yüzden yumruklarını çekmeye ve rakibine isabet etmemelerine dikkat etmeye tapınağı, burnu veya gözleri. 1,98 metre boyunda ve neredeyse 118 kilo ağırlığında olan Ryan, genellikle buz pistindeki en iri adamdı, bu yüzden eşit güçte dövüşler nadiren olurdu.

Ryan, eldivenlerini tekrar giymeden önce sol elini inceledi. Muhtemelen parmak eklemlerinde biraz morluklar olacaktı, ama ciddi bir şey yoktu. Sırtının yine ağrıması onu daha çok endişelendiriyordu.

Saate baktı. Bu gece daha fazla buzda kalacağını sanmıyordu; takımı iki gol öndeydi ve maçın bitmesine sekiz dakikadan biraz fazla zaman kalmıştı, o da bu gecelik görevini yerine getirmişti.

Beş dakika dolduğunda ve oyun durduğunda, Gerald Ryan'ı ceza kutusundan çıkarmak için kapıyı açtı. Hızla Toronto yedek kulübesine gitti ve savunma hattındaki takım arkadaşları Marcel Houde ile Wyatt'ın arasına sıkıştı.

Ryan yanına oturduğunda Marcel, "İyi dövüştün, Pricey," dedi isteksizce.

"Teşekkürler." Ryan, bu ilgisizliği umursamadı; doğrusu, iyi bir dövüş olmamıştı. Ama dövüşmek, takım arkadaşlarının ve insanları yumrukladığı için yüzeysel bir takdir bile görmezse, Ryan asla övgü duymayacaktı.

"Sence yıldızlar kimler olacak?" Wyatt sırıtarak sordu.

"Bilmiyorum. Belki..."

"Yani," diye devam etti Wyatt, "oyunun ilk yıldızı tabii ki ben olacağım, ama ikinci yıldız kim olacak?"

Ryan güldü. "Sen ve ben, dostum. Bir ve iki."

Wyatt başını salladı. "Ben bir numarayım, Zamboni iki numara. Sen üç numarasın." "Kabul ediyorum," dedi Ryan. Maçın son dakikasına girilmişti ve Ryan iyi bir ruh hali içinde olduğunu fark etti. Takımı evinde kazanacaktı ve kaçınılmaz olarak endişelenmeye başlaması kaçınılmazdı.

Maç sona erdi ve Ryan kutlama için takım arkadaşlarının yanına buz pistine çıktı. Wyatt, beyzbol şapkası ve temiz, kuru formasıyla her zamanki rutinine başladı. "Vay canına, zor bir maçtı çocuklar. Ben olmasam başaramazdınız! Nerede içki içeceğiz?"

Kutlama soyunma odasında da devam etti. Ryan bir köşedeki dolabının önünde oturmuş, takım arkadaşları bağırıp çağırarak o gece için planlar yaparken sessizce ekipmanlarını çıkarıyordu.

Ona sormayı düşünen Wyatt'tı. Tabii ki.

"Bizimle geliyor musun?" Oynamadığı için duş almaya gerek duymayan Wyatt, koyu gri bir takım elbise giymiş, arenadan ayrılmaya hazırdı.

"Oh, uh, aslında ben eve gideceğim. Ben..." Ryan cümlesini bitirmedi çünkü Wyatt'a
planları. O gece Fabian'ın gösterisini izlemeye gitmeye karar vermişti. Bütün hafta bu fikirle boğuşmuştu ve sonunda Fabian'ı izleme isteğinin dışarı çıkma konusundaki endişesinden daha ağır bastığına karar vermişti.

Neyse ki Wyatt bir açıklama istemedi. Ryan'ın davetini kabul etmesini zaten beklemiyordu. Ryan bundan emindi. "Pazartesi görüşürüz o zaman," dedi Wyatt. "İyi tatiller."

"Tamam. Sen de iyi günler."

Ryan acele etmeliydi. Saat ondan sonra olmuştu bile. Hayatında hiç bu kadar hızlı duş almamıştı ve maçlardan sonra
. Eve uğrayıp üstünü değiştirecek zamanı yoktu; olduğu gibi kulübe koşması ve Fabian'ın performansını tamamen kaçırmamış olmasını ummaması gerekiyordu.

Ryan Lighthouse'a vardığında Fabian sahnedeydi, ama henüz hazırlık yapıyormuş gibi görünüyordu. Salon oldukça doluydu, bu hem konserin para topladığı hayır kurumu
ve Ryan için de iyiydi, çünkü Fabian'ın onu görmemesini tercih ediyordu. Aslında *kimsenin* onu görmesini istemiyordu. Özellikle de
tam takım elbise giymişti, bu da onu zaten dikkat çeken birinden daha da fazla dikkat çekici hale getiriyordu
Odadaki herkes rahat giyinmişti, ama kıyafetleri özenle seçilmişti. Üzerinde parlak desenler olan düğmeli gömleklerden tulumlara, düz beyaz tişörtlerden dar kot pantolonlara kadar her şeyi gördü. Ama kesinlikle başka takım elbise giyen yoktu.

Karanlık odanın arkasında durdu, boyunu düşünerek kimsenin görüşünü engellememek için, ve Fabian'ın birkaç zemin pedalı içeren birkaç ayak pedalı, bir
dizüstü bilgisayar ve klavye içeren karmaşık görünümlü bir düzenekle uğraşmasını izledi. Fabian'ın keman kutusunu da arkasında yerde görebiliyordu. Fabian, her biri arasında hızlı ve verimli bir şekilde hareket ediyordu.

bileşenlerin, ara sıra sahne yakınındaki seyircilerle sohbet ediyordu. Ryan onun gülümsediğini ve güldüğünü gördü ve onu tekrar güzel ve kendine güvenen bir yetişkin olarak görmek ne kadar gerçeküstü bir şey olduğunu fark etti.
bir yetişkin olarak görmek ne kadar gerçeküstü bir şey olduğunu fark etti.

Ve bu, Fabian henüz sahneye çıkmadan önceydi.

İlk şarkı, Fabian'ın dizüstü bilgisayarından çaldığı basit bir davul parçasıyla başladı. Buna, klavyeden çaldığı müzik katmanlarını ekledi; bunları kayıt edip, yer pedalları kullanarak döngüye sokmuş gibi görünüyordu. Sesin nasıl çıktığından memnun kaldığında, başka bir katman daha ekleyerek
ve tek başına bir ses duvarı oluşturdu.
ve kemanını aldı. Mikrofonun önüne geçtiğinde, Ryan nefesinin kesildiğini hissetti. Fabian, sahne ışıkları altında, siyah, şeffaf bir gömlek, şık siyah pantolon ve birkaç parlak aksesuarla
siyah, şeffaf bir gömlek, şık siyah pantolon ve birkaç parlak
kolyeler. Ayrıca dramatik bir makyaj yapmıştı — Ryan odanın arkasından bile bunu görebiliyordu — ve tüm bunlar onu efsanevi bir yaratık ya da melek gibi gösteriyordu.

Fabian kemanını eline alıp
Ryan, gençken onun enstrümanını adanmışlıkla çalmasını dinlemeyi çok severdi ve şimdi bunu tekrar duymak onu şaşkına çevirdi. Yavaş, rüya gibi melodi kaydedilmiş ve
pedallarla döngüye sokuldu, ardından Fabian kemanı ve yayını yanlarına koydu, her iki elinde birer tane. Mikrofona döndü, gözlerini kapattı ve şarkı söyledi.

Bu, Ryan'ın şimdiye kadar duyduğu en güzel şeydi; Ryan'ın omurgasından karnına kadar
karnına doğru dans eden kıvılcımlar gönderen, unutulmaz bir etki yarattı. Fabian'ın sesi yumuşak ve tizdi, ama aynı zamanda net
ve kendinden emindi. Müzik muhtemelen pop olarak adlandırılabilirdi, ama o kadar karmaşıktı ki Ryan herhangi bir kategoriye uyup uymadığından emin değildi. Fabian'ın sözleri gizemliydi, ama aynı zamanda açıkça seksiydiler. Ryan
şarkının hikayesini tam olarak anlayamadı, ama her kelimesini kesinlikle *hissetti*.

Nefesini tuttu, Fabian'ın izleyicilere sunduğu bu mükemmel hediyeyle rekabet edebilecek en ufak bir ses bile çıkarmak istemiyordu
Ryan, bunun gerçekten gözlerinin önünde gerçekleştiğine ve dünyada, insanlığın *en etkileyici* başarısını

insanlığın en etkileyici başarısını şahitlik etmeyen insanlar olduğunu inanamıyordu.

Şarkı bitti, seyirciler alkışlarla coştu ve Ryan, şaşkınlıktan alkışlamayı neredeyse unutuyordu. Sonra bunun sadece *ilk şarkı* olduğunu fark etti.

"Teşekkürler," dedi Fabian sessizce, sanki az önce
"Bir sonraki şarkı yeni. Henüz
henüz bir isim vermedim, ama sizler için sakıncası yoksa bu gece denemek istiyorum."

Dağınık alkışlar ve birkaç takdir çığlığı duyuldu. Ryan, kulübe doğru yürürken sadece bir iki şarkı dinleyip gideceğini düşünmüştü, ama artık hiçbir şekilde oradan ayrılmayacaktı. Fabian'ın setini bitirmesi ne kadar sürerse sürsün, neredeyse hiç kıpırdamadan ayakta durdu.
Ryan, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu çünkü adeta büyülenmişti. Son şarkı bittiğinde, Fabian yarı yarıya eğildi ve kalabalığa öpücükler gönderdi.

Gösteri bitmişti ve Ryan gitmeliydi, ama şimdi gerçekten
Fabian ile konuşmak istiyordu. Sadece konseri ne kadar beğendiğini söylemek için. Fabian sahneden atladı ve Ryan onu bir süreliğine gözden kaybetti. Bazı insanlar ayrılmaya başladığı için bir bira almayı ya da oturmak için bir masa bulmayı düşündü. Bunun yerine, duvara yaslandı ve birkaç dakika boyunca yere baktı
, sadece kalabalığı takıntılı bir şekilde tarayarak Fabian'ı aramaktan kendini alıkoymak için.

Muhtemelen yirmi dakika sonra Ryan, Fabian'ı boş bir masanın yanında tek başına dururken, bir şişe sudan içtiğini gördü
Ryan bunun bir fırsat olduğunu düşündü ve ona doğru bir adım attı. Sakalını hızla eliyle düzeltti, umarım iyi görünüyordur diye düşündü.

Bir adamın Fabian'a sarılmasını görünce durdu.
kollarını Fabian'ın boynuna doladığını görünce durdu. Fabian adama gülümsedi ve hızla dudaklarından öptü. Adam tıknazdı, teni
Fabian'ınkinden biraz daha koyuydu ve koyu renkli çerçeveli gözlüklerle tamamlanmış şık bir kıyafet giyiyordu
Çerçeveli gözlük takıyordu. *Yakışıklıydı*. Ve tabii ki Fabian'ın sevimli bir erkek arkadaşı vardı.

Adam, sohbet ederken elini Fabian'ın kolunda tuttu.
Sahiplenici, diye düşündü Ryan. Onu suçlamıyordu. Ama onu biraz nefret ediyordu.

Tanrım. Fabian'ın erkek arkadaşı hakkında kötü düşünmeye ne hakkı vardı ki? Ryan o adamı tanımıyordu. Ryan *Fabian'ı* tanımıyordu. Ryan bu bardan çıkmalıydı. Buraya ait değildi. Bu yüzden hiçbir yere gitmiyordu. Bu yüzden bu kadar yalnızdı. Tam arkasını dönmek üzereyken Fabian aniden gözlerini ona dikti.

Kahretsin.

Fabian'ın yüzünde bir gülümseme belirdi ve diğer adamın koluna hafifçe dokunduktan sonra Ryan'ın yanına doğru yürüdü.

"Sen olduğunu *tahmin etmiştim*," dedi Fabian. Hâlâ gülümsüyordu — dişlerini gösteren, tam anlamıyla mutlu bir gülümseme. Ryan, kendi ağzının ölü bir balık gibi açık kaldığını fark etti.

"Merhaba. Ben, şey, sadece... burada çalacağından bahsetmiştin. Bu gece. Geçen hafta konuşurken. Şeyde..."

Fabian yaklaştı. "Hatırlıyorum. Gerçekten geleceğini beklemiyordum."

"Üzgünüm. Muhtemelen gelmemeliydim..."

"Hayır! Hayır, burada olduğun için mutluyum. Bu... gerçekten çok tatlı. Aslında." "Oh."

"Kıyafet kuralları konusunda daha net olmalıydım belki." Fabian'ın bakışları Ryan'ın açık gri takım elbisesini süzdü ve dudakları alaycı bir gülümsemeye büküldü.

"Arenadan direkt geldim. Üstümü değiştirecek vaktim olmadı. Komik göründüğümü biliyorum."

"Hiç de değil."

Birkaç saniye sessizce durdular ve Ryan hem kaçmak hem de Fabian'ın muhteşem yüzüne dokunmak istedi. Birbirlerine bu kadar yakın dururken, Ryan artık makyajının sanatsal yönünü net bir şekilde görebiliyordu; Fabian'ın göz kapakları siyah ve gümüş renkli dumanlı katmanlarla boyanmıştı ve yüzünde keskin elmacık kemiklerini vurgulayan parlak pudra vardı. "Gösteriden keyif aldın mı?" diye sordu Fabian.

Kahretsin, Ryan. Ne kadar kaba birisin? "Tanrım. Evet, gerçeküstüydü. Sen... gerçekten çok iyisin."

Fabian dudaklarını birbirine bastırdı, sonra "Teşekkür ederim" dedi.

Ryan daha fazla şey söylemek istedi, ama Fabian'ın müziğinin ne kadar inanılmaz olduğunu anlatacak doğru kelimeleri bulamadı. Bunun yerine, "Peki, seni işine bırakayım..." dedi.

"Gel, bizimle otur," diye Fabian sözünü kesti. "Arkadaşlarımla tanışabilirsin.
İçki kuponlarım var. Ne istersin?" "Oh. Gerek yok..."

"Hadi ama. Ne kadar harika olduğumu bana biraz daha anlatabilirsin."

Ryan buna güldü. "Tamam."

Fabian onu birkaç dakika önce kucakladığı, öptüğü ve dokunduğu adama geri götürdü. "Bu benim arkadaşım Tarek. Diğer arkadaşlarımla birlikte yaşıyor, Vanessa burada... *bir yerlerde*... ve Marcus, bu gece çalışıyor olduğu için burada değil."

Arkadaş. "Memnun oldum, Tarek." Ryan elini uzattı. "Ryan."

Tarek'in yüzü, Ryan'ın kim olduğunu hiç bilmediğini açıkça gösteriyordu, ama kaba bir şekilde değil. "Ryan," diye tekrarladı ve elini sıktı.

.

"Ryan eskiden ailemle birlikte yaşıyordu," diye açıkladı Fabian. "İkimiz de on yedi yaşındayken."

"Oh!" Tarek'in yüzünde anlayış belirdi. "Sen bir hokey oyuncususun!"

"Evet." Ryan takım elbisesinin düğmesiyle oynadı ve milyonuncu kez giyinmek için zamanı olmasını diledi.

"Hâlâ oynuyor musun?" diye sordu Tarek kibarca.

Ryan tam olarak ünlü değildi, ama kim olduğunu bilmeyen kim olduğunu bilmeyen biriyle konuşması alışılmadık bir durumdu. Onun hakkında hiçbir beklentisi olmayan insanlarla tanışmak alışılmadık ve bir bakıma hoştu. "Guardians takımında oynuyorum. En azından şimdilik. Sık sık takas ediliyorum." *Tanrım.*
Kapa çeneni, Ryan.

"Bu zor olmalı," dedi Tarek, sesi gerçekten sempatik geliyordu. "Çocukken çok taşındım. Berbat bir şey."

Ryan başını salladı. "Öyle." Tarek'e soracak bir şey bulmak için çaresizce düşündü, ama bir kadın Fabian'a
"Fabian! Bu çok iyiydi!"

Ryan, Fabian'ın tepkisini göremedi, çünkü yüzü kadının hacimli, kıvırcık sarı saçlarıyla kaplıydı. Kadın, Fabian'ı bırakmadan başını çevirip doğrudan Ryan'a baktı. "Bu
inanılmaz mıydı?"

"Evet," diye cevapladı Ryan. "Harika."

Fabian'ı bırakıp tamamen Ryan'a döndü. "Sen kimsin?" Soru o kadar açık sözlüydü ki, Ryan'ı güldürdü. "Uh,
Ryan. Biz eskiden, ah..."

"Merhaba Ryan! Fabian'ın hayranı
mısın?" "Ben, şey..."

Fabian onun yardımına koştu. "Bu arada, bu Vanessa. O biraz *fazla.*"

"Kesinlikle doğru," diye onayladı. "Takım
elbiseni beğendim." "Oh. Teşekkürler."

"Ne alırsın, Ryan?" Fabian, başını bara doğru eğerek sordu.

"Gerek yok..."

"Bira mı? Bira olacağını tahmin ediyorum."

Fabian'ın dudaklarında, Ryan'a onun şakacı olduğunu gösteren bir tuhaflık vardı. Ryan da aynı şekilde cevap verdi. "İnsanlar hakkında varsayımlarda bulunmamalısın
yapmamalısın."

Vanessa Fabian'ın koluna yumruk attı. "*Doğru*.
. Ryan, bu geceki barmenin en harika limonlu martiniyi yaptığını biliyorum. Bana içki biletlerini ver, Fabe. Sen kal ve *arkadaşına* eşlik et."

Fabian, Ryan'ın tercüme edemeyeceği pek çok şeyi ifade eden bir bakışla Vanessa'nın yüzüne baktı ve ona bir şerit kağıt bilet uzattı. "Ben de o martinilerden bir tane alayım."

Vanessa önce Tarek'i, sonra Ryan'ı işaret etti. "Martini mi? Martini mi?"

"Tabii," dedi Tarek.

"Ah, ben aslında bira istiyorum," dedi Ryan utangaç bir şekilde.

"Ha!" Vanessa çok sevindi. "Bira olsun o zaman. Tarek, benimle gel."

"Çok ince," diye mırıldandı Tarek, ona doğru dönerek.

Fabian, saçma sapan arkadaşlarının kalabalığın içinden bara doğru ilerleyişini izledikten sonra dikkatini tekrar Ryan'a çevirdi. "Biraz zaman alabilir," dedi. "Vanessa barmen'e aşık olmuş."

Ryan'ın saçları bu gece küçük bir topuz halinde toplanmıştı, bu da sakalının kabarık görünmesini daha da vurguluyordu. "Senin gibi şarkıları nasıl yazabildiğini anlamıyorum. Ya da insanların önünde sahnede nasıl çalabildiğini."

"Sen her zaman milyonlarca insanın önünde hokey oynamıyor musun?"

"Aynı şey değil."

"Değil mi?" Fabian, bunun nasıl aynı şey olmadığını gerçekten anlamıyordu.

Ryan başını salladı. "Kalabalığın önünde hokey oynayabilirim, ama asla milli marşı söyleyemem, anlıyor musun?"

Fabian bunu hayal etmeye çalıştı ve kendi kendine gülümsedi. "Çünkü sen hokeyde iyisin. Ben de bunda iyiyim."
sahneyi işaret etti. "Ve seyircilerim hata yaptığımda beni yuhalamazlar. Sporseverlerin daha az hoşgörülü olduğunu duydum."

Ryan bunun üzerine ağzını biraz kıvırdı. "Kesinlikle oldukça sert olabilirler. Ve hokeyde *iyi* olduğumdan pek emin değilim."

Tamam. Bu çok aptalcaydı. "Sen *NHL'de* oynuyorsun, Ryan. Benim bilmediğim daha üst düzey bir lig var mı?" Kaşlarını çattı. "Dürüst bir soru. Aslında bir tane olabilir."

Ryan güldü. "Hayır. NHL en yüksek lig. Ama ben..."
Kendini durdurdu ve Fabian ne söylemek üzere olduğunu merak etti. Ryan, "Kıyafetin hoşuma gitti," diye pat diye çıkınca, merakından sıyrıldı.

Fabian gülümsedi. Bu geceki görünüşünden gurur duyuyordu: üzerinde siyah, barok tarzı kadife çiçekler olan şeffaf bir tişört, siyah smokin pantolonu
ve Forever 21'den aldığı bir sürü ışıltılı kolye. Ryan'ın bakışının, tişörtün içinden sağ meme ucundaki piercingin göründüğü Fabian'ın göğsüne takıldığını fark etti. "Teşekkür ederim."

"Kendimi çok sıradan hissediyorum," dedi Ryan, sonra bunu söylediği için hemen utanmış gibi göründü. Elini saçlarına ve sakalına götürdü, Fabian bu hareketi onun
gerginlik belirtisi olduğunu fark etmişti.

"Sadece sıradan, 2 metre boyunda bir hokey yıldızı. Çok sıkıcı," diye alay etti.

Ryan kızardı. "Ben 2 metre boyunda
değilim." "Seni hafife mi aldım?"
"Ben 2 metre 10 santimim."
Oof. Lanet olası 2 metre. Fabian hiç o kadar *uzun boylu* bir erkekle birlikte olmamıştı.

Bu kadar uzun boylu biriyle hiç birlikte olmamıştı. Nasıl bir şey olurdu? Öpüşmek mümkün müydü? Bunu öğrenmeyi çok isterdi.

Ryan Price ile birlikte olacağı anlamına gelmiyordu. Birçok nedenden dolayı.

"Gel otur." Fabian yanlarındaki boş masayı işaret etti.
Oturmak en azından Ryan'ın boyunun dikkatini dağıtmasını engelleyecekti. Ve o takım elbiseyi ne kadar iyi giydiğini.

Oturduktan sonra Fabian dirseğini masaya dayadı, öne eğildi ve çenesini yumruğuna dayadı. "Bana kendinden bahset, Ryan Price."

Ses tonu muhtemelen biraz fazla flörtçüydü, çünkü Ryan gergin bir şekilde güldü ve başka yere baktı. "Anlatacak pek bir şey yok."

"Bu mahallede mi yaşıyorsun? Yani Village'da mı?"

"Şey, sayılır. Tam burada değil, birkaç blok güneyde. Senin çalıştığın eczanenin yakınında."

"Yani... evet, öyle mi? Village'da mı yaşıyorsun?" Fabian alaycı gülümsemesini engelleyemedi, ama bu Ryan'ı rahatlatmış gibiydi. O da ona gülümsedi.

"Evet. Üzgünüm. Basit bir soruya uzun cevap verdim."

Fabian bunu zorlamalıydı. Merakla yanıp tutuşuyordu. "
Eşcinsel mahalleye taşınacağını *biliyor* muydun?"

Ryan, evet-hayır sorusuna nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalışır gibi kaşlarını çattı. "Evet. Biliyordum."

Daha fazla bilgi verilmedi, bu yüzden Fabian geri çekildi. Yine de meraklanmıştı.

Bir süre sessizce oturdular, Fabian barın yönüne bakarak içki siparişlerinin ne durumda olduğunu merak ediyormuş gibi davrandı. Bir sonraki soruyu Ryan'ın sormasına karar verdi.

Bunun yerine, Ryan aniden "Ben geyim" diyerek sessizliği bozdu.

Fabian bunun olabileceğini tahmin etse de, Ryan'ın bu sözleri duymak... "Vay canına."

"Sürpriz," dedi Ryan omuz silkerek.

"Hokey oyuncuları eşcinsel olabilir mi?"

Ryan güldü. "Artık sadece beş dakikalık bir ceza." Fabian ona boş boş baktı.

"Üzgünüm," dedi Ryan. "Hokey şakası. *Kötü* bir hokey şakası. Evet, eşcinsel hokey oyuncuları var."

Fabian bunu düşündü. "Sanırım New York'ta öyle bir adam var. Yakışıklı olan."

"Scott Hunter. Evet. Ben diğeriyim. Seksi olmayan." Ryan, kendini küçümseyen yorumuna gülümsedi.

Fabian *bu* değerlendirmeden pek emin değildi, ama şimdilik bunu görmezden geldi. "Peki neden New York'taki adamın eşcinsel olduğunu duydum da senin hakkında duymadım?"

Ryan burnunu çektirdi. "Çünkü ben süperstar değilim. Ve Stanley Kupası'nı kazandıktan sonra canlı yayında erkek arkadaşımı öpmedim."

Ryan'ın *erkek arkadaşımı öptüm* demesi Fabian'ın başını biraz döndürdü. Ryan'ın erkek arkadaşı mı *vardı*? Ryan *erkeklerle* çıkıyordu. Ryan *erkekleri öpüyordu*
erkeklerle çıkıyordu. Ryan hokey oynuyordu ve *erkekleri öpüyordu*.

"Ben de bu konuyu pek konuşmam," diye devam etti Ryan. "Eşcinsel olmakla ilgili, yani. Ya da herhangi bir şeyle, aslında."

Bu kesinlikle doğruydu. Ryan, utangaç bir gençken olduğundan daha konuşkan görünmüyordu. "Takım arkadaşların bilmiyor mu?"

"Bazıları öyle. Öyleydi. Dediğim gibi, çok fazla takas edildim." "Bu konuda pislik gibi davranıyorlar mı?"

Ryan omuz silkti. "Çoğu umursamıyor gibi görünüyor. Ya da belki de iri yapılı olmam yardımcı oluyor. Bilmiyorum."

O anda Tarek, her iki elinde birer martini bardağı ve dirseğinde bir şişe bira ile masaya geri döndü. "Vanessa
Callie ile flört ediyor."

"Ah," dedi Fabian, martini kadehini alırken. "Muhtemelen onu bir daha görmeyeceğiz."

"Muhtemelen," dedi Tarek.

Fabian, Ryan'ın bir yudum bira içmesini izledi. Onlardan biraz uzaklaşmıştı, ama özellikle bir şeye bakıyor gibi görünmüyordu. Fabian, bir masada oturmanın ne kadar tuhaf olduğuna şaşırdı.
en iyi arkadaşlarıyla birlikte sık sık gittiği barlardan birinde masada oturuyordu... ve Ryan Price. Ryan Price, görünüşe göre Fabian, Fabian'ın arkadaşları ve bulundukları bu bar kadar eşcinseldi.

Ama o hala bir hokey oyuncusuydu ve Fabian, on yıldan fazla bir süre önce üniversiteye başlamak için Toronto'ya taşındığında, hayatından hokeyin tüm izlerini silmekten çok memnundu. Ryan'ın, Fabian'ın en sevdiği mekanlardan birinde olması, onu normalden daha fazla rahatsız etmeliydi.

Ryan *farklıydı*. Fabian, on yedi yaşındayken bunu hissetmişti ve şimdi de hala hissediyordu. Fabian'ın ailesinin evine gelen, onunla aynı okula giden, babası tarafından eğitilen diğer tüm hokey oyuncularının aksine, Ryan onu hiç rahatsız hissettirmemişti
Rahatsız hissettirmemişti. Birlikte yaşadıkları zamanlarda Fabian, Ryan'ın sessiz varlığından gerçekten hoşlanmıştı. Mutfak masasında birlikte ödevlerini yaptıklarında, Amy ile birlikte (tekrar) *Finding Nemo'yu* izlediklerinde veya birlikte okula yürüdüklerinde, her zaman neredeyse tamamen sessizlik içindeydiler. Ama Fabian her zaman onun etrafında olmasını sevmişti
yanında olmasını sevmişti. O sanki... büyük, tatlı bir köpek gibiydi.

Fabian bu hoş olmayan düşünceye yüzünü buruşturdu ve limonlu martini'sinden bir yudum aldı.

Uzun dakikalar boyunca masadaki kimse bir şey söylemedi. Ryan hala başka yere bakıyordu, sırtı Fabian'a dönük ve Tarek telefonuna dalmıştı.

"Tüm ekipmanlarını eve nasıl götürüyorsun?" diye sordu Ryan aniden.

Fabian bu soruya şaşırdı. "Genellikle bir veya iki arkadaşım bana yardım eder. Bir sistemim var: tüm pedallar ve kablolar dizüstü bilgisayarımla birlikte sırt çantasına giriyor, böylece sadece keman, klavye ve taşınması gereken stand kalıyor
taşımam gerekiyor. Bazen taksiye biniyorum, ama buradan sadece birkaç blok ötede oturuyorum."

Ryan başını salladı.

"O konuda," dedi Tarek yavaşça. "Mario adında biriyle mesajlaşıyorum..."

"Uçuş görevlisi Mario mu?"

Tarek rüya gibi gülümsedi. "Aynen öyle. Şehre geldi ve bir *otel odası* tuttu, yani sana yardım edecek başka biri varsa, ben ..."

Fabian elini salladı. "Git. Mario'nunla eğlen. Eminim ben..."

"Yardım edebilirim," dedi Ryan çabucak. "Eşyalarını taşırım. Sorun değil." Fabian ona baktı, sonra gülümsedi. "Harika. Teşekkürler."

Tarek ayağa kalktı ve Fabian'ın başının üstüne bir öpücük kondurdu. Ryan'a el salladı ve "Tanıştığımıza memnun oldum" dedi, sonra hızla çıktı.

"Ve sonra ikisi kaldı," dedi Fabian, sesi uygun olandan daha şehvetliydi. Ryan'ın gözlerinde bir parça endişe vardı, bu yüzden Fabian sandalyesine yaslandı ve sesini normale döndürdü. "Benimle eve kadar yürümek zorunda değilsin. Gerçekten."

"Oh."

Tanrım, *hayal kırıklığına uğramış* görünüyordu. "Yani, *gelebilirsin*. Tabii ki. Ben de isterim."

Ryan'ın yüzü aydınlandı. "İster misin?"

"Tabii. Büyük, güçlü bir adam benim eşyalarımı taşıyacak? Kim bunu istemez ki?"

Ryan burnunu çektirdi, ama bir saniye öncesine göre daha az hevesli görünüyordu. "Tabii."

Siktir. "Seninle konuşmak istiyorum. Bu gürültüden uzakta," diye açıkladı Fabian. "Sohbet etmek güzel olur."

Bu işe yaramış gibi görünüyordu, çünkü Ryan'ın ağzının etrafındaki sakal bölgesi yukarı doğru kıvrıldı.

Yirmi dakika sonra, Fabian, Vanessa onun önüne dikildiğinde hiçbir şey bırakmadığından emin oluyordu ki Vanessa onun önüne dikildi. "Gitme zamanı mı?"

"Evet, ama benimle birlikte yürümek zorunda değilsin."

Vanessa kaşlarını çattı. "Uh, evet, yürümek zorundayım. Tarek kaçtı ve senin yardıma ihtiyacın var. Taksiye binmeyeceksen tabii."

"Sorun yok. Sen kalıp Callie ile takılabilirsin. Ryan bana yardım edecek."

"Oh," dedi. Sonra, "*Ohhhhhh.*"

Fabian gözlerini devirdi. "Hayır. Sadece arkadaşız. Ya da her neyse." "Tabii."

"Sanki bir *hokey oyuncusuyla* yatacakmışım gibi."

Gülmek ya da tartışmak yerine, Vanessa tuhaf bir yüz ifadesi yaptı ve Fabian bunu, *hokey oyuncusu Ryan'ın tam arkanda durduğu* şeklinde yorumladı.

arkanda duruyor.

Kahretsin.

Altıncı Bölüm

Fabian döndü ve tabii ki, devasa, tatlı Ryan,
bir elinde klavye, diğer elinde stand tutuyordu ve omzuna ağır bir sırt çantası asmıştı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Ryan. Fabian'ın korkunç yorumunu duymamış gibi davranıyordu. Sakalıyla kaplı olmayan yüzünün diğer kısımları kızarmıştı ve yere bakıyordu.

"Hayır!" dedi Fabian, aşırı neşeli bir şekilde. Fabian'ın az önce söylediği şeyi ele almak için hiçbir neden yoktu. Zaten masada seks konusu yoktu
Ryan bir hokey yıldızıydı ve Fabian ise... en kötüsüydü. "Kemanım var." Kılıfı tutan elini kaldırdı ve sanki görmek zormuş gibi elini salladı.

"Tamam. Çıkalım mı?"

"Evet. Hoşça kal Vanessa! Bu gece eğlenmene bak!" Ugh. Fabian, içini ateş gibi saran utançtan hoşlanmıyordu.

"Eğleneceğim. Yardım ettiğin için teşekkürler Ryan. *Harika birine* benziyorsun." Son sözlerini söylerken Fabian'a sert bir bakış attı. Fabian ölmek istedi.

Yüzüne zoraki bir gülümseme takınarak dikkatini Ryan'a çevirdi. "Gidelim mi?"

Kasım ayının serin gece havası, Fabian'ın yanaklarındaki kızarıklığı pek hafifletmedi. Şarap rengi paşmina atkısını sardı.
boynuna doladı ve yüzünün alt kısmını içine gömdü.

Sessizce bir blok yürüdüler, sonra Fabian daha fazla dayanamadı.

"Bunu söylediğim için özür dilerim. Çok kaba davrandım ve kendimi pislik gibi hissediyorum."

Ryan'ın profiline baktı ve onun, Fabian'ın daha önce söylediği şeyi gerçekten duyup duymadığını kabul edip etmemeyi düşündüğünü anlayabildi.
"Sorun değil," dedi Ryan sonunda.

"Önemli değil," dedi Ryan sonunda.

"*Gerçekten* değil. Gösterime geldin, ekipmanlarımı eve taşımama yardım ediyorsun, beni *tanımıyorsun* bile, gerçekten. Aptalca bir şaka yaptım
ve çok kötüydü, özür dilerim."

"Tamam."

Sessizce bir blok daha yürüdüler ve sonra Ryan, "Ben de bir hokey oyuncusuyla yatmazdım." dedi.

Fabian'ın kahkahası korna sesi gibiydi, bu utanç vericiydi, ama Ryan'ın şakası onu rahatlatmış ve sevindirmişti. Ryan ona gülümsedi ve o anda Fabian'ın aklına, bu adamın
korkusuzca ve görünüşte mutlu bir şekilde, yüzünün tamamını dramatik bir makyajla kaplamış bir adamın yanında yürüdüğünü fark etti. Bu önemsiz bir şey değildi.

Fabian omzuyla ona hafifçe çarptı, Ryan'ın dirseğinin hemen üstüne geldi. "Demek ortak bir yanımız var. Toronto'da yaşayan eşcinsel Nova Scotians olmanın yanı sıra."

"Evet."

Fabian'ın berbat apartmanının bulunduğu sokağa ulaşmak sadece birkaç dakika sürdü. O zaman, önceki utancının bir kısmından kurtulmuş olarak, yükün ne kadar dengesiz olduğunu fark etti.
"Aman Tanrım. En azından klavye standını ben alayım. Bütün bunları senin taşımana izin verdiğime inanamıyorum."

"Sorun değil," diye homurdandı Ryan. Ama sonra durdu ve standı uzattı. "Aslında. Evet. Üzgünüm. Son zamanlarda sırtım biraz ağrıyor."

Belki de şu anda Fabian'ın üzerine bir göktaşı düşebilir. Mükemmel bir akşama mükemmel bir son. "Klavyeyi de ben alayım. Ya da
sırt çantasını alayım." Flörtöz bir gülümseme attı. "Göründüğümden daha güçlüyüm." "Hayır. Ben iyiyim. Teşekkürler."

"Zaten dairem hemen şurada." Fabian keman kutusuyla önlerini işaret etti. "Zemin katta. Teslimat işi çok kolay."

Bir dakika sonra, Fabian anahtarla uğraşırken, Fabian'ın apartmanının önündeki merdivenlerde birlikte duruyorlardı. Burası eskiden yetimhane olan eski bir iki katlı binaydı.
ya da bir çocuk hastanesi ya da benzeri bir yerdi. Her halükarda, Vanessa'nın dediği gibi, kesinlikle hayaletli bir yerdi.

"Lanet olası aptal kilit," diye homurdandı ve anahtar nihayet dönene kadar salladı. Fabian'ın artık evi olarak tanıdığı tanıdık koku karışımı onları karşıladı: küflü duvarlar, sarımsak kokulu
vegan yemekleri ve ot. Tam önlerinde, ikinci kattaki üç daireye çıkan, yıpranmış halı kaplı ahşap bir merdiven vardı. Zemin katta, merdivenin her iki yanında birer kapı vardı ve Fabian, Ryan'ı soldaki kapıya yönlendirdi.

"Burası benim," dedi ve kilidi çevirdi. Kilit, dışarıdakinden dışarıdakinden biraz daha az inatçı olan kilidi çevirdi. "Zenginlik karşısında gözlerin kamaşmaya hazır ol."

Ryan onu takip ederek küçük stüdyo daireye girdi. Fabian taşıdığı ekipmanı parlak kırmızı duvara dayadı ve Ryan'a da aynısını yapması için işaret etti. "Tekrar teşekkürler. Gerçekten çok naziksin."

"Sorun değil." Ryan, klavyeyi ve sırt çantasını sessizce homurdanarak dikkatlice yere koydu.

"Sırtın nasıl?"

"Her zamanki gibi iyi." Fabian'ın dairesinin dar alanında devasa görünüyordu. Ayrıca son derece rahatsız ve yerinden yadırganmış görünüyordu
. Fabian onun bir şey söylemesini bekledi, ama Ryan sadece ellerine bakarak, onları esnetip eklemlerini ovuşturdu.

"Aman Tanrım!" Fabian haykırdı. Düşünmeden, Ryan'ın sol elini kendi eline aldı. "Ne oldu?" Parmak eklemlerinde koyu morluklar vardı ve Fabian parmaklarını nazikçe ileri geri gezdirdi. "Elin bu haldeyken tüm o eşyaları taşıdığına inanamıyorum! Acıyor mu? Acıyor olmalı."

"Uh," dedi Ryan sessizce. Fabian başını kaldırıp baktığında Ryan'ın Fabian'ın parmaklarına baktığını gördü.

Fabian elini indirdi ve geri çekildi. "Üzgünüm."

"Önemli değil. Çok fazla acıtmıyor." Ryan morarmış
elini yün ceketinin cebine soktu ve yere baktı. Topladığı saçlarından oldukça fazla saç çıkmıştı ve
gevşek bukleler yüzünün etrafında sallanıyordu. Bu iyi bir görünümdü.

"Yani bu senin için normal mi? Parçalanmış eller?"

Ryan omuz silkti. "Oldukça normal, evet."

Fabian, genç Ryan'ın ellerinde de benzer morluklar olduğunu fark ettiğini hatırladı. Ryan'ın o zaman da bunu ondan saklamaya çalıştığından oldukça emindi.

"Peki," dedi Ryan. "Artık gitmeliyim." Fabian, "Sana bir içki ikram edebilir miyim?" dediği anda bunu söyledi.

"Ne?" dedi Ryan.

"Buzdolabında bir şişe şarap var." Fabian kendi atkısını çıkarıp, üzerinde zaten birkaç atkı bulunan sandalyenin üzerine astı. "Ya da istersen çay. O
greyfurtlu gazlı içeceklerden kalmış olabilir..."

"Ben... hayır. Sorun değil. Maçtan sonra oldukça yorgunum.

Gitmeliyim." "Eğer emin isen." Fabian başını eğdi ve kolyeleri çıkardı boynundan çıkarıp atkının üzerine koydu. Ryan gömleğini de çıkarsa ne yapacağını merak etti.

"Eminim. Ama... güzeldi. Seni tekrar görmek."

Fabian ona yaklaştı. *Güzel* kokuyordu. "Ben de."

Fabian burada ne yapacağını bilmiyordu. Ryan'ın gitmesini istemiyordu, ama neden kalmasını istediğini de bilmiyordu. Eğer o ve Ryan bu gece tanışmamış olsalardı; eğer Ryan sadece Fabian'ı eve bırakmayı teklif eden iri,
güçlü, çekici bir yabancı olsaydı, Fabian şu anda kıyafetlerini yırtıp atıyor olurdu. Ama Ryan bir yabancı değildi ve Fabian'ın bir kısmı onun kıyafetlerini yırtıp atma fikrini gerçekten sevse de, o bunu yapamıyordu.

Ryan, Fabian'ı yıllar önce feribotta geçirdikleri o geceye geri götüren bir bakışla ona bakarken bile. Ryan'ın onu öpeceğini bir an için düşündüğü o ana. Fabian *şimdi* onu öpebilirdi. Parmak uçlarına basıp dudaklarını Ryan'ın dudaklarına değdirebilirdi. Büyük bir öpücük olmasına bile gerek yoktu
Basit bir teşekkür öpücüğü olurdu, Fabian'ın arkadaşlarına her zaman verdiği türden.

Ama bunun yerine Fabian, "Bunu bir ara tekrar yapmalıyız," dedi. Ryan gözlerini kırptı ve biraz geri çekildi. "Ne?"

"Yani, birlikte takılmalıyız. Kahve içelim. Bilirsin. Biraz daha sohbet edelim."

Ryan kaşlarını çattı, ama sonra başını salladı. "İsterim.

Telefonlarını değiştirdiler ve numaralarını girdiler.

"Bu mahalleyi pek keşfetmedim."

"Peki, ben sana rehberlik edeyim." Fabian'ın sesi yine yumuşak bir tona büründü.

Fazla flörtöz bir ses tonuydu.

Ryan donakaldı ve Fabian zihinsel olarak kendine tekme attı. Ryan, gelişigüzel flört edebileceğin türden bir adam değildi.

Ryan, Fabian onu kızdırmaya çalıştığında çok kolay heyecanlanırdı. Bu durum değişmemiş gibi görünüyordu.

Hâlâ rahatsız edici derecede çekiciydi.

"O zaman senden haber bekliyorum," dedi Ryan sert bir sesle. Bir elini kaldırdı.

Elini, veda etmek için el sıkışacakmış gibi uzattı, sonra vazgeçmiş gibi göründü ve elini ceketinin cebine soktu.

"İyi geceler."

"İyi geceler, Ryan Price. Ellerine iyi bak."

Ryan başını salladı ve çıktı. Kapı kapandığında Fabian içini çekti.

Ellerine dikkat et flörtöz bir cümle miydi? Kesinlikle aptalca bir cümleydi.

Fabian iç çekerek yatağına uzandı. Ne garip bir geceydi.

Yedinci Bölüm

"Seninle birlikte yaşayabilir miyim?"

Ryan, kız kardeşinin acı dolu ifadesine gülümsedi. O sabah geç saatlere kadar uyumuş ve Colleen'in Facetime isteği ile uyanmıştı. "Toronto'ya taşınmak istemiyorsun," dedi.

"Kesinlikle istiyorum. Yarın uçağa bineceğim. Hatta bugün bile. Bu kasaba beni boğuyor."

"Ama burayı seviyorsun. Öğretmenleri ortadan kaybolduğunda o zavallı üçüncü sınıf öğrencileri ne diyecek?"

"Çok sevinirler. Cidden. Toronto'da birkaç ay, hatta birkaç yıl sana beleşle kalmama izin ver.

Ryan, Colleen'in kendisine daha yakın olmasını gerçekten çok isterdi, ama onun şaka yaptığını biliyordu. "Yakında ziyarete gelmelisin."

Colleen iç geçirdi. "İstiyorum. Noel için eve gelmezsen, belki birkaç günlüğüne oraya gelebilirim."

"Deneyeceğim," dedi Ryan. "Bu yıl eve gelmek istiyorum."

O gülümsedi. "Bu harika olurdu. Ama yine de Toronto'da seni ziyaret etmek istiyorum. *Dışarı* çıkmak istiyorum. Hiç kulüplere gittin mi?"

"Şey..."

"*Ry-an*," diye sızlandı. "Sen Toronto'nun Gay Village'ında yaşayan genç, zengin bir eşcinselsin!"

"O kadar da genç değilim," diye itiraz
etti Ryan. "Otuz bir yaşındasın. Bu
yaşlı sayılmaz."

"Ama yetmiş yaşındaki birinin vücuduna sahibim."

"Sen bir Olimpiyat sporcusu vücuduna sahipsin. Ne diyorsun sen?"

"Sırtım ağrıyor."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Üzgünüm. Aptalca davranıyorum. Yani gerçekten hiç dışarı çıkmadın mı?"

"Peki." Ryan kendini hazırladı, çünkü kız kardeşinin bu konuyu büyütmeye çalışacağını biliyordu. "Aslında geçenlerde biriyle karşılaştım. Halifax'tan."

"Eski bir takım arkadaşın mı?"

"Hayır. Salah'larla yaşadığım zamanları hatırlıyor musun?"

"Sanırım onlarla sadece bir kez tanışmıştım, ama evet. Onları sevmiştin, değil mi?" "Evet." Dudaklarını ısırdı, kız kardeşi bunu hemen fark etti.

"Aman Tanrım. Ne?"

"Salah ailesinden *birini* özellikle seviyordum."

"Lütfen babası olmasın."

"Hayır!" Joe Salah çekici bir adamdı, ama hayır. Kesinlikle hayır. "Oğulları. Fabian."

"Ohhhh. Toronto'da karşılaştığın kişi o mu?"

Ryan başını salladı. "Evet. Biraz sohbet ettik. Bilirsin." "Sohbet etmek derken..."

"Sadece konuşuyorduk. Biz arkadaşız. Biz... değiliz." Ryan başını yastığa dayayarak daha dik oturmak için pozisyonunu değiştirdi. "O benim ligimin çok dışında."

ligimin çok dışında."

Gözleri kısıldı. "Nasıl senin liginin çok dışında? Sen tam anlamıyla bir yıldız sporcusun ve milyonersin."

"Evet, ama o çok yakışıklı. Ve çekici. Ve hepsi ilginç işler yapan bir sürü arkadaşı var. Ve çaldığı müzik,

duyduğum en harika müzikleri çalıyor."

"Tamam, yani bu çekici, yakışıklı adam seninle takılıyor mu?"

"Aslında takılmıyoruz. Dün gece onun gösterisine gittim ve sonra onu eve kadar geçirdim."

Colleen'in yüzü aydınlandı. "Ryan! Bu çok tatlı! Onun kitaplarını taşıdın mı?"

Ryan kızardı. "Onun eşyalarını taşıdım." "Ah. Sana iyi geceler öpücüğü verdi mi?" "Konuyu değiştirelim."

"Hadi *ama*. Son randevum Andy Hart'la oldu ve meğer uzak kuzenmişiz. Büyük şehir romantizm hikayelerine ihtiyacım var."

Ryan güldü. "O annemin kuzeninin oğlu değil mi?" "Bilmiyorum. Öyle bir şey."

"Evet, o kadar da uzak değil."

"Oh, şuna bak Toronto. Kuzenlerinle çıkmadığın için kendini çok havalı sanıyorsun."

İkisi de kahkahalara boğuldu. Ryan kız kardeşini çok seviyordu ve onun Ross Harbour'da yalnız olduğunu düşünmekten nefret ediyordu. O, harika birinin sevgisini hak ediyordu.

"Mobilya aldın mı?" diye sordu, gülmeyi bıraktıklarında.

"Henüz almadım. Hala sadece yatak odası var, aslında."

Kız kardeşi üzgün görünüyordu. "Bu çok üzücü. Lütfen mobilya sipariş et. Toronto'da IKEA olduğunu biliyorum."

"Evet, biliyorum."

"Ya bir erkekle tanışırsan? Onu tuhaf, boş bir daireye getiremezsin!"

"*Biliyorum*, dedim ya."

"Toronto'da muhtemelen ertesi gün teslimat yapıyorlar!"

"Yine takas edileceksem mobilya almanın ne anlamı var!"

Ryan bu patlamanın tartışmayı sona erdireceğini düşündü, ama Colleen ısrar etti. "Evet, böyle yaşamak olmaz dostum. Bir kanepe al."

"Gitmem gerek."

"Bana kızma. Ben sadece..."

"Sana kızgın değilim. Sadece yapmam gereken işler var," diye yalan söyledi.

"Tamam. Seni seviyorum. Yarın akşam maçı izleyeceğiz." "Ben de seni seviyorum. Anneme ve babama selam söyle."

"Onları yakında ara, olur mu? Annem, onları unuttuğun için şikayet ediyor."

"Tamam." Tanrım, onları en son aramasının üzerinden bir hafta bile geçmemişti. "Hoşça kal."

Ryan esnedi ve gerindi. Uyuyakaldığına şaşırmamıştı.
Dün gece Fabian'ın evinden döndükten sonra saatlerce uyanık kalmış, tavana bakarak o gecenin her ayrıntısını kafasında tekrar tekrar canlandırmıştı.

Ve şimdi uyanmıştı ve yapacak hiçbir şeyi yoktu. Colleen haklıydı; hayatı üzücüydü.

Yatağının başucundaki dizüstü bilgisayarını aldı ve tarayıcısında IKEA'nın web sitesini açtı. Birkaç şey sipariş etmenin zararı olmazdı;

dairesi gerçekten gülünç görünüyordu. Ya bir erkeği evine davet etmek isterse? Bu *olası* bir senaryo değildi, ama
Bu da imkansızdı.

Ryan sepetine daha fazla ürün ekledikçe, yeni mobilyaları için yeni mobilyaları için heyecanlanmaya başladı. Ödeme zamanı geldiğinde, çılgına dönerek, ürünleri ertesi gün teslim almak için son derece pahalı olan ekspres
seçti, böylece eşyaları ertesi gün alabilecekti.

Ödeme bilgilerini girerken, Fabian'ın sipariş ettiği renkli yastıklar hakkında ne düşüneceğini hayal etmemeye çalıştı.

"Aklınız başınızdan gitsin hazır olun," dedi Fabian neşeyle, sırt çantasını Vanessa, Marcus ve Tarek'in mutfak tezgahına
"Marketteki indirimli Cadılar Bayramı masasına uğradım ve satın aldım..." Dramatik bir etki yaratmak için bir süre durakladı ve sonra sırt çantasından hızla çıkardı. "Karamelli elma!"

"Aman Tanrım! Aman Tanrım, Fabe," dedi Vanessa. "Karamelli elmayı *dilimleyip*, satın aldığım tarçınlı krem peynirin üzerine koymamızı mı öneriyorsun? Çünkü bu gerçekten dahice bir fikir."

"Aynen öyle diyorum."

"Peki ya benim böğürtlenlerim ne olacak?" diye şikayet etti Marcus.

"Siktir git sen ve böğürtlenlerinle," dedi Vanessa. "Karamelli elma ve tarçınlı krem peynir kazanacak."

"Benimkine böğürtlen koyacağım," diye homurdandı Marcus.

Hepsi lezzetli waffle yediler, kahve içtiler ve ucuz
mimoza kokteylleri ve Vanessa'nın hakkını vermek gerekirse, yemekler bitene kadar bekledi ve sonra Ryan'dan bahsetti. "Bize o hokeyci oduncu hakkında bize anlatmak mı istiyorsun?"

"Hokey oduncusu mu?" Marcus, konuşmaya büyük ilgi duyduğunu göstermek için telefonunu kahve masasına yüzüstü koyarak sordu.
.

"Dün gece gösterideydi," diye açıkladı Tarek. "Fabian'a aşık bir hokey oyuncusu."

"Bu çok yanlış, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye itiraz etti Fabian.

"Sanki," dedi Vanessa. "O sana tamamen aşık. Eşyalarını eve taşıdı."

"Tabii." Gözlerini devirdi. "Bu, artık nişanlı olduğumuz anlamına geldiğini unutmuşum."

"Biri bana ne haltlar döndüğünü anlatabilir mi?" dedi Marcus. "Önemli bir şey *değil*. Hatırlayın, size ailemin her yıl farklı bir genç hokey oyuncusunu evimizde misafir ettiğini söylemiştim.

? Her yıl farklı bir genç hokey oyuncusu bizimle kalırdı."

"Evet. Bundan nefret ederdin. Kim sevmez ki?"

"Doğru. Evet, nefret ediyordum. Hepsi homofobik sporcu pisliklerdi ve benimle aynı evde yaşamıyor olsalardı, muhtemelen beni dövmüş olacaklardı.

Fabian dudaklarını ısırdıktan sonra devam etti. "Ama içlerinden biri..."

Marcus'un yüzü aydınlandı. "Aman Tanrım. O aptal hokeyci kardeşlerden biriyle takıldın!"

"Hayır," dedi Fabian hemen. "Hiç de değil. Sadece bu çocuk, Ryan. O... farklıydı. Bana karşı nazikti. Ve... ondan hoşlandım."

"Ah, hokeyci ev arkadaşına aşık olmuşsun!" dedi Vanessa. "Bu çok iyi, Fabian. Devam et."

"Dediğim gibi, hiçbir şey olmadı. Sadece... iyi anlaşıyorduk. Takılıyormuşuz gibi bir şey yoktu, ama birlikte ödevlerimizi yapardık. Televizyon izlerdik. Bazen okula birlikte yürürdük. Böyle şeyler."

"Çok tatlı," dedi Tarek.

"Ve... tamam. Bu, benim unutamadığım bir şey. Bir resitalim vardı. Konservatuarda yıl sonu etkinliği. O gece kız kardeşimin playoff maçı vardı, bu yüzden bütün ailem maça gitti."

"Evet, tabii ki," dedi Vanessa düz bir sesle. "Kimin umurunda ki? Hokey maçı varken, müzikal yeteneği inanılmaz olan oğulları hakkında mı?

"Doğru. Mesele şu ki, ailemden kimse resitalime gelmedi. Ama Ryan geldi."

Vanessa iki eliyle ağzını kapattı. "Siktir git!" Fabian'ın yanakları kızardı. "Biliyorum."

"Bu, şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey," dedi Tarek.

Fabian, salonun arkasında Ryan Price'ı gördüğü anı hatırlayınca karnı kıpır kıpır oldu. "Orada olduğuna inanamadım."

"Ve sahneden kaçıp onun bekleyen kollarına atlamadın *mı*?" diye haykırdı Vanessa.

"Hayır. Tanrım. Sanki öyle bir şey olabilirdi de." Tereddüt etti, sonra "Ama..." dedi. Vanessa eğildi. "Tüm dikkatim sende."

"Feribotla birlikte eve döndük. Yıldızların parladığı, ayın dolunay olduğu çok güzel bir geceydi. Saçma sapan bir şeydi. Ve biz... bir an yaşadık. Sanırım."

"Bir an mı? Ne gibi?" diye sordu Marcus.

Fabian, o geceyi hatırlarken yüzünün biraz hayalperest bir ifadeye büründüğünden emindi. "Bir an için düşündüm ki... Yani, beni öpeceğinden emindim. Ya da benim *onu* öpmemi beklediğinden. Ama sonra o an geçti ve hepsi bu kadar."

Vanessa sandalyesine yaslandı. "Bu hikaye berbat, Fabian. Bu hikayeden nefret ediyorum."

Fabian omuz silkti. "Üzgünüm."

"Tamam, ama neden dün gece senin gösterindeydi?" diye sordu Marcus. "Geçen hafta iş yerinde rastladım. Ona gösteriden bahsettim."

"Seni *tanıdı* mı?" diye sordu Vanessa.

"Evet. Biraz konuştuk. O... beni kesinlikle hatırladı. En az benim kadar şaşkın görünüyordu."

"Bu hikaye yine ilginçleşmeye başladı," dedi.

"Peki Toronto'da ne yapıyor?" diye sordu Marcus.

"Şu anda Guardians takımında oynuyor, sanırım? Evet, iyi görünüyor."

"*Guardians* için mi oynuyor? *Dalga mı geçiyorsun*?" Marcus telefonunu çıkardı. "Soyadı ne?"

"Price."

Telefonuna birkaç saniye dokunduktan sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Merhaba baba."

"Biliyorum."

"Peki, o eşcinsel mi, yoksa..."

"Evet. Dün gece bana söyledi."

"Ciddi misin?"

"Bir hokey oyuncusunun yalan söylemesi garip olurdu, bu yüzden onun gerçekten eşcinsel olduğunu düşünüyorum, evet."

"Yani bildiğimiz şey," dedi Vanessa, "seninle gençken resitaline gelecek kadar senden hoşlandığı, on üç yıl sonra seni hatırladığı, dün gece gösterine geldiği, eşyalarını eve taşıdığı ve tamamen eşcinsel olduğu."

"Doğru."

"Bu," dedi Marcus, "çok romantik."

"Bu," diye düzeltti Fabian, "hiçbir şey değil."

"Bu en iyisi, değil mi?" dedi Vanessa neşeyle. "Bu, şimdiye kadar gördüğüm en ilginç şey. Buna tamamen kendimi adadım."

"Kesinlikle," diye onayladı Tarek.

"Bağlanacak bir şey yok," dedi Fabian yorgun bir sesle. "Muhtemelen onu bir daha asla görmeyeceğim. Telefon numaralarımızı değiştik, ama nasıl olduğunu bilirsin."

"Numaralarınızı değiştirdiniz!" dedi Vanessa, neredeyse duyulmayacak kadar yüksek bir sesle.

"O zaman yeni plan," dedi Marcus, ellerini çırparak. "Fabian, Claude'dan ayrılır, sonra eşcinsel hokey oyuncusuyla evlenir ve birlikte büyük, aptal bebekler yaparlar."

"Sen bir aptalsın. Claude ve ben birlikte *değiliz*."

"Geçen hafta ağızlarınız birbirine değiyordu," diye işaret etti Tarek.

Fabian gözlerini kapattı ve evrenden güç aldı. "Bu bir daha olmayacak. O bir hataydı. Onunla işim bitti."

"Tabii," dedi Tarek.

"Kesinlikle," dedi Marcus, başını sallayarak. "Her neyse. Sizden nefret ediyorum."

"Bu, bizimle öpüşeceksin demek mi?" diye sordu Vanessa. "Çünkü öyle görünüyor..." Fabian ona kedi şeklinde bir yastık fırlattığında cümlesi yarıda kaldı.

"Kim daha fazla kahve ister?" diye sordu. O konuşmadan sonra odadan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Herkes elini kaldırdı, o da birkaç dakika mutfakta meşgul oldu.

Fabian kahve dolu bir Fransız presi ile geri döndüğünde Vanessa, "Sıradaki gündem maddesi Tarek'in doğum günü" dedi.

Tarek uzun bir inilti çıkardı. "Eğer bundan bahsetmezsen, belki de olmaz!"

"Üzgünüm, bebeğim. Otuz yaşına giriyorsun. Kabullen bunu." Kahvesine iki kaşık dolusu şeker attı.

"Yani, tabii ki dışarı çıkacağız," dedi Marcus. "Başka bir yere gitmemizi rica edebilir miyim..."

"Zorla! Zorla! Zorla!" diye bağırmaya başladı Vanessa. Tarek de ona katıldı, ardından Fabian.

"Siktirin gidin çocuklar," diye homurdandı Marcus. "Peki. Üç hafta sonra, değil mi? En azından çalışmadığımdan emin olacağım."

"Striptizci olduğun zamanları hatırlıyor musun?" dedi Vanessa. "Seni iş yerinde ziyaret ederdik. O zamanlar çok güzeldi."

"Aslında *en kötüsüydü*," diye düzeltti Marcus. "Ama bazen o işi özlüyorum. Aptal yangın."

"Aptal kundaklama demek istedin herhalde," dedi Tarek. "Evet. İyi bir kulüptü."

"Kesinlikle öyleydi," diye onayladı Vanessa. "Düşmüş olduğun zamanı hatırlıyor musun?"

"Düşmedim! *Tökezledim*. Ve toparlandım. Sen çok kötüsün."

Hep birlikte güldüler. Fabian, telefonuna Force'da geçireceği geceyi kaydetti. Dans etmek için bir geceye gerçekten ihtiyacı vardı. Uzun zaman olmuştu.

"Hokeyci erkek arkadaşını da getir," diye takıldı Marcus. "Ben de *babanı* getireceğim."

"Getirmelisin. Babam çok yakışıklıdır." "ABC," dedi Tarek. "Herkes olabilir. Ama Claude olmaz."

Bu, Vanessa'nın kahkahalarla gülmesine neden oldu ve Fabian da ona katılmaktan kendini alamadı.

"ABC," diye onayladı. "Kesinlikle."

Sekizinci Bölüm

"Bugün için büyük planların var mı?" Wyatt, evlerinde bir galibiyet daha aldıktan sonra arenadan ayrılmaya hazırlanırken Ryan'a şakacı bir şekilde dirsek attı.

Ryan güldü. "Evet. Bu öğleden sonra IKEA'dan bir teslimat var. Yarın hepsini monte edeceğim."

"Vay canına. Ne eğlenceli bir gün."

Ryan utangaç bir şekilde gülümsedi. "Dairem oldukça boş. Onu daha çok ev gibi yapmaya çalışabilirim diye düşündüm, anlarsın ya?"

Wyatt şaka yapacakmış gibi göründü, ama bunun yerine şöyle dedi: "O şeyleri monte etmek için yardıma ihtiyacın var mı? Ben hayatımda Birkaç Billy kitaplık monte ettim. Ya da Anders'a sorabilirsin. O bu konuda uzman olmalı, değil mi?"

Toronto'nun yıldız kalecisi ve tek İsveçli oyuncusu olan Anders Nilsson'dan Ryan'a IKEA mobilyalarını monte etmede yardım etmesini istemek
hayal bile edilemezdi. Nilsson, tüm sezon boyunca Ryan'a belki dört kelime söylemişti. "Sorun olmaz."

Wyatt başını salladı. "Tamam, peki. O zaman birkaç gün sonra görüşürüz."

Arkasını dönüp gitmek üzereyken Ryan kendinden utandı. Bu, terapistinin onun değerlendirmesini isteyeceği türden bir fırsattı. Midesi düğümlenen hissini görmezden gelerek, "Hey, Hazy?" dedi.

Wyatt geri döndü, muhtemelen Ryan kadar şaşırmıştı.

"Eğer... Yani, eğer bir işin yoksa ve gerçekten sakıncası yoksa, yarın biraz yardım etsen çok iyi olur."

Bu neden bu kadar zordu ki?

Ryan midesinde bir ağrı hissederek bekledi ve vazgeçmesini söylemek üzereyken Wyatt gülümsedi ve "Birayı sen al" dedi.

Ryan rahatlamaktan neredeyse öne düşecekti. Tanrım, ne zavallıydı.

"Anlaştık."

"Tamam, o zaman yapacak işimiz var." Wyatt, Ryan'ın oturma odasına yığdığı düz paketlenmiş mobilya kutularından oluşan dağın önünde durdu.

.

"Evet," dedi Ryan, endişeyle sakalını okşayarak. "Temelde sadece bir yatağım ve mutfak tezgahımdaki taburelerim var. Diğer her şey bu kutularda."

"Görüyorum. Nerede oturuyordun?" "Taburelerde."

Wyatt başını salladı. "Peki, kanepeden başlayalım, sonra da sehpa." Gülümsedi. "Ve kahveden bahsetmişken..."

Ryan kızardı. Wyatt kapıdan girer girmez neden ona ikram etmemişti? "Tabii ki. Ben... Az önce yaptım. İsterseniz taze bir demlik yapabilirim..."

"Benim için sorun değil," dedi Wyatt rahat bir şekilde. Kutuların önünde çömelmiş, başını eğerek etiketleri okuyordu. "Senin artıkları içerim."

"Tamam." Ryan mutfağa koştu. Kendini bu kadar gergin hissetmekten nefret ediyordu. NHL'de geçirdiği onca yıl, tüm takımlar ve tüm daireler boyunca, çok nadiren birini evine davet etmişti. Ama Wyatt'ı seviyordu ve bu mobilyalar konusunda gerçekten yardıma ihtiyacı vardı. Ayrıca, tamamen dağılmadan bir arkadaşını evine davet edebilen türden bir adam olmak istiyordu.

Sokağın aşağısındaki dolar mağazasından aldığı lacivert kupalardan birini dolaptan çıkardı. Kahveyi dökmeye başladı, sonra Wyatt'ın kahveyi nasıl içtiğini bilmediğini fark etti.

Mutfaktan kafasını çıkardı. "Hey, süt ya da şeker ister misin, yoksa...?"

"Varsa krema," diye cevapladı Wyatt.

Tanrım. Ryan'da yoktu. "Ben, şey... gidip alabilirim. Üzgünüm. Aklıma bile gelmedi..."

"Siktir git, Pricey. Sorun değil. Süt harika olur. Ama bolca koy."

"Tamam." Ryan, neyse ki bol miktarda bulunan sütü getirdi. Buzdolabından. *O kadar da kötü değildi. Krem yoktu ama sorun olmadı.*

"Üzgünüm," dedi Ryan, Wyatt'a bardağı uzatırken.

"Ne için? Bedava kahve için mi?" Wyatt ona gülümsedi ve elini omzuna koydu. "Rahatla!"

"Üzgünüm," dedi Ryan tekrar. Keşke bu emre uyabilseydi.

"Önce sehpayı yapalım da bu bardağı koyacak bir yerim olsun, ne dersin?" diye önerdi Wyatt.

Ryan, muhtemelen fazla hevesli bir şekilde başını salladı. "İyi fikir."

Yaklaşık bir saat boyunca birlikte çalıştılar. Wyatt çoğunlukla konuşmayı yaptı, ama Ryan onu dinlemekten zevk aldı. Komikti ve harika hikayeler anlatıyordu. Bir saatin sonunda sehpayı,
kanepe ve bir koltuk inşa edildi.

"Ee," dedi Wyatt, Ryan'ın yeni kanepesine sertçe otururken homurdandı, "Mahalle seçimin... sıradışı olduğunu fark ettim."

"Oh." Ryan, kahve masasının karşısında Wyatt'a bakan koltuğa oturdu. "Evet, şey. Sadece bir deneyeyim dedim. Belki... bana uygun olabilir." Wyatt'ın bakışlarını karşılamaya zorladı kendini. Wyatt'ın tepkisini beklerken yere bakmayacaktı.

Ama Wyatt sadece başını salladı. "Bence beğeneceksin. Kız
kardeşim üniversiteden sonra
"Peki." Ryan'a hüzünlü bir gülümseme attı. "Hayatını *kurtardı*, öyle dedi."

"Hâlâ burada mı?"

"Hayır. Şimdi Vancouver'da. Karısı film endüstrisinde çalışıyor. Prodüksiyon tasarımcısı. Dur bir saniye." Wyatt kahve masasından telefonunu aldı ve birkaç saniye boyunca ekranı kaydırdıktan sonra ekranı Ryan'a doğru çevirdi. "İşte buradalar. Bu Kristy, kardeşim, ve eşi Eve. Ve bu küçük adam da oğulları Isaac."

Ryan, Kristy'nin kollarındaki tombul yanaklı çocuğa gülümsedi. "Sen amcasın!"

"Dünyanın en iyi amcası," dedi Wyatt gururla. "Vancouver'da her maçımız olduğunda ve yazlarda onları ziyaret ederim."

"Bu harika."

"Ve bu," Wyatt telefonunu masaya geri koydu, "senin... ne olursan ol, benim için hiç sorun olmadığını söyleme şeklim."

Ryan onu biraz takılmadan edemedi. "O kadar sorun etmiyorsun ki, bunu söyleyemiyorsun bile."

Wyatt öfkelenmiş görünüyordu. "Senin istediğin kelimeyi söyleyebilirim! Sadece hangisini tercih ettiğini bilemedim. Bu benim duyarlı ve bilgili yanım."

Ryan güldü ve sonra, "Eşcinsel. Ve teşekkür ederim..." dedi. Aniden ne diyeceğini bilemedi. Bundan önce sekiz NHL takımında oynamıştı.

ve takım arkadaşlarından hiçbiri onun cinsel yönelimini açıkça kabul etmemişti.
Aslında, çoğu Ryan'ın onlara verdiği ipuçlarını görmezden gelmişti.
"Bu benim için çok önemli," diye bitirdi.

"Ben, ne denir, bir müttefikim!" dedi Wyatt, gülümseyerek. "Yani, bu konuda seninle kavga etmek isteyen varsa, önce beni geçmesi gerekir."

İkisi de güldü, çünkü Ryan Wyatt'tan yaklaşık 80 kilo ve 23 santim daha uzundu.

Wyatt ile gelişen bu dostluk, şüphesiz Guardians'ta oynamasının en iyi yanıydı. Ryan, koçunu sevmediğinde hokey için heyecanlanmakta her zaman zorlanıyordu ve Bruce Cooper için birkaç ay oynadıktan sonra, Ryan
koçunu sevmediğinden oldukça emindi. Koç, Ryan'ın hokey kültüründe en sevmediği birçok şeyi bünyesinde barındırıyordu: sinirliydi, sıkça bayat cinsiyetçi ve homofobik deyimler kullanıyordu, oyuncularını korku ve tehditlerle motive ediyordu ve genel olarak Ryan'ı rahatsız ediyordu. Açıkçası, Ryan, beyaz tahta tutan agresif bir adam onu azarlarken dik oturup "Evet, koç!" diye bağırmak istemediği noktayı çoktan geçmişti. Bu günlerde, odadan çıkmak gibi hissediyordu.
odadan çıkmak istiyordu. Belki de Nova Scotia'daki evine dönene kadar yürümeye devam etmek istiyordu.

Bu çok cazip geliyordu.

Eskiden, koç olmayı sevdiğine emin olduğu bir dönem vardı.
bir takımın parçası olmak, o takımın maçları ve şampiyonlukları kazanmasına yardımcı olmak.
Ama o duyguyu tam olarak hatırlayamıyordu. Boston ile Stanley Kupası'nı kazandığı anıları bile
Çoğu NHL kariyeri boyunca hokey, başka bir şeyi olmadığı için yaptığı bir şeydi.

NHL kariyerinin çoğunda, hokey sadece başka bir şeyi olmadığı için yaptığı bir şeydi. Ve çünkü o *başarm*ıştı, oysa pek çok başkası başaramamıştı. Birlikte büyüdüğü tüm çocuklar bir gün NHL'ye girmeyi hayal ediyordu ve Ryan bunu başaran tek kişiydi. Bunu bir kenara atması oldukça aptalca olurdu.

Neredeyse bir saat geçtikten ve iki adam bir şifonyeri bitirdikten sonra Wyatt, "Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu.

Soruya hiç alaycı bir ton yoktu, ama Ryan yine de kızardı. "Hayır," dedi sessizce.

"Hiç oldu mu?"

Ryan elini şifonyerin üstünde gezdirdi ve gözleriyle elinin izini takip etti. "Bir süredir yok, ama evet. Birkaç tane vardı." Wyatt'ın gözlerine bakmak için başını kaldırdı. "Neden sordun? Senin birini mi düşünüyorsun?"
var mı?"

Wyatt'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bu *flört etmek* mi?

Benimle *flört mü* ediyorsun
mısın, Pricey?"

"Hayır! Tanrım! Sadece şakaydı, ben öyle demek istemedim..."

Wyatt, Ryan'ın koluna yumruk attı. "Biliyorum. Şaka yapıyordum. Eminim Toronto'da gayet iyi idare edersin. Senin gibi bir adam," Ryan'ı eleştirel bir bakışla süzdü, "uzun boylu, kocaman kolları olan, sert Viking
. Ayrıca hokeyci poposu. Ve NHL maaşı. Ve..." Elini Ryan'ın oturma odasında salladı. "Gay Village'ın ortasında lüks bir daire. Grindr hesabın var mı?"

"Aman Tanrım," diye homurdandı Ryan, ne olduğunu bile bakmadan bir sonraki mobilya kutusunu açmak için eğildi.

"Olmalı, değil mi? Yani, burada seninle yatmak isteyen milyarlarca erkek olmalı!"

Ryan kutunun içindekileri yere döktü. Bir kitaplık gibi görünüyordu. "Sanmıyorum."

"Siktir et. Sen derin cepleri olan dev, turuncu bir oyuncak ayı gibisin! Ve fark etmeden edemedim, sen bir... gibi asılı duruyorsun."

"Tamam. Yeter," diye mırıldandı Ryan. "Hadi şu şeyi yapalım."

Dokuzuncu Bölüm

Fabian'ın müziğinin internette mevcut olduğu ortaya çıktı. Ryan bunu Fabian'ın gösterisinden sonraki Perşembe günü keşfetti ve bulabildiği her şeyi hemen satın alıp indirmişti.
O günün çoğunu tüm şarkıları dinleyerek geçirmişti. Öğleden sonra geç saatlerde akşam yemeği için marketten alışveriş yapması gerektiğine karar verdiğinde, mağazaya giderken dinlemeye devam edebilmek için kulaklıklarını da yanına almıştı.

Fabian'ın müziğinin inceliklerine odaklandı.
Toronto'daki güzel sonbahar gününe hoş bir fon müziği sağlıyordu.
Dün gece oynadığı maçın bitiminden beri Ryan, uçuş öncesi panik moduna girmeye başlamıştı.
Ottawa'ya uçuşu neredeyse hiç bir şey olmayacaktı - seyir irtifasına ulaşır ulaşmaz iniş yapacaklardı - ama yine de kalkış, iniş ve
ve uçak ile yer arasında çok fazla mesafe vardı. Bu, tam da düşünmemesi gereken türden bir şeydi
düşünmemesi gereken türden bir şeydi. Church Street'in bu bölümündeki neredeyse tüm işyerlerini süsleyen neşeli gökkuşağı bayraklarını ve
ve etrafında *her yerde* bulunan çekici erkekleri takdir etmeye çalıştı.
Açıkça ve korkusuzca el ele tutuşan erkekler... Evet, burası iyi bir yerdi.
Ryan burada en azından biraz rahatlamıştı.

Tabii ki, birçok çekici erkekten biriyle gerçekten *konuşmak*
çekici erkeklerden biriyle konuşmak - ya da Tanrı yardımcısı olsun, onlarla *flört etmek* - Ryan'ı
top gibi kıvrılmak istedi. Ancak bu top yine de çok büyük olacaktı ve şüphesiz kalabalık kaldırımda dikkat çekecekti.

İyi şeyler. İyi şeylere odaklan.

Çay iyi bir şeydi. Buzlu chai latte daha da iyi bir şeydi, bu yüzden Ryan neredeyse geçip gideceği şık görünümlü kahve dükkanına girmeye karar verdi.

Önünde iki kişi vardı, bu yüzden Ryan menüye bakarak buzlu chai latte olup olmadığını kontrol etti. Zihninde
siparişini zihninde prova etti. Yemek sipariş etmek her zaman en utanç verici sorunlarından biriydi

en utanç verici sorunlarından biriydi; kekelemeye meyilliydi ve bazen yanlış şeyi ya da ilk gördüğü şeyi sipariş ederdi. Garson ona bir şey önerirse, istemese bile onu sipariş ederdi. Ama elbette *o* da lanet olası bir latte sipariş edebilirdi.

Tezgaha geldiğinde, sevimli barista ona gülümsedi. "Merhaba. Bugün nasılsınız?"

"Chai... Yani, iyiyim. İyiyim." *Hadi ama, Ryan.*

"Ne alırsın?"

"Şey, chai latte. Ama buzlu olsun." "Buzlu

chai latte mi? Ne büyüklükte?"

"Oh." Ryan tahtaya tekrar baktı, buzlu chai latte'nin yanında iki fiyat yazıyordu ama boyutları yazmıyordu. "Şey, um..."

Barista yardımsever bir şekilde iki farklı boyutta plastik bardak gösterdi. "Normal ve büyük."

Ryan büyük olanı işaret etti. "Büyük boy. Teşekkürler."

Tap özelliğini *sevdiği* için banka kartıyla ödeme yaptı. İşlemi daha hızlı bitiren her şeyi severdi. Her zamanki gibi önerilen en yüksek bahşiş miktarını seçti.

"Tezgahın sonunda bekleyebilirsiniz. Bir dakika sürer. Teşekkürler!"

Ryan bu talimat için minnettardı. Nereye duracağını bilmemekten nefret ediyordu. *Çok fazla* yolun ortasında kalmayacağı bir yer buldu ve bekledi.

"Ryan?"

Ryan önce tezgaha baktı, içkisinin hazır olduğunu düşündü. Ama onlara adını vermemişti, bu aptalcaydı.

Sonra kafedeki masalara doğru döndü ve Fabian'ı gördü. "Sen

olduğunu düşünmüştüm!" Fabian ona gülümsedi.

"Evet. Merhaba." *Tanrım, ne tesadüf ama!*

"Büyük buzlu chai latte?" diye seslendi biri tezgahtan. Ryan dönüp içkisini aldı. Fabian'a döndüğünde, Fabian ona gelmesini işaret etti.

"Gel otur. Tabii acelen yoksa."

Ryan, Fabian'ın yanına gelene kadar masalar arasındaki dar boşluklardan geçmeye çalıştı. Masada, önünde açık bir defter vardı, sayfalar kurşun kalemle yazılmış kelimelerle doluydu.

Ayrıca el yazısıyla yazılmış müziğin notaları da vardı. Ryan karşısındaki sandalyeye otururken Fabian her şeyi düzgün bir yığın halinde topladı.

"İyi seçim," dedi Fabian, içkiye başını sallayarak.

Ryan cevap vermedi. Fabian'ın yüzü dikkatini tamamen dağıtmıştı. Ryan'ın onu gördüğü diğer iki seferden farklı olarak, Fabian bugün makyaj yapmamıştı. En azından Ryan'ın fark ettiği kadarıyla. Saçları siyah bir bereyle örtülmüştü ve çenesinde koyu renkli sakalları vardı. Çok farklı görünüyordu, ama güzelliği azalmamıştı. Koyu kahverengi gözleri, Ryan'ı gençken büyüleyen aynı uzun, dolgun kirpiklerle Ryan'ı büyülemişti. Dolgun dudakları, şakacı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Muhtemelen Ryan ona bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi Ryan. "Ne?"

Fabian elini reddedercesine salladı ve Ryan onun tırnaklarındaki koyu mavi ojeyi fark etti. "Hiçbir şey. Bugün ne yapacaksın?"

"Markete gidiyordum. Akşam yemeği için bir şeyler almak için."

"Ah. Ben de öyle yapmalıyım."

"Bunlar ne?" Ryan, kağıt yığınını işaret ederek sordu. Az önce dinlediği müziğin sahibi olan kişiyle konuşmak tuhaftı.

"Oh, sadece bir şey üzerinde çalışıyorum. Bugün ilham geldi ama ortam değişikliğine ihtiyacım vardı. Gördüğün gibi, dairem biraz kasvetli."

"Beğendim," dedi Ryan, kırmızı boyalı duvarları, koyu erik rengi yatak örtüsü ve perdeleri ve eklektik bir şekilde dizilmiş neşeli yastıkları hatırlayarak. "Çok... renkliydi."

Fabian dudaklarını birbirine bastırdı, sonra şöyle dedi: "Mm. Bir dahaki sefere sana tam bir tur attırayım. Dört köşeyi de görmemiş olabilirsin."

Bir dahaki sefere. "Sadece, sana benziyor gibi geldi, anlarsın ya?"

Fabian çenesini avucuna dayadı, belli ki eğleniyordu. "Beni zaten tanıyorsun, değil mi? Ben de kendimi karmaşık biri sanıyordum."

"Öylesin!" *Tanrım*. "Yani, seni tanımıyorum. Haklısın. Pek sayılmaz." Ryan'ın yüzü güneş gibi kızardı.

Fabian güldü. "Sorun değil. Tam olarak yabancı olduğumuzu söyleyemem, değil mi?"

Ryan utangaç bir şekilde gülümsedi. "Hayır."

Latte'sinden bir yudum aldı ve Fabian sordu, "Dün gece hokey maçı mı oynadın?"

Bu Ryan'ı güldürdü. "Evet, oynadım."

"Kazandınız mı? Daha önce sormadığım için özür dilerim." "Sorun değil. Kazandık."

"Hey! Aferin sana! Yaşasın Guardians." Ryan'ın kutlama olarak algıladığı bir şekilde ellerini havada salladı.

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Asla. Ben spor hayranı değilim." "Arena nerede biliyor musun?"

"Evet." Fabian alaycı bir şekilde kırgınlık takındı. "Beyoncé'yi orada gördüm, yani..." Ryan güldü ve sonra, "Onu Boston'da gördüm." dedi. Fabian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayranı mısın?"

"Herkes hayran değil mi? Ve *eşcinsel olduğumun* hangi kısmını anlamadığını bilmiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse?" dedi Fabian. "Her kısmını. Korkarım hokey oyuncularına karşı biraz önyargılı hale geldim ve bu da yanlış varsayımlarda bulunmama neden olmuş olabilir."

"Hepimizin süper heteroseksüel, agresif sporcular olduğumuzu mu?" "Evet, öyle."

"Agresif bir sporcu olmak için heteroseksüel olman gerekmez. İnan bana."

Fabian, Ryan latte'sinden bir yudum daha alırken bunu düşünür gibi göründü. "Sen değilsin. Agresif bir sporcu, demek istiyorum. Hiç olmadın."

Ryan, Fabian'ın nazik değerlendirmesi karşısında içinde hoş bir sıcaklık hissetti, ama dürüst olmak zorundaydı. "Hokeyi takip etmediğini biliyorum, ama benim işimin ne olduğunu biliyor musun?"

"Hokey oynamak mı?"

"Evet. Ama takımdaki işim, her takımdaki işim, ah, korkutucu olmak. Ben çoğunlukla bir dövüşçüyüm." Ryan gözlerini içkisine dikti. "Aslında, agresif sporcu beni iyi tanımlayabilir."

Başını kaldırıp baktığında Fabian'ın *üzgün* olduğunu gördü. "Bunu *seviyor* musun? Kavga etmeyi?"

Ryan içini çekti. "Açıklaması zor."

"Buz pistinin *dışında da* kavga ediyor musun?"

"Hayır. Hayatımda birkaç kavgayı ayırdım. Barlarda, partilerde, o tür yerlerde."

şey. Ama para almadığım sürece insanlarla kavga etmem, hayır. Hiç istememişimdir de.

"Bunu mesleğin haline getirmişsen, bu işte iyi olmalısın."

Ryan omuz silkti. "Evet. Bu işte iyiyim. Tek *iyi olduğum* şey bu.

iyi olduğum tek şey."

Bir dakika sessizce oturdular. Ryan içkisini bitirdi ve sonra muhtemelen gitmesi gerektiğini düşündü. Tam bunu söylemek üzereyken

Fabian ona sordu: "Markete gideceğini söylemiştin, değil mi?" "Evet.

Akşam yemeği için dondurulmuş gıda reyonundan bir şeyler alayım

"

"Bu kulağa harika geliyor, ama buradaki köşedeki ramen dükkanına hiç gittin mi?"

"Hayır."

Fabian eğildi. "Gitmek ister misin?"

"Şimdi mi? Seninle mi?"

"Evet. *Açlıktan ölüyorum*. Bazen yazarken kendimi kaybediyorum ve yemek yemeyi unutuyorum. Bunun beni aptal gibi gösterdiğinin farkındayım."

Ryan, hayatı boyunca yemek yemeyi hiç unutmadığından emindi. "Hayır, aptal gibi görünmüyorsun."

"Gitmek ister misin?"

"Uh..."

"Sana mahalleyi gezdireceğimi söylemiştim." Fabian ayağa kalktı ve kağıtlarını çantasına attı. "Ramen ile başlayabiliriz."

Ryan gülümsedi. Bu fikri gerçekten beğendi. Fabian'ın yanında olma şansı veren her şeyi severdi. O... rahatlatıcıydı. "Tamam."

Ramen restoranının köşesindeki samimi bir masaya oturana kadar Fabian, Ryan'ı bir randevuya davet etmiş olabileceğini fark etmedi. Ya da en azından Ryan'ın randevu olarak algılayabileceği bir şeye. Aslında Fabian sadece ramen yemek ve sohbet etmek istemişti.

Ve evet. Ryan'a bakmaktan hoşlanıyordu.

Ryan, sanki menüden sınav çıkacakmış gibi menüyü inceliyordu. Fabian'a bakmıyordu. Kahve dükkanında bile Ryan yorgun

yorgun görünüyordu. Ya da stresli, belki. Şimdi ise Fabian'ı ikinci bir yere kadar takip etme kararından pişman olmuş gibi görünüyordu.

"Hey," dedi Fabian nazikçe, sanki sesi çok yüksek olursa Ryan'ın korkacakmış gibi. "Burada yemek istemiyorsan, alınmam. Sadece bir öneriydi."

Ryan sonunda menüden başını kaldırdı. "Hayır! Hayır, sorun değil. Ben sadece... Sen burada genelde ne sipariş edersin?"

"Ben her zaman Tonkotsu ramen sipariş ederim çünkü çorbasının yapımı çok uzun sürüyor. Evde saatlerce kemik kaynatmam. Ve çok çok lezzetli."

Ryan menüsünü kapattı. "Tamam."

"Ama," dedi Fabian hemen, "çok çeşitli seçenekleri var. Bazı ramenlerde sığır eti, deniz ürünleri ya da baharatlı et suyu var, istersen."

"İlk söylediğin yeter."

Bir süre sessizce oturdular, sonra Ryan masaya parmaklarıyla ritim tutmaya başladı. Garson siparişlerini almaya geldiğinde durdu. Fabian önce siparişini verdi, sonra Ryan homurdandı, "Aynısından alacağım."

Garson ayrılır ayrılmaz, Ryan parmaklarıyla masayı tıklatmaya devam etti.

Sonunda Fabian, "İyi misin?" diye sordu.

Parmaklarını masaya vurmayı bıraktı ve elini masadan çekip kucağına koydu. "Üzgünüm."

"Bir şeyden dolayı gergin görünüyorsun. Umarım ben değilimdir."

Ryan yüzünü buruşturdu. "Hayır. Yarın uçağa binmem gerekiyor. Hepsi bu."

Fabian şaşırdı. "Her gün uçağa binmen gerekmiyor mu?"

"Evet, oldukça sık. Şimdiye kadar bu konuda rahatlamış olmam gerekirdi."

"Uçmaktan korkuyor musun?"

Ryan başını salladı. "Her zaman korkmuşumdur. Bu korkuyu yenebileceğimi umuyordum, ama..." "Yani yılda milyonlarca kez uçuyorsun ve *her sefer*inde korkuyorsun?"

Ryan parmağıyla çubuk tutucusuna hafifçe vurdu. "Evet."

Fabian uzanıp Ryan'ın koluna elini koymak ya da masanın altında elini bulmak istedi. İkisini de yapmadı. "Tanrım, bu

berbat."

"Aptalca, biliyorum. Böyle olmam için hiçbir neden yok. Ama elimde değil."

"Bunun için alabileceğin bir şey var mı? Ya da hipnoz gibi bir şey denedin mi?"

Fabian içten içe irkildi. Ne dediğini gerçekten bilmiyordu.

Ama Ryan başını salladı. "Hemen hemen her şeyi denedim. Sadece uçmakla kalmıyor. Ben..." Sonraki sözlerini çok dikkatli seçiyor gibiydi, ama daha söylemeden garson ikisine de birer bardak su
su bardağıyla geri döndü. Garson ayrıldığında, Ryan konuyu değiştirmeye karar vermiş gibiydi. "Bana Village'daki en sevdiğin barları anlatır mısın?"

Fabian hayal kırıklığına uğramıştı, ama Ryan'ın ihtiyacı buysa, onun dikkatini başka yöne çekebilirdi. Ryan'ın her barda karşılaşabileceği erkek tiplerini canlı ve muhtemelen aşırı ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı.

Yemekleri gelene kadar ve sonrasında da sohbet devam etti.
Ryan'a, büyük ekranlarda genellikle hokey maçı yayınlayan barlardan birini anlatırken
genellikle büyük ekranlarda hokey maçı yayınlayan bir pub'dan bahsederken, Ryan'ın başka erkeklerle birlikte olma fikrinden pek hoşlanmadığını fark etti. Ama bu saçmalıktı.

O da devam etti. "Yani, daha yaşlı erkekler ya da daha çok," elini Ryan'ın yönüne doğru salladı, "erkeksi ya da her neyse, arıyorsan, burası gitmek için iyi bir yer."

Ryan ağzına bir tutam erişte çekip, "Rahat bir ortam iyidir. Ama o adamlar pek benim tipim değil" dedi.

Fabian'ın kaşları havaya kalktı.

"Bu önemli değil," dedi Ryan çabucak. "Ben pek kimseyle çıkmam. Hiç."

"Bekle. *Hiç mi?*"

Ryan çubuklarıyla kasesindeki bir şeyi karıştırdı. "Bir süredir yok, hayır."

Fabian meraklandı. "Sıradan seksle ilgilenmiyor musun? Ya da seksle hiç ilgilenmiyor musun? İlgilenmiyorsan sorun değil. Benim arkadaşlarım var ki..."

"Seksi severim," dedi Ryan, bu sefer Fabian'ın gözlerinin içine bakarak. Gözlerinde, midesini altüst eden bir yoğunluk vardı. "Oh.

Yani..."

"Sadece insanlarla konuşmakta kötüyüm."

Fabian masanın altında Ryan'ın ayağına hafifçe dokundu. "Bana o kadar da kötü gelmiyorsun. Seninle konuşmak hoşuma gidiyor. Bu bir randevu olsaydı, çok iyi gittiğini söyleyebilirdim."

Ryan çorbasına geri döndü. "Teşekkürler."

Bir süre sessizce yemek yediler ve Fabian bu süreyi Ryan'dan edindiği yeni bilgileri düşünmek için kullandı. Seks yapmayı seviyordu ama çok sık yapmıyordu, pek dışarı çıkmıyordu ve belki de geleneksel erkeksi erkeklerden hoşlanmıyordu? Ryan'ın önceki gece Fabian'ın gösterişli sahne kıyafetini açıkça takdir ettiği göz önüne alındığında, bu aslında mantıklıydı.

Ryan'ın önceki gece Fabian'ın gösterişli sahne kıyafetini açıkça beğenmiş olması.

Fabian'ın belirli bir tipi yoktu. Aslında, bir hafta önce Claude ile yatakta uyandığını düşünmek çok çılgınca geliyordu. Ve şimdi, neredeyse her açıdan Claude'un tam tersi olan bir adamla akşam yemeği yiyordu. Fabian her iki erkeği de çekici buluyordu, ama

Claude ile neredeyse kesin olarak daha fazla ortak noktası vardı. Teorik olarak, Fabian'ın Ryan'a söyleyecek pek bir şeyi olmamalıydı.

"Dans etmeyi sever misin?" diye sordu Fabian.

"Bir nevi. Bu konuda pek iyi değilim ve genellikle kendimi aptal gibi hissediyorum, ama bazen hoşuma gidiyor."

"Arkadaşlarım birkaç hafta sonra Tarek'in doğum gününü kutlamak için dışarı çıkacaklar. Eğlenceli olacak. Sen de gelmelisin."

Ryan kaşlarını çattı. "Ben mi?"

"Evet!" Bu kötü bir fikir değildi, değil mi? "Bölgedeki en büyük eşcinsel gece kulübü olan Force'a gideceğiz. Çok gürültülü ve kalabalık bir yer, ama her türden seksi erkekleri göreceğin garanti. Dans etmek istemesen de sorun değil, ama gelmelisin."

"Hmm. Belki."

"Tarih yaklaştığında sana hatırlatırım. Force'a uzun zamandır gitmedim.

Heyecanlıyım."

"Eminim iyi bir dansçısındır," dedi Ryan.

"Tanrım, ben en iyisiyim. Tamamen muhteşem. Bekle ve gör." Ryan güldü. "Senin özgüvenine her zaman hayran olmuşumdur." "Gerçekten mi? Huysuz bir ergenken bile mi?"

"Evet," dedi Ryan içtenlikle. "O zaman bile."

"Huh." Fabian, Ryan'ın sözlerinden gerçekten çok etkilendi. Gençken kendini özellikle hayranlık uyandıran biri olarak görmemişti.

"Kasedeki her şeyi yemen gerekiyor mu?" diye sordu Ryan. Konuyu değiştirmek için açık bir girişimdi. "Hala çok fazla mısırım kaldı."

"Bence sadece en sert ramen yiyiciler kaseyi temizler," dedi Fabian. "Peki bu akşam için ne planın var?"

Ryan çubuklarını masaya koydu ve kaseyi itti. "Eve gidip yarın için dinleneceğim."

"Gerçekten dinlenecek misin, yoksa yalnız kaldığın anda uçuşun için endişelenmeye başlayacak mısın?"

Ryan iç geçirdi. "Muhtemelen ikincisi."

"Peki o zaman..." Fabian eğildi. "Seni biraz daha oyalayayım mı?"

Tamam. Bunun açıkça flört etmek olduğunu kabul edebilirdi, ama aslında uygunsuz bir şey önermiyordu.

Ryan'ın ağzı bir saniye açık kaldı, sonra "Nasıl dikkatimi dağıtacaksın?" dedi.

"Peki, bu rameni yürüyerek yakabiliriz. Sana mahalleyi gezdirebilirim.

. Muhtemelen yeterince egzersiz yapmıyorsun, değil mi?" Fabian alay etti. Neden böyle davrandığını kendisi de bilmiyordu. Ryan'ın kendi hayatına dönmesine izin vermeli ve Fabian da eve gidip bu şarkıları çözmeliydi. Zaten Ryan'ın vaktini fazlasıyla almıştı zamanını almıştı.

"Tabii," dedi Ryan, dudakları sevimli utangaç gülümsemesinden birine kıvrıldı. "Yürüyüş iyi fikir."

Ryan ve Fabian restorandan çıktıklarında güneş batmak üzereydi restorandan çıktıklarında güneş gökyüzünde alçalmıştı. İkisi de ellerini ceketlerinin ceplerine sokmuş, birlikte Church Street'ten kuzeye doğru yürüdüler. Ryan bunun bir ama öyle olsaydı, bu şimdiye kadar çıktığı en iyi randevu olurdu. "Ailen

nasıl?" diye sordu. "Tanrım, Amy şimdiye kadar büyümüş olmalı olmuş olmalı."

"O on sekiz yaşında," diye doğruladı Fabian. "Üniversiteye yeni başladı."

"Bu çok ilginç," dedi Ryan. "Onu sadece beş yaşında bir çocuk olarak hayal edebiliyorum. Peki ya Sonia?" Fabian'ın ablası ailenin hokey yıldızıydı. Ryan oradayken evde yaşamıyordu, ama akşam yemeklerinde aileye katılır ve
Çoğu insan onun ve Fabian'ın tamamen zıt olduklarını söylerdi, ama Ryan onların
aslında oldukça benzer olduklarını, sadece farklı şeylerden hoşlandıklarını düşünürdü. İkisi de kendinden emin, fikirli ve son derece yetenekliydi. Fabian için ne yazık ki, Salah ailesinde yetenekleri takdir edilen kişi Sonia'ydı.

"Hazır mısın? Sonia evlendi ve *hamile*." "Vay canına, gerçekten mi?"

"Evet. Geçen ay duyurdu. Ayrıca artık hokey koçu, ki bu da oldukça havalı: bench'in arkasında hamile bir kadın."

Ryan buna gülümsedi. Kulağa gerçekten harika geliyordu. Sonia'nın, orada olmaması gerektiğini söyleyenlere cesaretle karşı çıkacağını hayal edebiliyordu.
"Bu harika. Peki ya ailen?"

"Onlar iyiler. Babam hala koçluk yapıyor. Annem hala çalışıyor. Onlarla çok sık konuşmuyorum. Aramızda bir sorun falan yok. Sadece... birbirimize söyleyecek çok fazla şeyimiz yok, sanırım."

Ryan buna şaşırmadı. Joe ve Maya Salah, tek oğulları tarafından her zaman
tek oğullarından biraz şaşkın görünüyorlardı. Ryan, onların gelecekteki bir NHL yıldızı yetiştireceklerini umduklarını, ama bunun yerine
Fabian'ı yetiştirdiklerine emindi.

"Ailen iyi mi?" diye sordu Fabian. "Yani, onlarla iyi geçiniyor musun? Onlarla hiç tanışmadım."

"Onlar harika," dedi Ryan içtenlikle. "Onların istediği kadar sık eve gidemiyorum, ama sürekli konuşuyoruz."

"Bu iyi. O zaman senin eşcinsel olduğunu biliyorlar mı?"

"Evet, biliyorlar. Sanırım söylediğimde oldukça şaşırdılar, ama bunu sorun etmediler. Yani, babam pek konuşkan değildir, ama..."

"Babanın sessiz bir adam olduğunu mu söylüyorsun, Ryan? Şok oldum."

Ryan güldü. "Babam *beni* konuşkan gösteriyor. Kız kardeşim Colleen belki de *fazla* heyecanlandı. Sanki eşcinsel bir kardeşi olması, başına gelen en ilginç şey gibi."

"Ama bu da hoş bir şey, sanırım," dedi Fabian. "Baban da hokey oyuncusu muydu?"

"Hayır. Biraz oynadı sanırım, ama o bir boksördü. İyi bir boksördü. Zamanında Kanada'nın en iyi boksörlerinden biriydi. Ross Harbour'da çocuklara ders verdiği küçük bir spor salonu var."

"Dövüşmeyi orada mı öğrendin?"

Ryan omuz silkti. "Bana temel bilgileri öğretti. Asla gerçekten ilgilenmedim ve sanırım o da bunu biliyordu. Yine de bu beceriler işime yaradı."

Bir süre sessiz kaldılar, sonra Fabian, "Bu yıl Noel'de
. Her zaman gitmem ama hamilelik falan olduğu için gitmem gerektiğini düşündüm."

"Genelde Noel'de eve gidemiyorum," dedi Ryan. "Bunun için kendimi kötü hissediyorum, ama iki gün için çok uzun bir yolculuk, anlarsın ya?"

"Özellikle de uçmaktan nefret ediyorsan."

"Evet." Ryan uçmak hakkında konuşmak istemiyordu. Şu anda, uçuş öncesi akşamları hiç bu kadar rahat olmamıştı. Bu rahatlığını korumak istiyordu. "Peki beni nereye götürüyorsun?"

"Ne görmek istersin? Bir sonraki blokta havalı bir kitapçı ve bir plak dükkanı var. Bir sonraki blokta da harika bir küçük
kokteyl barı var, kötü örnek olmak istemem ama."

Ryan güldü. "Yarın akşam bir maçım var." "Bir dahaki sefere."

Bir dahaki sefere fikri hoşuna gitti. "Tabii ki. Kitapçıya bir göz atalım mı?"

Fabian ona gülümsedi. "Senin kitap sever olduğunu unutmuşum. Burayı çok seveceksin. Queer edebiyat ve politik kurgu dışı kitaplara odaklanıyor, ama her türden kitap var. Personel de çok harika. Bir ara seni Vanessa'nın dükkânına götürmeliyim. Şu anda kapalı, ama çok havalı bir yer."

"Orası da kitapçı mı?"

"Kitapları da var ama çoğunlukla seks dükkanı. Ama, çok
Cinselliği ve eşcinselliği olumlu karşılayan bir yer. Vanessa yıllardır orada çalışıyor. Sanırım insanlar onun sahibi olduğunu düşünüyor.

"Oh." Ryan seks dükkanlarında çok az zaman geçirmişti. Aslında hiç geçirmemişti. Sahip olduğu tek oyuncak internetten satın alınmıştı ve diğer malzemelerini her zaman eczanelerden satın almıştı.

"Her şey var. Vanessa ile konuş. İhtiyacın olan her şeyi sana ayarlayacaktır," dedi Fabian, sanki bir spor malzemeleri mağazasından bahsediyormuş gibi. Ryan kesinlikle Vanessa'dan *bir şey ayarlamasını* istemeyecekti. "İşte kitapçı."

Yaklaşık yarım saat boyunca dükkânı gezdiler. Dükkân, konuşmacılar için bir topluluk alanı olarak da kullanılıyor gibiydi.
atölye çalışmaları. Mağazanın her yerinde
Ryan burayı beğendi ve yakında tekrar gelmeyi planladı.

Bundan sonra, köyün en kuzey köşesine doğru yürüdüler, caddeyi geçtiler ve Ryan'ın apartmanına doğru geri döndüler. Fabian, yürürken ve konuşurken sevdiği barları, dükkanları ve restoranları gösterdi. Bu, Ryan'ın şimdiye kadar yaşadığı en keyifli
akşamlardan biriydi. Ryan'ın binasına vardıklarında
binasına vardıklarında, Fabian'a iyi geceler öpücüğü vermek ya da onu daireye davet etmek gibi uygunsuz bir dürtü hissetti.

"Hokey sana iyi para kazandırıyor mu?" diye sordu Fabian, Ryan'ın yaşadığı parlak kuleye bakarak alaycı bir şekilde.

"Maaşı fena değil," dedi Ryan utanarak. Mükemmel bir dünyada Fabian, Ryan'ın hokey oynayarak kazandığı kadar en azından müzik yaparak para kazanıyor olurdu.

"Bu hoşuma gitti," dedi Fabian. "Tekrar bir araya geldiğimize sevindim."

"Ben de," dedi Ryan. Tanrım, Fabian'ın kirpikleri ne kadar uzundu. Makyajlı ya da makyajsız, o muhteşemdi.

"Biliyor musun," dedi Fabian ve dudakları Ryan'ı hem heyecanlandıran hem de korkutan şakacı, baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüştü, "bizimle yaşayan tüm hokey oyuncuları arasında en sevdiğim sendin."

Ryan burnunu çektirdi. "En kötülerinin en iyisiydim,
değil mi?" "Oh evet. Kesinlikle."

"Ailenle yaşamayı sevmiştim. Seninle...

"Öyle mi?" Fabian ona o kadar yakındı ki, Ryan kalbinin çarpışını duyabileceğinden endişelendi. "Ne zaman
?

"Önümüzdeki Cuma. Cumartesi gecesi bir maçım var."

"Pazartesi günleri Indigo Café'de açık mikrofon var, yürüyüşümüzde sana göstermiştim. Sen döndükten sonra o Pazartesi günü orada çalmak istiyorum.

. Yeni şarkılardan bazılarını çalışmak istiyorum." "Beni davet ediyor musun?"

Oynak gülümseme geri döndü. "Bunu tesadüfen söylüyorum gelirsen diye umutla bilgi verdim. Yeni materyalleri beceriksizce denediğimi izlemeye seni *davet* edemezdim. Bu çok kaba olurdu."

Ryan güldü. "Orada olacağım."

"Fikrini değiştirirsen alınmam."

Sonra Fabian uzanıp Ryan'ın yanağına bir öpücük kondurdu. Ryan bu hareket karşısında o kadar hazırlıksız yakalandı ki, orada donakaldı ve olanları ancak her şey bittikten sonra fark etti. "İyi geceler, Ryan."

Fabian arkasını dönüp o kadar hızlı uzaklaştı ki, Ryan sadece "iyi geceler" mırıldanabildi.

Onuncu Bölüm

Ottawa'daki maçta iki ilginç olay yaşandı. Birincisi, Koç Cooper, Guardians'ın yıldız kalecisi Anders Nilsson'un dinlenmeye ihtiyacı olduğu için Wyatt'ın kaleye geçeceğini açıklamıştı ve açıkçası Ottawa'nın takımı çok kötüydü. Koç, aslında
Ottawa takımının yeteneklerini, Ryan'ın üzerinde durmamaya çalıştığı çok kaba ve homofobik bir dil kullanarak tanımlamıştı.

Diğer ilginç şey ise, Toronto'nun eski Boston süperstarı Ilya Rozanov yaz aylarında Ottawa ile sözleşme imzaladığından beri ilk kez Ottawa ile oynadığı maç olmasıydı.

İlk periyot henüz beşinci dakikasına gelmemişti ki Rozanov, Dallas Kent ile tartışmaya başladı. Her iki oyuncu da gol atma yetenekleri kadar küfürlü konuşmalarıyla da tanınıyordu, ancak ikisi de başladıkları işi bitirmekte pek iyi değildi. Bu, Ryan'ın işiydi.

Rozanov, oyun durduğunda Kent'i çok açık bir şekilde itmişti. Hakemler ya bunu görmemişti ya da görmezden gelmeyi tercih ediyorlardı. Ryan, iki süperstarın birbirlerine bağırdığı yere kayarak gitti ve çok isteksiz bir şekilde Rozanov'u Kent'ten uzaklaştırdı.

Rozanov dönüp Ryan'a onu gördüğüne çok sevindiği gibi gülümsedi. "Price! Tanrıya şükür buradasın. Bu goblin beni rahatsız ediyor."

Ryan dudaklarını sıktı. Goblin, Dallas Kent'i eğlenceli bir şekilde tanımlayan bir kelimeydi.

"Siktir git, Rozanov!" Kent hırladı. Rozanov
yüzünü buruşturdu. "Hayır, teşekkürler."

Arkasından Ryan, Wyatt'ın kahkahasını duydu. Ryan dönüp ona başını salladı.

"Üzgünüm!" Wyatt dev eldivenini kaldırdı. "Üzgünüm. Gülmemeliydim."

Rozanov ve Kent ikisi de kayarak banklarına gittiler, Ryan da "Rozanov'u cesaretlendirme" dedi.

"Sanırım onu seviyorum."

Ryan'ın Rozanov'la bir sorunu yoktu. Boston'da onunla birlikte oynamıştı, hatta onunla birlikte Stanley Kupası'nı kazanmıştı ve tam olarak
tam olarak arkadaş sayılmazlardı, Rozanov ona karşı her zaman yeterince nazikti.
Neredeyse her açıdan Ryan'ın tam tersiydi: gösterişli ve
kendine güvenen, hatta bazen sinir bozucu derecede — ama Ryan ona saygı duyuyordu.

Rozanov ve Kent birbirlerine sürekli sataşsalar da, maç Ryan için oldukça rahat geçti. Hatta eğlenceliydi bile. Ottawa'nın
uygun bir enforcer'ı yoktu, bu yüzden gerçek bir kavgaya girme ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu. Oyunun çoğunu, düdük çaldıktan sonra Ottawa oyuncularını Toronto oyuncularından uzaklaştırmak ve Wyatt ile sohbet etmekle
Wyatt ile sohbet ederek geçirdi.

Ve garip bir şekilde, Rozanov ile sohbet etti.

"Toronto nasıl?" Rozanov ikinci periyodun molasında ona sordu.

"Fena değil."

"Kent ile oynamak zorunda olman berbat bir şey."

Ryan buna cevap vermedi. "Ottawa nasıl?"

"Düşündüğüm kadar kötü değilmiş."

Ryan, Ottawa'nın Rozanov'a hiç uygun olmadığını düşünüyordu. O da Ottawa, Temmuz ayında Rozanov'un transferini açıkladığında herkes gibi şaşırmıştı. Ilya Rozanov, Avrupa spor araba koleksiyonu ve kadınların gözdesi olmasıyla dikkat çeken, gösterişli ve gürültücü biriydi. Ryan, Rozanov gibi yetenekli bir oyuncunun istediği takımı seçebileceğini düşünerek, onun New York, Los Angeles veya belki Florida gibi bir yere gideceğini tahmin ediyordu. Ottawa, rastgele ve şaşırtıcı bir seçimdi.

Üçüncü periyotta inanılmaz bir şey oldu: Ryan bir gol attı. Mavi çizgide puck'ı elinde tutuyordu ve daha iyi bir seçenek görmeyince
seçenek görmediğinden, birinin rebound fırsatı yakalayacağını umarak puck'ı kaleye ateşledi. Ancak Ottawa kalecisi
Iskeledi ve top omzunun üzerinden geçip ağların arkasına çarptı.

Ryan Ottawa'nın yedek kulübesinin önünden geçerken Rozanov, "Vay canına, Price!" diye bağırdı. "Bunu yapabileceğini bilmiyordum!"

Ryan dudağını ısırdı, ama yüzünü kaplayan aptalca gülümsemeyi engelleyemedi. NHL kariyeri boyunca sadece birkaç gol atmıştı, bu yüzden her biri oldukça heyecan vericiydi. Kendi yedek kulübesine ulaştığında

"Aferin, Pricey!" ve "Güzeldi, Pricey!" sesleriyle karşılandı. Yedek kulübesine oturduğunda, şu anda televizyon yayında yüzünün yakın çekim görüntüsünün olacağını biliyordu. Soğukkanlı görünmeye çalıştı.

Maç Toronto'nun 5-2 galibiyetiyle sona erdi ve takım, Montreal'e giden uçağa binmeden önce duş alıp takım elbise giymeye zaman buldu. Ryan, iki
, ama bir gece boyunca endişelenmektense, uçuşu şimdi halletmek muhtemelen daha iyiydi.
Neden takımların Ottawa'dan Montreal'e uçması gerektiğini anlamıyordu. Araba ile çok kısa bir mesafeydi.

Montreal'deki otel odasındaki yatağına düştüğünde, zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüştü. Ottawa'nın aksine, Montreal'in çok iyi bir takımı vardı, bunun bir nedeni de yıldız oyuncusu Shane Hollander'dı.
sezonuna olağanüstü bir başlangıç yaptı. Ryan, yarın akşamki maçtan önce mümkün olduğunca dinlenmek zorunda kalacaktı.

Ama telefonunda bir mesaj vardı. Fabian'dan.

Gol attın!

Ryan mesajı kontrol etti, sonra tekrar kontrol etti, mesajın
çünkü onun maçı izlemiş olması hiç mantıklı gelmiyordu. Sonra Ryan cevap yazdı: Maçı izledin mi?

Ryan: İzledin mi? Fabian: Evet, izledim.

Fabian: Yakından değil. Ama arkasında "Price" yazan mavi bir forma gördüm, ben de biraz izledim.

Ryan gülümsedi ve "Nasıl görünüyordum?" diye cevap verdi.

Bu soruyu geri almak istedi, ama Fabian
zaten cevap yazmaya başlamıştı. Ryan'ın telefonunda cevabın görünmesi sonsuza kadar sürmüş gibi geldi.

Fabian: Çoğunlukla küçüktün. Ama bir yakın çekimde biraz... gergin görünüyordun. Ve terli.

Oh. Ryan buna ne cevap vereceğini bilemedi. Ama Fabian, "İyi görünüyordun" diye ekledi ve göz kırpan yüz emojisi ekledi.
Ryan burnunu çekip şöyle yazdı: Sen öyle diyorsan öyledir.

Fabian: Öyle diyorum. Sonra o golü attığını gördüm. Hokeyle ilgili ilk kez heyecanlandım galiba.

Ryan: İlk kez heyecanlandığın şey olmak beni mutlu etti.

Tanrım. Ne oluyor Ryan? Fabian'da Ryan'ı neyin bu kadar *eğlenceli hale* getirdiğini? O hiç eğlenceli biri değildi.

Fabian: Şu anda neredesin?

Ryan: Montreal'de. Maçtan hemen sonra buraya uçtuk. Yarın akşam başka bir maç var.

Fabian: En azından uçuş bitti. Ryan:

Evet. Sen neredesin?

Fabian: Evde. Bir şarkı üzerinde çalışıyorum.

Ryan: Saat geç oldu.

Fabian: Biliyorum. Ama bunu halletmeden uyuyamayacağım.

Ryan gülümsedi ve şu anda Fabian'ı görebilmeyi diledi.
Fabian çalışırken elini saçlarına geçirerek saçlarının dağınık olduğunu hayal etti. Belki pijama giyiyordu ya da
rahat bir şey giyiyordu.

Ryan: Çok geç kalma. Pazartesi görüşürüz, tamam mı? Fabian:

Tamam, süperstar.

Ryan, annesi gibi çayını içiyordu: bol sütlü portakal pekoe. Ne yazık ki, Columbus'taki otel odasında
toz halindeki kahve beyazlatıcısı vardı, bu yüzden çayın tadı berbat oldu.

Yatağın kenarına oturdu, duvara bakarak terapisti ile Skype görüşmesinde konuştuğu her şeyi kafasında sindirmeye çalıştı. Ya da daha da önemlisi, onunla konuşmadığı şeyleri. Fabian'ın narin parmaklarıyla Ryan'ın morarmış eklemlerini okşadığı sırada Ryan'ın dizlerinin neredeyse tutmayacak hale geldiği gerçeği gibi.
Elbette bunun, Ryan'ın en son başka bir erkek tarafından dokunulmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğiyle daha çok ilgisi vardı
ve bu onu çok etkilemişti. Sonra Fabian'ın geçen hafta Ryan'ın yanağına kondurduğu o iffetli öpücük vardı
Ryan, o öpücüğün hala teninde hissedildiğine yemin ediyordu.

Çok uzun zamandır ilk kez gerçek bir cinsel istek duyduğunu da söyleyebilirdi. Ya da, Fabian'ı sevimli küçük dairesinin yatağına serpiştirilmiş giysilerin üzerine yatırıp
ve zarif boynunu öpmeyi hayal etmeyi ne kadar sevse de, Ryan aslında biriyle yakınlık kurmaya cesaret edemediğini de söyleyebilirdi.

Bu konulardan bahsetmesi *gerekirdi*, ama yapamıyordu. Profesyonel bir terapistle bile olsa, bu konuları açmak çok utanç vericiydi. Bu yüzden kadın başka konuşmak istediği bir şey olup olmadığını sorduğunda, sadece "Hayır. Sanırım bugünlük bu kadar" demişti.

Korkak.

Fabian, önceki gece Montreal'de yaptıkları kısa sohbetten beri ona mesaj atmamıştı, ki bu şaşırtıcı değildi. Açıkçası, şaşırtıcı olan şey, onun Ryan'a ilk etapta mesaj atmış olmasıydı. *Ryan'ın hokey oynamasını izlemiş* olmasıydı.

Ryan, ne olur ne olmaz diye telefonunu eline aldı.

Bir mesaj vardı, ama Wyatt'tan gelmişti. İzin günümüzün Columbus'ta olduğuna inanamıyorum.

Ryan: Sıkıldın mı?

Wyatt: Burada bir Drenaj Onur Listesi olduğunu biliyor muydun?

Ryan sırıttı ve "Bu mevsimde kuyrukların oldukça uzun olduğunu duydum" diye yazdı.

Wyatt hemen cevap vermedi ve Ryan şakasını anlamadığından endişelenmeye başladı.

Wyatt: Belki hızlı geçiş bileti alabiliriz. Kuyrukları

atlayabiliriz. Ryan: Bugün gerçekten ne yapıyorsun?

Wyatt: Tamamen başka bir şey yapmayı düşünüyordum. Öğle yemeği yemeye ne dersin?

Ryan: Evet!

"Vay canına! Şuna bak, Pricey!" Wyatt, çizgi romanlarla dolu uzun bir kutudan rastgele seçtiği bir çizgi roman sayfasını gösterdi. Ryan, Wyatt'ın bu hazineye duyduğu heyecana karşılık vermediğinde Wyatt, bu hazinenin hak ettiği heyecanı göstermediğini düşünerek, "Bunu yıllardır arıyordum. Norm Breyfogle'ın *Batman* çizgi romanlarından sahip olmadığım tek sayı bu."

"Oh. Harika."

Wyatt çizgi romanın plastik ambalajını öptü. "Columbus'u seviyorum!"

Ryan güldü ve Wyatt'ı takip ederek başka bir çizgi roman kutusuna gitti. Aslında, keyifli bir öğleden sonra olmuştu. Wyatt, ikisinin öğle yemeği yiyebileceği çok güzel bir birahanesi buldu ve öğle yemeğinden sonra (ve birkaç biradan sonra) Columbus şehir merkezinde dolaştılar, ki burası hiç de fena bir yer değildi. Sonra Wyatt onları bu çizgi roman dükkânına götürdü, ki Ryan bunun başından beri Wyatt'ın planı olduğunu düşünüyordu.

Öğleden sonra iyi bir oyalama olmuştu. Wyatt onu dışarı davet etmeseydi, Ryan muhtemelen günü otel odasında Fabian'ı hayal ederek geçirirdi. Fabian'ın seksi dudaklarını öpmek gibi imkansız şeyleri dilemeyi bırakması gerekiyordu. Fabian'ın, gençken olduğu gibi, şimdi de onu öpmek istemediğinden emindi.

Fabian'ın muhtemelen bir erkek arkadaşı vardı. Ya da onu öpmek isteyen bir sürü güzel erkek. Ya da, büyük olasılıkla, her ikisi de.

Ryan ise hâlâ aptal bir hokey oyuncusuydu. Hâlâ çok iri, çok beceriksiz, parlak, yakışıklı ve
kendine güvenen Fabian için.

"Partiyi duydun, değil mi?" Wyatt, başka bir poşetli çizgi romanı incelerken sordu.

"Parti mi?"

"Evet. Kent'in doğum günü partisi."

Ugh. "Oh. Sanırım bazı arkadaşlar bunun hakkında konuşuyorlardı. Sen de gidiyor musun?"

"Tabii. Takım partisi. Elbette gidiyorum. Sen gitmiyor musun?"

Neredeyse hayır diyecekti, ama koçunun Ryan'ın buz pistinde olduğu kadar pist dışında da takım oyuncusu olmasını istediği uyarısını hatırladı.

"Ne zaman?"

"Önümüzdeki cuma Kent'in evinde. Kent'in *malikanesinde*, daha doğrusu."

Önümüzdeki cuma. Neden bu gün önemli bir gün gibi geliyordu? Ryan bunu düşünürken, Wyatt çizgi roman dükkanının bir duvarını kaplayan renkli kitap raflarını incelemeye başladı. Ryan raftan parlak pembe sırtlı bir kitap aldı ve sayfaları çevirdi. Hikaye
çok tuhaf ve kafa karıştırıcı görünüyordu, tuhaf görünümlü uzaylı karakterler ve uzayda bağırıp çağıran uçan kafalarla doluydu. Kitabı yerine geri koydu.

"Belki partide senin için sevimli bir çocuk olur," dedi Wyatt sırıtarak. Ryan gözlerini devirdi. "Ne? Asla bilemezsin."

"Dallas Kent'in lanet olası doğum günü partisinde kimseyle tanışmayacağım."

Doğum günü partisi. Doğru. Önümüzdeki cuma gecesi Fabian ve arkadaşları Tarek'in doğum gününü kutlamak için o kulübe gideceklerdi. Kahretsin. Ryan'ın o kulübe gerçekten katılması pek olası değildi. Ama bu, Dallas'ın lanet olası Kent'i kutlayan
parti kutlamaktan daha çekici geliyordu.

"Bunu okumalısın," dedi Wyatt. Ryan'a üzerinde *Daredevil* yazan kalın bir kitap uzattı. "Her gece başkalarını kurtarmak için bedenini feda eden zavallı bir adam hakkında. Hoşuna gider."

Ryan tehditkar bir bakış atmaya çalıştı. "Ben zavallı bir adam değilim," diye yalan söyledi.

"Biliyor musun? Şimdi düşününce, çoğu süper kahraman çizgi romanı kendini feda eden zavallı adamlar hakkında."

"Benim bir süper kahraman olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hiç şüphesiz." Wyatt raftan başka bir kitap aldı ve yerde oluşturduğu küçük yığına ekledi. "Bu arada, benimle birlikte toplum merkezini ziyaret etme konusunda düşündün mü?"

Ryan bu konuyu hiç düşünmemişti. "Hâlâ gitmemi istiyor musun?"

"Kesinlikle. Dediğim gibi, çocuklar seni sevecekler. Bir dahaki sefere gittiğimde sana haber veririm, tamam mı?"

"Tabii. Sanırım. Eğer gerçekten beni orada görmek istediklerini düşünüyorsan."

"Güven bana, harika olacak. Onları seveceksin." Wyatt yerden kitap yığınını kaldırdı ve Ryan'a şakacı bir gülümsemeyle uzattı.

Ryan gözlerini devirdi ve ağır yığını kabul etti. "Bunları valizine nasıl sığdıracaksın ki?"

"Kolay. Bazı giysilerimi çöpe atarım."

Ryan burun kıvırdı ve başını salladı. Wyatt'ın ödeme yapabilmesi için kitapları kasaya götürdü.

"Peki," dedi Wyatt birkaç dakika sonra, mağazanın dışında dururken dışında dururken, "Otele geri dönebiliriz. Ya da... *dünyanın en büyük tokmağını* görmeye gidebiliriz."

"Ne?"

Wyatt telefonuna baktı. "Yargıtay binasının dışında." binası dışında." Kaşlarını çattı. "Oh. Artık sadece *ikinci en büyük* tokmak. Illinois'da daha büyüğünü yaptılar."

"Bu hayal kırıcı."

"Evet. Siktir et. Columbus'ta ikinci en büyük tokmağı görmek için bu kitapları taşımayacağım. En büyüğü ya da hiçbiri. Geri dönelim."

Görünüşe göre Ryan, Fabian'ı öpmekle ilgili hayallere dalmak için zaman bulacakmış.

On Birinci Bölüm

Ryan Pazartesi akşamı kafeye geldiğinde Fabian ortalarda yoktu. Küçük bir sahne vardı — aslında sadece
yükseltilmiş bir köşe vardı ve bir tabure ile mikrofon standı dışında boştu. Birkaç müşteri masalarda oturuyordu, ama oda çoğunlukla
sessizdi.

Ryan *bu* durumdan hiç hoşlanmamıştı.

Belki de Fabian'a mesaj atıp bu açık mikrofon etkinliğinin hala yapılıp yapılmadığını ve Fabian'ın gerçekten geleceğini teyit etmeliydi. Belki de Ryan yeri yanlış anlamıştı. Belki de gitmeli ve gerekirse daha sonra özür dilemeliydi.

Tanrım. Ryan, kafenin girişinde donmuş gibi duruyordu ve şimdi insanlar ona bakıyordu.

Bir karar verdi ve tezgaha gidip bir şeyler sipariş etti. Bir süre oturup içkisini yudumlayabilir, Fabian gelmezse de gidebilirdi.

Barista, Ryan'ın hayal edebileceğinden çok daha havalı görünen genç bir kadındı, ama o tezgaha yaklaştığında sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Açık mikrofon için mi geldin?"

"Evet. Yanlış yere geldiğimden endişelenmiştim." "Hayır. Genelde kalabalık olmaz. Pazartesi günleri, bilirsiniz."

"Doğru."

"Bu gece çalacak mısın?"

Ryan bir an için kadının onu tanıdığını ve hokey maçı hakkında soru sorduğunu düşündü. Sonra kadının aslında ne sorduğunu anladı. sorduğunu anladı.

"Ben mi? Hayır, hayır. Ben bir arkadaşımı görmeye geldim." "Ah. Size bir şey getireyim mi?"

Ryan bir çay sipariş etti ve kahvehanenin alkollü içki servisi yaptığını daha önce fark etmemiş olmasını diledi. Bira içmeyi tercih ederdi. Ama kadın çoktan portakal pekoe çayını hazırlamaya başlamıştı, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Boş bir masa buldu, oturdu ve çayından yükselen buharı sanki dünyadaki en büyüleyici şeymiş gibi izleyerek bekledi.
Sonra telefonunda okuyabileceği bir e-kitap olduğunu hatırladı. Kitaplar için şükürler olsun.

Yaklaşık yarım saat rahatça kitap okurken, arkasında Fabian'ın sesini duydu. Ryan döndü ve Fabian ile Vanessa'yı ve Ryan'ın tanımadığı üçüncü bir kişiyi, genç bir siyahi adamı gördü.

Fabian onu hemen fark etti ve el salladı. Bu gece sadece kemanını getirmiş gibiydi.

Masaya ulaştığında neşeyle "Gelmişsin!" dedi. Ryan'ın yanındaki sandalyeye oturdu, Vanessa ve diğer adam ise yakındaki masalardan sandalyeleri çekip yanlarına oturdular. "Uzun süre bekledin mi? Bu şeyin her zaman geç başladığını sana söylemeliydim."

"Sorun değil. Kitap okuyordum."

"Oh, iyi. Vanessa'yı hatırlıyor musun? Bu da Marcus, onun ev arkadaşı ve en iyi arkadaşlarımızdan biri. Marcus, bu Ryan."

Marcus elini uzattı. "Oh, *seninle* tanışmak için *can atıyordum*."

Ryan temkinli bir şekilde elini sıktı ve Fabian Marcus'un koluna vurdu.

"Onu dinleme, Ryan. Beni utandırmaya çalışıyor." Ryan bunun ne anlama gelebileceğini fazla düşünmemeye çalıştı.
Bunun yerine, "Burası senin gösterinden çok daha sessiz." dedi.
Fabian'ın çok rahat giyinmiş olduğunu fark etti — kot pantolon, siyah kazak ve sadece biraz eyeliner. Fabian öne eğildiğinde, Ryan kazakın geniş yakasından çıkan köprücük kemiğini görebildi.

"Oh, burası çok sıkıcı," dedi Fabian rahat bir şekilde. "Ama ben burayı seviyorum.
Bir şeyler denemek için iyi bir yer."

"İnsanlar onun bu gece çalacağını bilselerdi burası dolup taşardı," dedi Vanessa.

"Sanki olur da." Fabian gülümsedi. "Evet, muhtemelen. Ama burası çok küçük bir yer."

"Yani Guardians için mi oynuyorsun?" dedi Marcus.

"Evet. En son duyduğum kadarıyla öyle." Bu, hokey çevrelerinde daha iyi işe yarayacak bir şakaydı, ama Marcus nazikçe gülümsedi.

“Cumartesi gecesi oynadınız. Çalıştığım bar maçları akşamın erken saatlerinde gösteriyor. Sonunu izleyemedim. Kazandınız mı?”

"Kazandık. İyi bir maçtı."

"Ne içiyorsun?" diye sordu Fabian. "Bir tur ısmarlayayım."

"Şey, çay."

"Bana bir şey ısmarlamayacaksın, Fabian," diye azarladı Vanessa. "Otur."

"Ben ısmarlarım," dedi Ryan. "Bira içmeyi düşünüyordum ve hokeyde maaşlar oldukça iyi, o yüzden..."

"Eminim öyledir," dedi Marcus. "Yeni arkadaşını sevdim, Fabian."

Ryan ayağa kalktı ve Fabian onunla birlikte gitmeyi teklif etti. Ryan, herkesin siparişlerini unutacağından endişelendiği için minnettardı. masadan uzaklaştıklarında Fabian, "Onlar için özür dilerim. Sana biraz fazla ilgi gösteriyorlar," dedi.

"Gerçekten mi? Neden?"

Ve bir an için Fabian gerçekten biraz kızarmış gibi göründü. "Bilmiyorum. Sanırım hokey oyuncularına karşı hislerimi bildikleri için ve muhtemelen benim..." Başını salladı. "Sadece aptalca davranıyorlar. Sen yeni olduğun için merak uyandırıyorsun."

"Tamam."

Herkesin içkilerini sipariş ettiler ve Ryan ödedi. Herkes bira veya şarap sipariş etmişti, bu yüzden uzun süre beklemek zorunda kalmadılar. Ryan iki bardak bira aldı ve masaya götürmek üzereydi ki Fabian koluna elini koydu. "Bekle."

"Ne?"

"Sadece... o iki aptala katılmadan önce - ki onları seviyorum - burada olduğun için sana teşekkür etmek istiyorum. İçtenlikle."

"Oh. Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, bunu dört gözle bekliyordum."

Ryan nefesini tuttu ve Fabian'ın cevabını bekledi. Fabian'ın gözlerinde bir şey vardı — şaşkınlık ya da belki de kafa karışıklığı. Ama sonra gülümsedi ve "Ben de" dedi.

Ryan artık bunun ne olduğunu gerçekten bilmiyordu. Neredeyse bir randevu gibi görünüyordu, ama bu saçma olurdu. Ve imkansızdı. Ryan, Fabian ile vakit geçirmeyi seviyordu ve onun performansını izlemeyi seviyordu, ama Fabian kadar güzel ve mutlu birinin Ryan'ın

ve Fabian, Toronto sahnesine rehberlik ederek Ryan'a nezaket gösteriyordu. Bu, Ryan'la
daha fazlasını istediği anlamına gelmezdi.

İçkileri masaya getirdiler ve daha oturmuşlardı ki Vanessa, "O vibratörü denedin mi Fabian?" dedi.

Fabian şarabını yutmakta zorlandı, sonra ona sert bir bakış attı. "Senin neyin
sorunun var senin?"

Ellerini açtı. "Ne? Artık vibratörlerden utanıyor muyuz? Burası kilise yemeği mi? O şeyi sitemdeki yorumları incelemem lazım. incelemesini yapmam lazım."

"Bunu *sonra* konuşabiliriz."

Ryan'a döndü. "Üzgünüm. Seks oyuncaklarının varlığından haberdar bir yetişkin misin?"

"Evet."

"Harika. Fabian, vibratör kullandın mı?"

Yavaşça başını salladı, gözlerini kısarak. "Çok uygunsuzsun. Hayır, kullanmadım, tamam mı?"

"Öyleyse kullan! Ya da kullanacak birini bul." Bunu söyledikten sonra kasıtlı olarak başını Ryan'ın yönüne doğru eğdi. Ryan birasına baktı. Marcus gülmeye başladı.

"Tamam, yeter," diye homurdandı Fabian. "Önce ben oynayabilir miyim diye soracağım, siz ikiniz de Ryan'a nazik davranacaksınız."

Fabian ayrıldı ve Ryan havalı olmayı denemeye karar verdi. "Seks oyuncaklarını inceliyor musun, Vanessa?"

"Evet! Ama bazen sahip olmadığım parçalar için dışarıdan yardım almak zorundayım. Konuk yorumlarının çoğu anonim, yani eğer istersen..."

"Hayır, değilim... Yani, ben o işte iyi olamam."

Omuz silkti. "Teklifim geçerli. Bana haber ver. Bedava oyuncak almak için harika bir yol."

"Şey... Teşekkürler."

"Aman *Tanrım*," dedi Fabian masaya döndüğünde. "Hala seks oyuncaklarından mı bahsediyorsunuz?"

"Sorun yok," dedi Ryan çabucak. "Onun web sitesini sordum."

Fabian, Vanessa'ya şüpheyle baktı, sonra konuyu kapatmaya karar vermiş olmalıydı. "Bir dakika sonra çıkacağım. Raksha, bu gece için sadece üç kişinin kaydolduğunu söyledi."

Ryan geldiğinden beri mekan biraz dolmuştu, ama yine de nispeten az sayıda insandı, Fabian sahnedeyken
Ryan bunu hayal etmekten bile rahatsız oldu.

"İyi şanslar!" dedi Vanessa. "Ne üzerinde çalıştığını duymak için sabırsızlanıyorum."

Marcus Ryan'a döndü. "Geçen hafta ortadan kayboldu. O böyle yapar. İlham gelince inzivaya çekilir."

"Keşiş değildim," diye itiraz etti Fabian. "Eczanede iki vardiya çalıştım, bir gösteriye gittim, hatta market alışverişi bile yaptım."

Marcus elini salladı. "Hadi. Bize emeklerinin meyvelerini göster."

Fabian keman kutusunu alıp dramatik bir şekilde sahneye doğru döndü. Ryan bunu garip bir şekilde seksi buldu.

Küçük kalabalık ve minimal düzenlemeye rağmen, Fabian sahneye çıktığında etkileyici bir varlık sergiledi. Kendini ve enstrümanını hazırlamak için bir dakika bekledi, telefonunu
bir şeye taktı ve sonra barista Raksha'ya başını sallayarak hoparlörlerden çalan müziği kapatmasını işaret etti. Müzik durduktan sonra bir süre sohbet edildi, ardından Fabian mikrofona yaklaştığında neredeyse mükemmel bir sessizlik oldu ve Fabian mikrofona doğru adım attı.

Ryan, Fabian'ın seyirciyi selamlayacağını veya ilk şarkıyı tanıtacağını düşündü
şarkıyı tanıtacağını düşündü, ama Fabian bunun yerine a cappella şarkı söylemeye başladı. İlk nota o kadar güçlü ve netti ki, şaşırtıcıydı. Belki de amaçtı; Fabian açıkça dinleyicilerin dikkatini nasıl çekeceğini biliyordu.

Bir kıtayı ve nakaratı söyledikten sonra, Fabian'ın telefonundan gelen bir arka plan müziği eşliğinde keman çalmaya başladı. Aynı anda hem şarkı söyleyip hem de keman çalamadığı için, sesiyle keman arasında geçiş yapıyordu
Ryan, şarkı boyunca kalbinin bir kez bile atmadığını düşündü.

"Vay canına, değil mi?" Vanessa şarkı bittiğinde ona fısıldadı. "Evet," dedi Ryan aptalca. Fabian kalabalığa gülümsedi ve
çaldığı sırada kolundan yarıya kadar kaymış olan süveterinin omzunu

geri çekti. O kadar güzeldi ki Ryan buna dayanamadı. Fabian, son gösteride kulübün sahnesinde yarattığı ses duvarı, dramatik kostümü ve ışıklandırmasıyla ne kadar çarpıcı olsa da, daha da çarpıcı bir şey vardı. Bu anın büyüsü. Odanın samimi atmosferi — küçük seyirci kitlesi, sıcak ışıklandırma ve Fabian'ın rahat kıyafeti — Ryan'a kendini özel hissettirdi, sanki bir prensin performansını izlemeye izin verilen seçkin birkaç kişiden biriymiş gibi.

Ryan, o hafta milyonuncu kez Fabian'ın yumuşak dudaklarının yanağına değdiği o kısa anı hatırladı. Çok masum bir dokunuştu, aslında hiçbir şeydi, ama Ryan'ın günlerce aklını tamamen meşgul etmişti. Kalbinin on üç yıl boyunca
saçma bir aşkı on üç yıl boyunca tutunması mümkün müydü? Ve eğer öyleyse, neden kalbi
ulaşılamaz birini seçsin ki? Neden Ryan ile bu kadar uyumsuz birini istesin ki?

Ama Fabian, nedense, Ryan'a onunla birlikte olmaktan hoşlandığı izlenimini veriyordu. Ryan'ın, Fabian'ın hiç çaba harcamadan yaydığı ışıktan açlık çektiğini fark etmiyor ya da umursamıyor gibiydi. Eğer çok yaklaşırsa, Ryan'ın o ışığı söndürüp
ve onu gölgelerin içine sürükleyeceğini bilmiyordu.

Fabian dört şarkı çaldı ve ardından dinleyicilere teşekkür etti. dinliyordu. Böylesine küçük bir grup için alkışlar şaşırtıcı derecede coşkuluydu. Birkaç dakika sonra Fabian, elinde keman kılıfı ile masaya geri döndü.

"Hiçbir şey söyleme," dedi. "Tek kelime bile duymak istemiyorum."

"Hm?" Marcus, telefonuna dalmış gibi davranarak dedi. "Üzgünüm, dikkatimi vermedim. Çaldın mı?"

Fabian gözlerini devirdi. "Tamam, pislik."

"Berbattı," dedi Vanessa. "Bize bunu dinlettirdiğine inanamıyorum."

"Sizler tam birer pisliksiniz."

Ryan'a bir bakış attı ve Ryan *bir şey* söylemesi gerektiğini biliyordu, ama Fabian'ın kazağı yine kaymış ve omzunun tamamı ortaya çıkmıştı. Ryan dişlerini ona geçirmek istedi.

"Sözsüz kaldım," dedi Fabian, elini ona doğru sallayarak. "Ryan benim yeni favorim."

"*Biliyoruz*," diye mırıldandı Marcus.

"Bu gerçekten..." diye başladı Ryan.

Fabian onu keserek, "İnanılmaz. Biliyorum. Başka bir şey konuşalım. Cuma günü bizimle dans etmeye gelecek misin?" dedi.

Vanessa'nın yüzü aydınlandı. "Aman Tanrım! Evet! Gelmen lazım!"

"Aslında, gelemem." Fabian'a baktı. "Üzgünüm. Takım partisi var, doğum günü partisi. Birkaç gün önce öğrendim. Yoksa gelirdim."

Fabian bu duruma gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Oh. Çok yazık. Parti sıkıcı olursa, kulübe uğramayı unutma. Sanırım kapanana kadar orada olacağız."

"Tamam. Peki." Ryan partiye hayır diyebilmeyi diledi. Dallas Kent'in aptal evine gitmek istemiyordu. Kesinlikle gitmek istemiyordu.

Kent'in doğum gününü kutlamaya ilgi duymuyordu. Ama bu yıl buz pistinde ve dışında takım oyuncusu olacağına söz vermişti. Yıldız oyuncunun partisini kaçırmak muhtemelen kötü bir hareket olurdu.

Muhtemelen en iyisi buydu. Fabian ve onun güzel arkadaşlarıyla dans kulübüne gitmek işkence olurdu. Ryan gecenin nasıl geçeceğini hayal edebiliyordu: Duvara yaslanıp fark edilmemeye çalışacaktı. Dans etmeyecek, aşırı sıcak ve rahatsız olacaktı. Müzik çok yüksek olacaktı. Fabian dans pistinde, esnek vücudunu başka bir yakışıklı erkeğe yaslayacaktı. Sonra birbirlerine dokunmaya ve öpüşmeye başlayacaklardı ve Ryan gözlerini onlardan ayıramayacaktı.

Sonra Ryan eve yalnız başına gidip başarısız bir şekilde mastürbasyon yapacaktı.

Siktir et. Ryan, başarısız bir şekilde mastürbasyon yapabilirdi. Fabian'ın dans pistinde başka bir erkeği baştan çıkarmasını izlemenin sıkıntısı.

Diğer açık mikrofon sanatçıları gitar çalan iki kadındı ve ikisi de yetenekli, ilginç şarkıları ve güçlü sesleri vardı. Ama Ryan gitmek için sabırsızlanıyordu. Kaba davranmaktan çekinmeseydi, Fabian'ın performansı bittikten sonra ayrılırdı.

Ryan, buraya ait olmadığı hissiyle giderek daha fazla boğuluyordu. Bu parlak, yaratıcı insanlara uyum sağlayabilmeyi diledi, ama yapamadı. O karanlık bir buluttu ve artık uzaklaşmanın zamanı gelmişti.

Son sanatçı sahneden indikten sonra, "Ben gidiyorum," dedi.

"Oh," dedi Fabian. "Eve mi gidiyorsun?"

"Evet. Beni davet ettiğin için teşekkürler. Seni tekrar dinlemek harikaydı."

Vanessa, Ryan'ın bileğine aniden elini koydu. "Bekle. Hangi yöne gidiyorsun, Ryan?"

"Güneye."

"Oh, iyi! Marcus ve ben kuzeye yürüyoruz, sen de Fabian'la yürüyebilirsin. Onun gece yalnız yürümesi hoşumuza gitmiyor."

Ryan Fabian'a baktı, ama o Vanessa'ya öfkeyle bakıyordu. "Buna gerek yok, Ryan," dedi, gözlerini ondan ayırmadan.

"Hayır, sorun değil. Seninle yürüyebilirim."

"Harika!" dedi Vanessa. "Fabian çok minnettar."

Marcus burnunu çektirdi ve Ryan bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamadı, ama şimdilik Fabian'ın eve güvenle ulaşmasını sağlamak gibi asil ve tamamen cinsel olmayan bir göreve odaklanabilirdi.

On İkinci Bölüm

On dakika sonra, Fabian kaldırımda arkadaşlarına veda ediyordu. İkisini de yanağından öptü ve Ryan, geçen hafta bu anlamsız hareketin kendisini ne kadar etkilediğini düşünerek utanç duydu.

Vanessa ve Marcus gittikten sonra Fabian ona "Gidelim mi?" diye sordu. Ryan, Fabian'ın koluna gireceğini sanıyordu, ama girmedi. Bunun yerine, "O kadar da kötü değildi, değil mi?" dedi.

"Tanrım, hayır. Harikaydı. Tüylerim diken diken oldu." Ryan bunu kanıtlamak istercesine kolunu uzattı, ama sonra kalın bir palto giydiğini fark etti. Kolunu indirdi. "Böyle küçük bir seyirci önünde çalmak tuhaf mı?

"Pek sayılmaz. Samimi olmasını seviyorum. Çok da uzun zaman önce, ben de öyle açık mikrofon etkinliklerinde çalardım."

"Aslında değil. Samimi olmasını seviyorum. Çok uzun zaman önce ben de sadece böyle açık mikrofonlarda çalardım."

"Ve özlüyor musun?"

Fabian güldü. "Hayır. Şu anki konumuma gelmek için çok çalıştım. Berbat perakende işlerinde çalışırken açık mikrofon etkinliklerinde çaldım ve ara sıra kiralık bir yaylı dörtlüsüyle çaldım. Sonra müziğimi kaydetmeye ve internete yüklemeye başladım. Birkaç yerel sanatçının açılışını yapmam istendi

sanatçıların açılışını yapmam istendi, bu da sonunda kendi

Şimdi bağımsız bir plak şirketindeyim." Fabian hemen ekledi, "Sadece küçük bir şirket. Cömert davranırsak orta büyüklükte diyebiliriz. Para kazanmıyorum.

para yığınları, ama en azından plak şirketi sıkıcı işlerin çoğunu hallediyor, böylece ben müziğe odaklanabiliyorum."

"Bu harika. Bir sonraki adım ne?"

"Tabii ki Super Bowl'un devre arası gösterisi," dedi Fabian alaycı bir şekilde. Ryan güldü.

Bir süre sessizce yürüdüler ve Ryan, "Arkadaşlarını seviyorum," dedi.

Fabian burnunu çektirdi, ama Ryan onun gülümsediğini görebiliyordu. "Vanessa bazen biraz fazla olabiliyor. Her konuda oldukça pişmanlık duymuyor. Yeni biriyle tanıştığında, sanki onları test ediyormuş gibi sert davranma eğiliminde. Aslında çok tatlı bir kız.

sahip olabileceğin en iyi arkadaş gibi, ama kim olduğu veya neye inandığı konusunda utangaç değildir."

"Hayır, bunu görebiliyorum."

"Demek bu yüzden hemen seks oyuncaklarından bahsetmeye başladı. Sen orada olmasaydın bunu yapmazdı. Biliyorum, bu biraz saçma ama onun düşüncesi şöyleydi..." Fabian
sonraki kelimeleri arıyor gibiydi, bu yüzden Ryan ona yardım etti.

"Sıcaklığa dayanamıyorsan mutfaktan çık?"

Fabian gülümsedi. "Doğru. Seksin olumlu ve doğal bir şey olduğu konusundaki inancına tahammül edemiyorsan, gruptan çık."

Ryan bunu düşündü. "Sen bu konuyu onun kadar rahat konuşamıyorsun gibi görünüyor."

"Oh, rahatım. Yani, hayır, kimse onun kadar rahat değil, ama Doğru şirketle sorunum yok. Ancak, herkesin seks hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını, hoşlansalar da hoşlanmasalar da, anlıyorum.

"Doğru."

“Bunun doğal olduğu konusunda ona katılıyorum. Bence seks eğlencelidir.
Zaten eğlenceli olmalı.”

Ryan, seksin en son ne zaman eğlenceli olduğunu dürüstçe hatırlayamıyordu. Son birkaç yılda nadiren seks yaptığı zamanlarda, bu daha çok çaresizlikten kaynaklanıyordu, özellikle de
Başka bir kişi de işin içindeyse, bu daha da geçerliydi. İlişki kurduğu erkeklerle bile, seks Ryan için her zaman stresli olmuştu. Performans kaygısı, kendi vücuduyla ilgili sorunları ve ne söyleyeceğinden ya da partnerinin ondan ne istediğinden tamamen emin olamaması, onu her zaman zor durumda bırakmıştı. Mastürbasyon yapmak daha kolaydı. Ya da en azından, ilaçları almaya başlamadan önce öyleydi.

Ama Ryan, doğru partnerle seksin eğlenceli olabileceğine
ya da bazı takıntılarını bırakabilirse eğlenceli olabileceğine inanmaya devam etmişti. Seksin genel fikrini çok seviyordu.

"Sessizsin," dedi Fabian. "Şu anda Vanessa kadar kötü mü davranıyorum?"

"Hayır," Ryan güldü. "Sadece kendi düşüncelerimde kayboluyorum."

Gece soğuktu ve caddenin iki yanındaki binaların oluşturduğu koridorda sert bir rüzgar esiyordu.

Yağmur yağacakmış gibi havada uğursuz bir ağırlık vardı ve Ryan, ikisi de güvenli bir şekilde içeri girene kadar yağmurun başlamamasını umdu.

"Sen, şey... sen..." Ryan, bu kadar aptalca konuştuğu için içinden kendini lanetledi, sonra tekrar denedi. "Senin... birlikte olduğun biri var mı?
Şu anda?"

Fabian ona kirpiklerini kırptı. "Ryan Price. Biriyle birlikte miyim diye mi soruyorsun?"

"Hayır," dedi Ryan çabucak. "Sadece merak ettim. Hiç kimseden bahsetmedin, ama emin olamadım."

"Şu anda kimseyle birlikte değilim." Bir dakika sessizce yürüdüler, sonra Fabian ekledi, "Vanessa'nın dediği gibi, bana layık erkekleri bulmakta hiç iyi olmadım."

Ryan, Fabian'ı takdir etmeyen bir ahmağın ona dokunmasından hoşlanmamıştı. "Hayır mı?" dedi.

"Fark ettin mi bilmiyorum," dedi Fabian alaycı bir şekilde, "ama ben ilgiyi seviyorum. Ve hayranlarımdan bolca ilgi ve hayranlık görüyorum. Bunun beni kibirli gösterdiğinin farkındayım, ama bu
gerçek. Kim olduğunu düşünürsek, eminim sen de anlıyorsundur."

"Bir nevi. Sanırım." Ryan, NHL kariyerinin hiç
aslında bir erkeğin ona ilgi duymasının sebebiydi. Boyu ve hokey sayesinde kazandığı kaslı vücudu kesinlikle etkili olmuştu, ama birlikte olduğu hiç kimse hokeyle ilgilenmiyor gibiydi. Ryan çoğuna mesleğinden bahsetmeye bile tenezzül etmemişti.

"Tamam, yani müziğimi seven ve benimle seks yapmaktan heyecan duyan bir erkek bulmak benim için zor olmaz."

"Tabii. Kolay," dedi Ryan kuru bir şekilde.

Fabian omzuyla ona hafifçe vurdu. "Dinle. Sadece şunu söylüyorum, sadece sahnede beni izleyerek bana yarı yarıya aşık olmuş hoş bir çocuk bulabilirim, ama ben genellikle görünüşümden başka bir şeyime ilgi duymayan erkeklere çekiliyorum.
genellikle kendi yaratıcı uğraşlarına o kadar dalmışlar ki, başkalarınınkine hiç aldırış etmiyorlar. Sadece benimle sevişmek ve bana sanat enstalasyonu için parlak fikirlerini anlatmak ya da fotoğraflarını göstermek
fotoğraflarını göstermek ya da yayıncıların kitaplarının neden bu kadar harika olduğunu anlamadıklarından şikayet etmek istiyorlar."

Ryan kaşlarını çattı. "Neden bu tür erkeklerle birlikte olmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum!" Fabian bunu söylerken yüksek ve sinirli bir kahkaha attı. "İnan bana, bilseydim yapmazdım."

"Bırakmalısın."

"Evet, teşekkürler *Vanessa*. Peki ya sen?"

Ryan bir saniye dondu, sonra Fabian'a yetişmek için acele etti. "Ben neyim ne?"

"Hokey hayranların çok mu?"

"Hayır. Benim ilgimi çeken erkekler... genellikle hokey hayranı değildir."

Bir kavşakta durup yaya geçidi ışığının yeşile dönmesini beklerken Fabian dönüp ona baktı. "Peki ne tür erkeklerden hoşlanıyorsun?"

Sen. Tam olarak sen. "Şey."

"Üzgünüm." Fabian bir adım geri çekildi ve kaldırıma baktı. "Bu beni ilgilendirmez. Seni yargılamayacağım, inan bana. Hayal edebileceğin her şeye ilgi duyan arkadaşlarım var. Ama bana cevap vermek zorunda değilsin."

"Hayır, sorun değil. O kadar maceracı değilim. Ama temelde benim tam tersi olan erkeklerden hoşlanırım."

Fabian, sanki zıttının ne olacağını hesaplamaya çalışır gibi, onu bir an inceler gibi göründü. "Yani, kısa boylu erkekler mi?"

Ryan gergin bir şekilde ayaklarını sürttü. Kişisel zevklerini daha önce hiç kimseye

kişisel zevklerinden hiç kimseye bahsetmemişti. Eski partnerlerine bile. "Genelde, evet. Ve başka şeyler."

Yaya geçidi ışığı yandı ve caddeyi geçtiler. Diğer tarafa vardıklarında, Fabian kaldıkları yerden devam etti. "Twinkler mi?"

"Tam olarak değil, hayır. Ama yakın sayılır, sanırım. Yaşın önemi yok. Vücut tipi bile değil. Daha çok... kendilerini nasıl sundukları kendilerini nasıl sundukları."

"Tamam, şimdi gerçekten meraklandım."

Ryan, mükemmel erkeğine mükemmel erkeğini tarif etmeye çalıştığına inanamıyordu. "Tamam. Şöyle: Ben, erkeklerin nasıl olması gerektiğine bakıp 'siktir git' diyen erkekleri severim. Kendileri olmaya cesaret eden erkekleri severim

Kendileri gibi davranma özgüvenine sahip erkekleri seviyorum, bu yüzden birçok insan onlara tuhaf baksa bile."

Uzun bir süre, acı verici bir sessizlik oldu. Ryan, Fabian'a bir sürü saçmalık söylediğinden emindi ve Fabian şimdi neden böyle tuhaf birinin kendisini eve kadar geçirmesine izin verdiğini merak ediyordu.
Fabian'ın sokağına yaklaşana kadar, Ryan rüzgârın sesinden neredeyse duyamayacağı kadar sessiz bir sesle, "Bunu seviyorum
"

"Ne?"

"Az önce söylediğin her şeyi. Stereotipik düşünmekten nefret ederim, ama senin gibi birinden böyle sözler duymak..."

"Büyük, aptal bir hokey oyuncusu mu?"

Fabian başını salladı, ama sonra şöyle dedi: "Belki. Ama aptal değil. Ryan, sen aptal olmaktan çok uzaksın. Ama hokey oyuncuları hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Genel olarak sporcular hakkında. Her zaman etrafımdaydılar,
hayatımı istila ederlerdi. Ailem bu tür erkekleri, bu tür *adamları* yüceltirdi. Benden de öyle olmamı istedikleri çok açıktı, ama benim öyle olmam imkansızdı. Asla. Bunu anladıkları anda
bunu fark ettiklerinde, bana olan ilgilerini

kaybettiler." "Fark ettim," dedi Ryan.

Fabian ona hüzünlü bir gülümseme attı. "Fark ettiğinizi biliyorum. Bu yüzden farklıydınız. Başka hokey oyuncularının resitallerime geldiğini mi sanıyorsunuz?"

Ryan'ın kalbi, Fabian'ın resitalinden bahsedilince bir an durdu. Fabian'ın o geceyi hatırladığını fark etmemişti.

"Sadece sen," diye devam etti Fabian. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana hiç söylemedim."

"Önemli değildi."

"Kesinlikle önemsiz bir şey değildi. O..." O, mizahsız bir şekilde güldü. "*Ailem* beni görmek için zaman ayırmaya tenezzül etmedi. Konservatuardaki son resitalimdi ve kendi *bestelediğim* bir parçayı çalacaktım, ama o bile lanet olası bir hokey maçıyla rekabet edemedi.
lanet olası bir hokey maçı ile rekabet

edemedi. Alınma." "Alınmadım."

"Seni orada, odanın arkasında gördüğümde. Bu benim için her şey demekti."

Fabian'ın apartmanına varmışlardı, bu biraz garipti çünkü önemli bir anın ortasındaydılar. Ön kapıya çıkan merdivenlerin altında birbirlerine bakarak durdular ve Ryan ne söyleyeceğini bilemedi.

Neyse ki Fabian ilk konuşan oldu. "Birlikte yaşarken sana muhtemelen kaba davrandığımı biliyorum."

"Öyle değildin." Bu tamamen doğru değildi. Fabian, Ryan'a açıkça ilgisiz davranmış, onu çoğunlukla görmezden gelmiş ve onu onu kabul etmek zorunda kaldığında, sözleri kesik kesik ve küçümseyiciydi. Ama zamanla biraz yumuşadı ve sessiz ve güvenilmez bir tür arkadaşlık kurabildiler.

"Öyleydim. Senin de diğerleri gibi olacağını düşündüm, bu yüzden sana bir şans bile vermedim."

"İlk başta belki." Ryan ona utangaç bir gülümseme attı. "Ama sanırım seni ikna ettim, değil mi?"

Fabian da aynı utangaçlıkla ona gülümsedi ve Ryan'ın nefesi kesildi.

Sonra yağmur başladı. Buz taneleri gibi soğuk damlalar Ryan'ın yüzünü ıslattı ve Fabian çığlık attı.

"İçeri gel!" diye bağırdı ve merdivenleri koşarak çıktı. Kilidi açmaya çalıştı. "Siktir git bu aptal kapı! Oldu." Kapıyı itti ve Ryan onu içeriye takip etti.

Küçük daireye girdiklerinde, Fabian ceketini kapının yanındaki kancaya astı ve Ryan'ın ceketini almak için elini uzattı. "Yağmur durana kadar burada kalabilirsin."

"Bütün gece yağmur yağabilir," dedi Ryan, ama Fabian'a ceketini uzattı. Fabian onun hava durumu tahminini görmezden geldi ve iki gözlü ocak ve lavabonun yanında, bir köşeye sıkışmış bar buzdolabına doğru yürüdü. Buzdolabını açtı ve bir şişe şarap çıkardı.

"Bunu henüz açmadım bile," dedi neşeyle. "Isınalım. Ve lütfen rahatına bak. Yatağa oturabilirsin, ya da... şey, sadece yatağa, sanırım."

Ryan, odada oturabileceği tek yer olan çalışma sandalyesinin, atılmış giysilerle dolu olduğunu fark etti. Yatağın en ucuna oturdu oturup ellerini kucağına koydu, sırtını dik tuttu. Şarabı reddetmesi gerekiyordu. Ve yatağı. Ve buraya gelmeyi. Bunun yerine hiçbir şey söylemedi ve Fabian'ın evini incelemek için bir dakika ayırdı. Dağınık

üç tane Katolik dua mumu gibi görünen şey vardı, ama Ryan öne eğildiğinde, üzerlerindeki kadınların Meryem Ana değil, Dolly Parton, RuPaul ve Beyoncé olduğunu görebildi.

Fabian, Ryan'a üzerinde "*Mom's Time to Wine"* yazan bir kadeh uzattı. "Bu, ellerinde bulunan en ucuz ikinci pinot grigio," dedi ve yatağın başına oturup yastıklara yaslandı. Kendi şarap kadehinde "*Gelin*" yazıyordu.

Ryan ne yapacağını bilemediği için şarabından bir yudum aldı. "Güzel," dedi. "Şarap, yani." Berbat da olabilirdi. Gerçek akü asidi de olabilirdi. Ryan'ın beyni şu anda milyonlarca parçaya ayrılmıştı. Neden buradaydı? Neden ikisi de Fabian'ın yatağındaydı? Fabian onu *baştan çıkarmaya* mı çalışıyordu? Ryan bunu istiyor muydu?

Fabian çoraplı ayağıyla Ryan'ın uyluğuna hafifçe vurdu. "Bana sırtını dönerek oturmak zorunda değilsin, biliyorsun. Rahatla."

Ryan bardağını masanın üzerine koydu ve botlarını çıkardı. Sonra dikkatlice yatağa uzandı ve dirseğine yaslandı. Vücutları arasında olabildiğince mesafe bıraktı, çünkü en ufak bir davet bile, sadece nazik davranan zavallı Fabian'ı rahatsız edebileceğinden endişelendi.

"Ee," dedi Fabian neşeyle, "hokey nasıl gidiyor?" Ryan güldü. "Hokey iyi gidiyor."

"Öyle mi?"

Ryan kaşlarını çattı. "Tabii. Bilmiyorum. Sanırım biraz... yorucu oldu. Son zamanlarda."

Fabian parmağıyla "*Gelin"* kelimesini izledi. "Hiç bırakmayı düşündün mü? Ya da emekli olmayı. Nasıl diyorsan."

"Bazen. Henüz otuz bir yaşındayım, ama..." "Ama?"

"Artık kalbim bu işte değil." "O zaman neden hala yapıyorsun?"

Ryan yatakta yer değiştirdi, dizlerini büküp vücuduna daha yakın hale getirdi. "Çünkü ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. NHL takımında yer almak için kaç kişinin canını vereceğini biliyorum. Bunu bir kenara atmak... saygısızlık olur."

Fabian bir an hiçbir şey söylemedi, sonra şöyle dedi: "Biliyor muydun, mezun olduktan sonra Toronto Senfoni Orkestrası'nın seçmelerine katıldım."

"Hayır. Ama hep senin sonunda oraya varacağını düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, senin onlarla oynamadığını öğrenince biraz şaşırdım.
"

"Bu her zaman benim hayalimdi. Bu yüzden seçmelere katıldım. Ve... bana bir yer teklif edildi."

"Bir dakika. Toronto Senfoni Orkestrası'nın üyesi miydin?" "Mmhm.

Tam iki ay boyunca."

"Ne oldu?"

"Nefret ettim," dedi Fabian basitçe. "Çok çabuk fark ettim ki, müzik açısından yapmak istediğim şey bu değildi. Ben sadece... uyum sağlayamadım."

"Oh."

"Şimdi, kalıp kendi müziğimi de yapabileceğimi anlıyorum. Ama o kadar büyük ve önemli bir şeyin parçası olmak çok zaman alıyor. Büyük ligler gibi, değil mi?"

"Bunu benim için basitleştirdiğin için teşekkürler," dedi Ryan kuru bir şekilde.

Fabian gülümsedi. "Her neyse. İstifa ettim. Kolay bir karar değildi ve bunu yaparak çok önemli bir köprüyü yaktığımı biliyordum, ama hiç pişman olmadım. Eczanede dudak kremi stoklarken bile, ya da bu soğuk, berbat
Bu, çünkü," elini etrafta salladı, "bu tamamen benim. Nefret ettiğim bir şeye kendimi adamaktansa, sevdiğim şeyi yapmak için mücadele etmeyi tercih ederim."

Bu, Ryan için sindirmesi zor bir şeydi.

"Evet, belki de pek çok müzisyenin canını vereceği bir işi reddetmem saçma bir davranıştı, ama kalmak daha bencilce olmaz mıydı? O koltuğu başkasına bırakmam gerektiğini düşündüm."
Omuz silkti. "En azından kendime böyle söylüyorum."

"Aslında bu çok mantıklı," dedi Ryan yavaşça.

"Ve bir şey daha var," dedi Fabian, doğrulup şarap kadehini Ryan'a doğru uzattı, "başka biri o senfoni
ya da NHL takımında bir yer isteyebilir, ama tahmin et ne oldu? Onlar bunu elde edemediler. Ve bunu elde edemediler çünkü yeterince iyi değiller. *Biz iyiyiz.* Ama yeterince iyi olmak, bizi bu işleri almaya mecbur etmez. Zengin olmak yerine mutluluk yaratmak için yeteneğini kullanmak sorun değil. Yeteneğini hiç kullanmamak da sorun değil! Aksini söyleyenleri siktir et."

Ryan ona sırıttı. "Sen terapist olmalısın. Ya da motivasyon konuşmacısı."

Fabian burnunu çekip şarap kadehini komodinin üzerine koydu. "Hayır , teşekkürler. Bilgeliğim kendim ve değer verdiğim birkaç kişi içindir. Makyaj becerilerim gibi."

Ryan, Fabian'ın onu, istemeden de olsa, değer verdiği birkaç kişiden biri olarak görmesinden hoşlanıyordu. "Makyaj becerilerini paylaşmıyor musun?"

Fabian dirseğine yaslandı, yüzü birden Ryan'ın yüzüne çok yaklaştı. "*Seninle* paylaşırdım."

"*Ben mi?*" Ryan kekeledi. "Makyajla çok komik görünürüm."

Fabian başını salladı. "Benim ellerimden geçtikten sonra öyle olmaz." Bakışları Ryan'ın ağzına kaydı ve Ryan, hangi ruj renginin kendisine en çok yakışacağına karar vermeye çalıştığını merak etti.
düşündüğünü merak etti. Öyle olmasını umuyordu, çünkü Fabian'ın dudaklarını incelediğini düşünmek istemiyordu.

"Senin gibi görünmezdim," dedi Ryan boğuk bir sesle.

"Hiç kendini güzel hissettin mi, Ryan?" Fabian'ın yüzü şimdi daha da yakınlaşmış mıydı?

"Hayır." Ryan, soru saçma sapanmış gibi güldü. "Tabii ki hayır. Bana bir bak."

"Sana bakıyorum." Fabian elini uzattı ve Ryan'ın saçını kulağının arkasına itti. "Kendini güzel bulmuyor musun?"

"Ben..." Ryan, ikisinin yan yana dururken şu anda nasıl göründüklerini hayal edebiliyordu. Fabian'ın
Ryan'ın eski, yıpranmış vücudu arasındaki keskin fark.

Fabian şimdi saçlarını serbestçe okşuyordu, parmak uçları Ryan'ın kafa derisi üzerinde kayıyor, sonra yanağından sakalına doğru iniyordu. Ryan ne zaman gözlerini kapattığını bilmiyordu, ama gözlerini açtığında Fabian
ona çok değerli bir şeymiş gibi bakıyordu.

"Bana tekrar anlat," dedi Fabian yumuşak bir sesle. "Hoşlandığın erkekler hakkında."

Tanrım. "Gitmeliyim."

"Dışarıda yağmur yağıyor. Duymuyor musun?"

Hayır. Kulaklarımda çınlayan kan sesinden başka hiçbir şey duyamıyorum.

"Kal. Anlat bana. Lütfen."

Fabian'ın parmakları dudaklarını okşadığında Ryan titredi. Bunun nereye varacağı belliydi ve durması gerektiğini biliyordu

bunu durdurması gerektiğini biliyordu, ama bunun yerine Fabian'a bilmek istediği şeyi söyledi.

"Güzel, kendine güvenen erkekler. Soyunma odalarında bize öğretilen erkeklik hakkında öğretilen her şeye karşı çıkan erkekler. Kendileri olmaktan korkmayan erkekler." Yutkundu ve kendini durdurabilmeyi diledi "Hayallerindeki işten, kendilerini mutsuz ediyorsa, çekinmeden ayrılabilen erkekler."

Bu, Fabian'ın ihtiyaç duyduğu tek davet gibi görünüyordu. O eğildi ve dudaklarını Ryan'ın dudaklarına değdirdi, tatlı ve nazik bir öpücük, Ryan şoktan karşılık veremedi. En azından bir saniye için, sonra Fabian'ı öpmeye başladı. Dudakları çok yumuşak ve güzeldi, Ryan kendini durdurmaya zorlamadan önce onları tadını çıkarmak için kendine bir an izin verdi.

Geri çekildiğinde, Ryan gözlerini kapalı tuttu ve "Lütfen yapma" dedi.

"İstemiyor musun?" Fabian'ın sesinde güçlü bir şüphe vardı.

"İstiyorum. Ben... *biliyorsun* ki istiyorum. Ama sen bunu istemiyorsun. Güven bana."

Gözlerini açtı ve Fabian'ın kırgın ifadesini gördü. "Bunu istemeseydim, yapmazdım."

Ryan başını salladı. "Ben..."

"Cümlenin geri kalanı *seninle ilgilenmiyorsa*, duymak istemiyorum. Seni öpmek istiyorum, Ryan Price. *O zaman* da öpmek istedim, şimdi de öpmek istiyorum. Öpebilir miyim?"

Ryan'ın ağzı açık kaldı. "*O zaman da* beni öpmek mi istemiştin? Yani, biz gençken mi?"

"Şaşırmış görünüyorsun." "Evet, şaşırdım."

Fabian sırt üstü yere uzandı ve bir kolunu gözlerinin üzerine koydu. "Ryan. Ergenlik çağında sana büyük bir aşk beslemiştim, tamam mı? Bunun üzerinde durmak istemiyorum bunu düşünmek istemiyorum, çünkü utanç verici, ama evet. On yedi yaşındayken senin sevimli ağzını öpmek istedim. Eğer bunu isteyebileceğini düşünseydim, yapardım." Ryan oturdu. "*Ne?*"

"Senin eşcinsel olduğunu düşünmemiştim, Ryan. Tabii ki düşünmemiştim." "Seni öperdim."

"Evet, *şimdi* anlıyorum."

"Seni öpmek istedim. Hatırlıyor musun..."

Fabian kolunu kaldırarak kolunun altından dışarı bakmaya başladı. "Feribot. Evet. O anı yıllar boyunca birkaç kez tekrar tekrar yaşadım. Yani gerçekti, değil mi?"

Ryan başını salladı. "Gerçekti."

Fabian tekrar gözlerini kapattı. "Kahretsin. Bu harika bir ilk öpücük olurdu."

Ryan, Ontario Gölü'ne atlamak istedi. *Onu öpebilirdi*.
Bu, Ryan'ın bir erkekle ilk öpüşüşü olacaktı. Bunun yerine, bir sonraki sezon genç takımının Victoriaville'e seyahat ettiği sırada internette tanıştığı bir adam olmuştu.

"Şimdi ağlamanın bir anlamı yok," dedi Fabian. Yataktan kalkıp ayağa geçti ve şarap şişesini aldı. "Ama yine de neden kaybedilen zamanı biraz telafi edemeyeceğimizi anlamıyorum." Ryan neredeyse hiç içmemiş olmasına rağmen, Ryan'ın kadehine biraz daha şarap döktü
, ona uzattı. Ryan büyük bir yudum aldı.

"Belki bu çok açık değil," dedi Ryan yuttuktan sonra, "ama ben berbat durumdayım."

Fabian gözlerini devirdi. "Tanrım, kim değil ki?"

Ryan başını salladı. Fabian'ın kusurlarının tümünü
ya da çenesini kapatıp Fabian'ı deli gibi öpmek arasında kararsız kalmıştı.

Ya da gitmek arasında kararsız kalmıştı. Ki tam da bunu yapacaktı.

Hemen şimdi.

Ayağa kalktı ve şarap kadehini masanın üzerine koydu. "Ben gidiyorum."

"Hala yağmur yağıyor." Fabian *surat* mı
asıyordu? "Ben su geçirmezdim."

Fabian onun alanına girerek onu masaya sıkıştırdı. "Anlamıyorum."

Ryan gözlerini kapattı, çünkü tüm duyuları Fabian ile dolu olduğunda söylemesi gerekenleri söyleyemezdi. "Ben sana uygun değilim. Senin için çok naziksin..."

"Yapma. Sen lanet olası bir hayırseverlik vakası değilsin, Ryan. Seni *istiyorum*. On yedi yaşımdan beri seni öpmek istediğim kısmı unuttun mu?"

"O sadece ergenlik hormonlarıydı. Bu değil... Yapamam. Seninle bunu yapamam. Üzgünüm."

Yapamazdı. Fabian'la bunu daha ileri götürürse, kendini asla affetmezdi. Dahası, Ryan bundan asla kurtulamazdı. Fabian'la arkadaş olmaktan heyecan duyuyordu, ama onu boğma riskini göze almaktansa her şeyi feda ederdi.
Fabian'ı çok seviyordu, onunla sadece geçici bir ilişki yaşayamazdı. Zaten geçici ilişkilerden pek hoşlanmazdı, ama kesinlikle tek gecelik bir ilişki yaşayamazdı.
Fabian Salah'ın yanında durmak. Ryan, yağmur fırtınasının geçmesini beklerken çekici bir arkadaşıyla keyifle oynaşacak pek çok insan olduğunu biliyordu, ama o onlardan biri değildi. Fabian'la seks yapmak, hatta Fabian'ı tekrar öpmek bile Ryan için çok büyük bir anlam ifade ediyordu. Fabian için olduğundan çok daha fazla.

"Ceketimi alabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Fabian. Sesi kesik kesikti ve öfkeliydi.
Ryan'dan uzaklaştı ve kapının yanındaki askıdan paltosunu aldı. Onu Ryan'a uzattı. "Al."

"Üzgünüm," dedi Ryan tekrar. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Fabian elini kaldırdı. "Anlıyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum, ama anlıyorum." "Sen aptal değilsin..." Tanrım, Fabian'ın gözlerinde yaşlar vardı.

"Hoşça kal, Ryan."

Ryan onu kucaklamak istedi. Saçlarını öpmek ve ona normal bir insan gibi *davranabilmeyi* ne kadar istediğini söylemek istedi.
her şeyi anlatmak ve yağmur dinene kadar ve daha da uzun süre onu kucaklamak istiyordu.

Bu akşam hiç yaşanmamalıydı. Yapabileceği en nazik şey gitmekti.

Bu yüzden gitti.

On Üçüncü Bölüm

Lanet olsun.

Lanet *olsun*.

Lanet olası aptal hokey oyuncuları ve onların aptal *her şeyleri*.

Fabian önceki akşam yaşananları kafasında tekrar tekrar düşündükçe, bunların hiçbirine inanamıyordu.

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Fabian'ın bir hokey oyuncusuna kendini atması mantıklı değildi. Ryan'ın ona bu kadar *açıkça* ilgi duyması ve Fabian'ın her zaman hayal ettiği kadar tatlı ve şefkatli bir şekilde onu öpmesi, sonra da... öpmemesi. Sanki Ryan'ın içinde bir anahtar ve Fabian dışında kimse onu açmış olamazdı; orada tek kişi oydu.

Ne yapmıştı?

Hiçbir şey. Kendine sürekli bunu söylüyordu. Ryan'a karşı hisleri konusunda açık ve dürüst olmak dışında

Ryan'a karşı hisleri konusunda açık ve dürüst olmak dışında hiçbir şey yapmamıştı. Hatta ona, gençlik yıllarında ona aşık olduğunu bile söylemişti, ki bu, Ryan onu açıkça reddetmeseydi bile yeterince utanç verici bir durumdu.

Hayır. Eğer kesin bir reddetme olsaydı, Fabian bunu anlayabilirdi anlayabilirdi. Fabian öpüşmek için eğilseydi ve Ryan geri çekilip ona ilgilenmediğini söyleseydi. Ryan, Fabian'ın cesareti hakkında o kadar güzel sözler söylemeseydi...

Bunu istemiyorsun. Güven bana.

Siktir git, Ryan Price.

Fabian bu halde müziği üzerinde çalışamazdı. Aklı başka yerdeydi. Vanessa'ya mesaj attı. İş yerinde misin?

Vanessa: Bir saat sonra. Fabian:

Kahve?

Vanessa: Oh oh.

Fabian: Evet. On dakika sonra

buluşalım mı? Vanessa:

Tamam.

Fabian'ın *ruh hali* değişkeniydi. Bunu kabul edebilirdi. Vanessa, Fabian'ın acil bir kahve randevusu istediğinde, muhtemelen sinirli ve huysuz olacağını biliyordu. Ama aynı zamanda,
bu ruh hallerini konuşarak yatıştırmayı başarabilen tek kişiydi.

Dokuz dakika sonra, dairesiyle Vanessa'nın iş yeri arasında bulunan bir Starbucks'ta sıraya girmişti. Kendine bir kahve, Vanessa'ya da bir latte sipariş etti. O, onları masaya götürürken Vanessa içeri girdi.
masaya götürürken içeri girdi.

"Hokey kasabasında sorun mu var?" diye sordu.

O, sandalyelerden birine çökerek inledi. "Benim neyim *var*?"

"Ne hakkında konuştuğumuza bağlı. Ne oldu?"

Fabian ona özetini anlattı ve onun
ona gülmek. Bu anlaşılabilir bir durumdu; bu durum absürt bir durumdu.

Ama gülmedi.

"Merak ediyorum..." dedi. Ama cümlesini bitirmedi, sadece
parmaklarını dudaklarına dokundurup Fabian'a bakmaya devam etti. "Ne merak ediyorsun?"

"Yani, tabii ki onu tanımıyorum, ama sence bir tür travma yaşıyor olabilir mi?"

"Travma mı?" Fabian gerçekten hiçbir fikri yoktu. "Bilmiyorum. Bence özgüven sorunu olabilir. Ya da anksiyete sorunu gibi. Pek konuşkan biri değil, bu yüzden söylemesi zor."

"Dün gece seks oyuncakları hakkında konuştuğum için şimdi kendimi kötü hissediyorum. Kahretsin, bu gerçekten çok duyarsızcaydı."

Fabian bir şey hatırlayarak kaşlarını çattı. "Hayır, bunun onu rahatsız ettiğini sanmıyorum. Belki şaşırmıştır, ama benim evime giderken bu konu hakkında biraz daha konuştuk. Ve daha önce bana seksten hoşlandığını söylemişti."

"Oh. Öyleyse sorun yok. Yani seksi seviyor, seni seviyor, ama seninle seks yapmayı sevmiyor."

"Evet. Özetlediğin için teşekkürler."

Latte'sinden bir yudum aldı, yüzü konsantrasyondan buruştu. "Korkuyor," diye karar verdi.

"Korkmak mı? Neyden? Benden mi?"

"Bilmiyorum, ama mantıklı olan tek şey bu. O senden hoşlanıyor ve ilişkiyi mahvetmek istemiyor."

Tamam, bu gerçekten mantıklıydı. Fabian bunu düşündükçe, durum daha da açık hale geliyordu. "Onu rahat hissetmediği bir şeyi yapması için zorlamazdım."

"Biliyorum. *O* bilmiyor. Belki de hiçbir şeyden rahatsızlık duymuyordur. *hiçbir şeyden rahat değil*."

Fabian bunu düşündü. "Peki ne yapmalıyım? Onu unutmalı mıyım? Yani, zaten aptalca bir şeydi, değil mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Onu sevmenin aptalca olduğunu söylememi mi istiyorsun?"

"Evet, lütfen."

"Fabian, o adam çok tatlı biri. Normalde yattığın tüm o aptalların tam tersi."

"Evet, ama..."

“Dün gece sahnedeyken onu görmeliydin. Gözleri kalp şeklindeydi! *Aşık* olmuştu. Eminim seninle vakit geçirebilmek için rahatlık alanından çıkmaya çalışıyordur, sırf seninle vakit geçirebilmek için."

Ne? Gerçekten mi? "Sadece üç kez takıldık."

Ellerini kaldırdı. "Bak, tekrar söylüyorum, onu tanımıyorum. Ama tahmin etmek zorunda kalsam, biriyle üç kez takılmak o adam için çok büyük bir olaydır derim."

Fabian kollarını masanın üzerine katladı ve yüzünü ellerine gömdü. "Ben tam bir pisliğim."

"Hayır, sen bir insansın. İyi bir insan. Ryan da öyle."

"Şimdi ne yapacağım? Onu rahat bırakmalıyım, değil mi? Sonsuza kadar?" "Bu seni mutlu eder mi?"

Fabian düşünmesine bile gerek kalmadı. "Hayır."

"O zaman ona ulaş. Sakin ol ve kendine fazla yüklenme. Muhtemelen o da dün gece yaptığı her şeyi yanlış yaptığını düşünüyor. Güven bana, ben de o yollardan geçtim. Biliyorsun."

Bu doğruydu. Bu tür konuşmalarda rollerinin tersine döndüğü birçok durum olmuştu. "Peki, ne

"

Vanessa başını salladı ve sandalyesinin arkasından çantasını aldı. "Hayır, hayır. Bunun için yeterince para almıyorum. Eğer o adamla temel bir sohbeti bile yapamıyorsan, zaten mahvoldun demektir."

"Sana latte aldım," dedi Fabian zayıf bir sesle.

"Hoşça kal! Seni seviyorum. Sonra mesaj at. Nasıl gittiğini anlat."

O, daha fazla zamanını almadan ayrıldı ve Fabian telefonunu çıkardı. Kişiler listesindeki Ryan'ın ismine uzun süre baktı.

Fabian tam olarak ne istiyordu? Mutlu bir şekilde daha fazlasını yapmıştı.

Ryan Price'ın hayatında olmadığı on üç yıl geçmişti ve onsuz da mutlu olabilirdi. Son birkaç hafta sadece garip bir engeldi ve Fabian, Ryan'ın iletişim bilgilerini silerek bunu hemen sona erdirebilirdi. Çünkü dürüstçe ne olmasını bekliyordu ki? Ryan'la *çıkmaya* başlayacaklarını mı? Bir NHL oyuncusunun erkek arkadaşı olacağını mı?

Bu düşünce, Starbucks'ın ortasında kahkahalara boğulmasına neden oldu. Ailesi buna *bayılırdı*.

Kahretsin. Ailesi.

Fabian sadece bir hokey oyuncusuyla değil, onlarla birlikte yaşamış bir hokey oyuncusuyla çıkmaya başlasa ne düşünürlerdi? Öncelikle Ryan'ın eşcinsel olmasına şok olacaklarından emindi. Bu kesinlikle kafalarında yer edemezdi. İkincisi, o ve Fabian'ın çocukken, onların çatısı altında oynaştıklarını düşünebilirlerdi. Belki Fabian'ın gizlice tüm değerli hokeyci pansiyoncularını baştan çıkardığını düşünebilirlerdi.

İğrenç. Sanki.

Ya da belki oğullarının bir hokey oyuncusuyla çıkmasından *hoşlanırlardı*. Belki de ortak bir ilgi alanları olursa onu sonunda anlayabilirlerdi. Bir nevi.

Vay canına. Fabian burada kendini *çok* fazla kaptırmıştı. Ryan'ın onunla tekrar konuşmak isteyip istemediğini görmek için geri dönmesi gerekiyordu ve Ryan'ı anne ve babasına götürme konusunda endişelenmemesi gerekiyordu.

Tam*am*. Ryan'ın bilgilerini silmek istemediğini itiraf edebilirdi. bilgilerini silmek istemediğini kabul edebilirdi. Onunla bir daha asla konuşamayacak olma düşüncesi şaşırtıcı derecede acı vericiydi.

Ryan arkadaşlıktan ötesini istemese bile, Fabian bunu kabul ederdi. Muhtemelen bu, ikisi için en iyi düzenlemeydi.

Saçma sapan uzun bir süreden sonra Fabian *"Merhaba"* yazıp gönder tuşuna bastı. İşte. Mükemmel. *Merhaba*. Tamamen dostça ve tehditkar olmayan bir selam.

Salı gecesi oynanan maç normalden daha uzun sürmüş gibi gelmişti ve bunun nedeni muhtemelen Ryan'ın önceki gece neredeyse hiç uyumamış olmasıydı.

Fabian'la aralarında olan her şeyi tekrar tekrar düşünmeden edememişti.

Fabian'ın dudaklarını kendi dudaklarında hissetmekten kendini alamıyordu.

Doğru kararı vermişti, gitmekle. Yapması gereken buydu.

Bir gece süren ıstıraptan sonra karar verdi. Fabian ondan çok daha iyisini hak ediyordu. İkisi arasında neden bu kadar kolay ve doğal bir bağ kurduklarını açıklayamıyordu, ama bunun önemi yoktu. Anladığı kadarıyla, Fabian herkesle kolay ve doğal bir bağ kuruyordu, bu yüzden bundan yararlanan tek kişi Ryan'dı.

Maçtan sonra soyunma odasında gereksiz yere uzun bir duş alırken bu düşünceleri kafasında çevirip durdu. Takım arkadaşlarının çoğu Kent'in yaklaşan partisi hakkında heyecanla konuşuyorlardı ve Ryan bunların hiçbirini dinlemek istemiyordu. Cuma gecesi evde kalmak her zamankinden daha cazip geliyordu.

En azından o gece Fabian'la dansa gitmediği için artık kendini kötü hissetmek zorunda değildi. Ryan, Fabian'ın bunu isteme Fabian'ın *bunu* hala istemesini engellemek için mükemmel bir iş çıkarmıştı. Ryan için hayat her zamanki gibi devam ediyordu: hokey, terapi, okuma ve aşk dolu hissettiğinde porno.

Beline bir havlu sardı ve duş odasından çıktı. İlk gördüğü kişi, her zamanki gibi şık giyinmiş Anders Nilsson'du. Bu gece, şık, koyu renkli pantolon, kobalt mavisi düğmeli gömlek ve temiz, kahverengi bir trençkot. İnsanlar paltolarını *ütüler* miydi? Ryan emin değildi, ama Nilsson'un kıyafetinin hiçbir yerinde kırışıklık veya kusur göremiyordu.

Ryan gibi Nilsson da sakallıydı ve saçları biraz uzundu. Ryan'ın aksine, saçları ve sakalı düzgün ve modaydı,

onu daha çok zarif bir Avrupalı manken gibi gösteriyordu, bir aydır denizde kaybolmuş bir adam gibi değil.

"Ne?"

Ryan gözlerini kırptı. Anders'a *bakıyordu*. Ve şimdi Anders ona sinirli, hatta belki de tiksinti dolu bir bakışla bakıyordu.

"Üzgünüm. Aklım başka yerdeydi," diye mırıldandı Ryan.

Ryan aceleyle kabinine gitti ve giyinmeye başladı. Nilsson'un saçını nerede kestirdiğini merak etti. Sormalı mıydı? Ryan'ın saç ve sakal durumu kesinlikle kontrolden çıkmıştı; en son ne zaman sakalını evde tembelce kesmekten öte bir şey yaptığını hatırlayamıyordu. düzeltmekten başka bir şey yapmadığını hatırlayamıyordu.

Fabian için doğru kişi değildi, ama siktir, belki *başka biri* için doğru kişi olabilirdi. Kendinden tamamen vazgeçtiği anı tam olarak belirleyemiyordu, ama konuşmaya değer biri olduğunu düşünmeyi özlüyordu.
konuşmaya değer biri olabileceğini düşünmeyi özlüyordu. Dokunmaya değer biri.

Ryan, mahallesindeki berberleri araştırmaya karar verdi.
Belki yarın için randevu alabilirdi. Bunun
dün gece Fabian'ın onu bu kadar yakından incelemesiyle ilgisi olduğundan emindi, ama birdenbire görünüşünden o kadar utandı ki, hemen bir şeyler yapması gerekti.

Ceketini giydiğinde, cebinden telefonunu çıkardı. Bütün gün kapalı tutmuştu, çünkü kimseyle konuşmak istemiyordu ve Fabian'a mesaj atma isteğine kapılmak istemiyordu. Ama şimdi berber dükkanlarını Google'da aramak istiyordu. Ancak telefonu açtığında, bir mesaj bildirimi gördü. Fabian'dan.

Selam.

"Selam Pricey." Wyatt yanındaki koltuğa oturdu. "Perşembe günü ne yapıyorsun?"

"Hokey maçı mı oynayacağım?"

"*Biliyorum*. Ondan önce demek istedim."

"Uh." Ryan tekrar telefonuna baktı. *Merhaba*. "Henüz bilmiyorum."

"Benimle merkeze gel. Floor hockey oynayacağız.
Öğleden sonra, okuldan sonra gibi, sadece bir iki saatliğine. Arena'ya gitmemiz gerekmeden çok önce oradan çıkmış oluruz."

Ryan, Colleen'in kafasında çığlık attığını duyabiliyordu. *Evet de!* Terapistinin onaylayan gülümsemesini hayal edebiliyordu. "Tabii. Tamam."

"Harika! Seni bir civarında alırım. Bu çocukları seveceksin."

Ryan çocukları severdi. Hala neden çocukların *onunla* vakit geçirmek isteyeceğini anlamıyordu, ama elinden gelen her şekilde iyi bir amaca yardımcı olmaya kesinlikle hazırdı.

Wyatt ona dostça bir yumruk attı ve ayrıldı. Ryan döndü.
dikkatini tekrar telefonuna verdi. Fabian'ın mesajının saatler önce gönderildiğini fark etti. Tanrım, muhtemelen Ryan'ın
onu görmezden geldiğini düşünmüştür.

Sonunda Ryan, "Selam" diye cevap yazdı.

Bir dakika bekledi. Cevap gelmeyince, Ryan Village'daki berber dükkanlarını aramaya karar verdi. Çocuklarla takılacaksan, en azından kendini biraz daha az korkutucu gösterebilirsin.

Vanessa ile konuşmak ve Ryan'a mesaj göndermek, Fabian'ın zihnini yeterince boşaltmıştı ve günün geri kalanında ve akşamın büyük bir kısmında kendini müziğe adayabilmişti. Arkadaşlarının, bazen müziği üzerinde çalışırken onu inzivaya çekildiğini söylemelerinden hoşlanmıyordu, ama konsantre olduğunda saatlerce zaman kaybetmesi kesinlikle olağan bir durumdu.

Bu sefer, sonunda kendinden geldiğinde, Fabian'ın midesi öfkeyle guruldıyordu. Telefonunu eline aldı ve saatin
saatlerin neredeyse dokuz olduğunu görünce şaşırdı. Ryan'dan cevap gelmemişti.

Akşam yemeği için tortellini ve kavanozda marinara sosu pişirdi. Gözleri sürekli telefonuna kayıyor, cevap bekliyordu. Cevap gelmedi.

Gece yarısı, Fabian Instagram'da bir süre gezinmek için yatağına uzandığında, Ryan'dan cevap geldi.
Ryan'
dan
gelen
cevab
ı
gördü.

Merh
aba.

Yanıt bir saatten fazla önce gönderilmişti. Oops.

Fabian: Merhaba!

Tamam, hikayeyi ilerletmiyordu, ama sadece gerçek bir bağlantı kurması gerekiyordu. Bir dakika sonra sonunda bir bağlantı kurdu Ryan, "Üzgünüm. Telefonum bütün gün kapalıydı. Sonra da gece maçı vardı.

Maç. Doğru. Fabian'ın araştırabileceği türden bir şeydi.

Fabian: Kazandın mı?

Ryan: Hayır.

Fabian: Bir dahaki

sefere. Ryan: Evet.

Fabian noktaları görünene kadar bekledi, ama Ryan konuşmayı bitirmiş gibiydi. Fabian, "Dün geceyi düşünmeden edemiyorum" yazdı.

O çekindi. Bu belki de *fazla* dürüst bir cevap
mıydı? Ama Ryan cevap yazdı: Ben de.

Fabian rahat bir nefes aldı. Tanrıya şükür. İşleri bu şekilde bırakmış olmamız hoşuma gitmiyor.

Ryan: Ben de.

Fabian gülümsedi. Yakında bir ara buluşabilir miyiz? Yarın akşam çalışıyorum.

Ryan: Ondan sonraki gece maçım var. İki gün de meşgulüm. Fabian:

Parti cuma günü, değil mi?

Ryan: Evet. Seninki de öyle mi?

Fabian, Ryan'ın cuma gecesi onlarla dansa çıkmasını beklemiyordu, ama kesinlikle gelemeyeceğini bilmek hoşuna gitmiyordu

. Ryan'ın biraz gevşediğinde nasıl olduğunu görmek isterdi.

Fabian: Evet. Cumartesi nasıl?

Ryan: Tamam.

Fabian: Cumartesi gecesi. Akşamdan

kalma olacağım. Ryan: Haha, tamam.

Fabian: Bu gece gol attın mı?

Ryan: Hayır. O sadece sen izlerken olur.

Göz kırpan bir emoji ekledi, Fabian bunu çekici buldu. Flörtöz Ryan'ı sevdi ve onu daha çok görmek istedi.

Fabian: Beni hokey izlemeye ikna etmeye çalışıyorsun. İşe

yaramayacak. Ryan: Biliyorum.

Fabian: İyi geceler, Ryan Price.

Ryan: İyi geceler.

On Dördüncü Bölüm

"Vay canına. Sen de kimsin lan?" Wyatt, Ryan Range Rover'ının yolcu koltuğuna binerken güneş gözlüklerini çıkarıp gösterişli bir hareket yaptı.

"Bunu büyütmeyeceksin, değil mi?" Ryan homurdandı.

"Ne? Birdenbire *How to Train Your Dragon*'daki baba yerine sakallı Captain America'ya benzediğin gerçeği mi?"

Ryan gözlerini devirdi, ama içten içe bu saçma iltifata minnettardı. "Biraz saçımı kestirdim."

"Bu biraz kesmek değil. Bu tam bir reality şov makyajı gibi. Beni uyarabilirdin!"

"Sadece saç kesimi. Bırak artık."

Wyatt daha söyleyecekleri varmış gibi görünüyordu, ama sadece güneş gözlüklerini takıp kaldırımdan uzaklaştı. Ryan yan aynadaki yansımasına gizlice baktı ve kabul etmek zorunda kaldı: iyi görünüyordu. Stilist Guillaume, ürünün önemi hakkında onunla uzun uzun konuşmuştu. Ryan'ın içindeki küçük kasaba çocuğu
Guillaume'ın kendisine ihtiyacı olmayan bir sürü pahalı şey satmaya çalıştığından şüphelendi, ancak kendini sofistike, metropoliten bir stil sahibi olarak sunmak isteyen tarafı
kendini sofistike, metropoliten bir stil sahibi olarak sunmak isteyen tarafı, stilistin tavsiyesini dinlemeye karar verdi. Hepsini.

Böylece Ryan, hayatında hiç bu kadar para harcamamıştı ve kuaförden saç ve sakal ürünleriyle dolu bir çanta ile ayrıldı. Hatta yeni bir (saçma sapan fiyatlı) saç fırçası almaya bile ikna edildi, çünkü görünüşe göre saç fırçaları arasında fark vardı.
Guillaume, Ryan'ın genellikle fırçaları dolar mağazasından aldığını söylediğinde bundan hoşlanmadı.

Böylece Ryan, fındık kokan, hafifçe yağlanmış, düzgün bir sakala ve arkaya bağlayamayacak kadar uzun olmayan saçlara sahip oldu.
ve arkaya bağlayamayacak kadar kısa saçları vardı. Saçlarına ayrıca, saçlarını başının üstüne dikmek yerine özenle şekillendirilmiş gibi gösteren
düzgün bir şekilde şekillendirilmiş gibi görünmesini sağlayan süslü bir krem sürülmüştü.

Fabian'ın ne düşüneceğini merak etmeden duramıyordu.

"Kendine bakmaktan vazgeçemiyorsun," diye Wyatt alay etti.

Ryan bakışlarını aynadan ayırdı. "Sadece garip, hepsi bu. Henüz alışamadım."

"Yarın akşam Kent'in partisine davet edebileceğin bir erkek var mı?"

Ryan neredeyse boğulacaktı. "Sen olsan Kent'in partisine bir erkek davet eder miydin?

Wyatt sırıttı. "Kent rahatsız olacaksa? Tabii ki davet ederdim."

"Ama bu, randevuna haksızlık olur," diye işaret etti Ryan. O *asla* birini bu şekilde kullanmazdı. Ve bir erkek arkadaşı olsa bile, onu Dallas Kent'in doğum günü partisine götürmezdi. "Ben Yalnız gideceğim. Ve mümkün olduğunca çabuk ayrılacağım." "İşte böyle!"

Toplum merkezine vardıklarında, Wyatt bagajından bir spor çantası çıkardı ve binaya taşıdı. "Guardians swag," diye açıkladı.

Onları, Ryan'ın boyunun yarısı kadar, gözlüklü ve griye dönmüş kahverengi saçlı, yorgun ve minnettar görünen bir kadın karşıladı.

"Merhaba Anne," dedi Wyatt neşeyle. "Sana zorluk çıkarıyorlar mı?" "Sizin burada olmanıza sevindim." Ryan'a döndü ve elini uzattı. "Memnun oldum. Ben Anne."

"*E* ile mi?" Ryan sormadan edemedi. *Anne of Green Gables'ı* belki de çok fazla okumuştu.

"*E* ile! Doğru!" Ona gülümsedi.

"Ben Ryan." Elini bıraktı ve talimat bekledi.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, ama nereye gideceğini biliyorsun Wyatt. Bugün ev neredeyse doludur, iyi şanslar."

"Sorun değil, takviye getirdim," diye şaka yaptı Wyatt, Ryan'a başını sallayarak. "Hadi çocuklarla tanışalım."

Wyatt, Ryan'ı binanın büyük bir kısmını kaplayan geniş bir spor salonuna götürdü.

binanın büyük bir bölümünü kaplıyor gibi görünüyordu. Salonun her iki ucunda kaba görünümlü basketbol potaları, kısa kenarların her iki ucunda ise birkaç hokey potası vardı. Salonda ayrıca yaklaşık on beş çocuk vardı, her yöne koşup bağırıyorlardı. Birkaç çocuk, nereye gittiklerine veya kime ya da neye çarpacaklarına pek dikkat etmeden, ellerinden geldiğince sert bir şekilde dodgeball

topları, nereye gittiklerine veya kime ya da neye çarpacaklarına dikkat etmeden, ellerinden geldiğince sert bir şekilde tekmeliyorlardı. Ortam kaos gibiydi.

"Hey!" diye bağırdı Wyatt. "Odada ünlüler var, bu yüzden dikkatli olun!"

On iki yaşlarında görünen bir kız yüzünü buruşturdu. "Ünlüler mi?"

Wyatt, kırılmış gibi davrandı, bu da kızı güldürdü. "Bu adamın kim olduğunu kim bilir?" diye sordu.

"O Ryan Price," dedi başka bir kız utangaç bir şekilde.

Wyatt onu işaret etti. "Anlayacağını biliyordum, Nicole. Doğru, bu Ryan Price. Benimle birlikte Guardians takımında oynuyor."

"O seninle oynamıyor," dodgeball oynayan çocuklardan biri sırıtarak dedi. "*O* oynuyor, *sen* ise yedek kulübesinde oturuyorsun."

Ryan güldü. Bu çocukları şimdiden sevmişti.

"Uh-huh," dedi Wyatt düz bir sesle. "Peki, bugün benim tarafımdan engellenmeye hazır ol, Xander. Sana kolaylık göstermeyeceğim."

Wyatt çok hızlı bir şekilde onları rastgele görünen iki takıma ayırdı ve büyük kızlardan birinden depodan zemin hokeyi ekipmanlarını getirmesini istedi. Ekipmanlar bir sürü sopa, birkaç yumuşak lastik top ve şaşırtıcı derecede güzel yol hokeyi kalecisi ekipmanlarından oluşuyordu. Ryan, bu bağışın Wyatt'ın eseri olduğunu düşündü.

Wyatt ekipmanlardan birini giydi ve ekipmanı getiren kız diğer seti giydi. Ryan, kendisi için çok kısa olan sopalardan birini aldı. Eldiven olmadığını fark etti. Eldivenleri olmalıydı. Belki bir sürü eldiven alıp bağışlayabilirdi.

"Hangi takımdayım?" diye sordu Ryan.

"Xander'ın olmadığı takımda," dedi Wyatt yüksek sesle. Xander yuhaladı. Yaklaşık bir saat oynadılar ve Ryan her saniyesinden keyif aldı.

Bu, onu çocukluğuna geri götürdü ve babasının arka bahçede yaptığı pistte diğer Ross Harbour çocuklarıyla saatlerce hokey oynadığı günleri hatırladı. O zamanlar bu oyunu çok severdi ve

Bu çocuklarla şakalaşırken, o kadar çok şeyin değişmiş olması Ryan'ı derinden etkiledi.

Bir değişiklik olarak oyundaki en iyi oyuncu olmak da hoştu.

Ryan birkaç kez takım değiştirdi, çünkü bu adil bir davranıştı. Çoğu zaman onu yenen Wyatt'a şut atmaktan keyif aldı. Her iki durumda da ikisi de çok güldüler.

Ayrılma zamanı geldiğinde, Anne Wyatt'a getirdiği Guardians ürünlerini dağıtmasına yardım etmeye geldi. Çoğunlukla beyzbol şapkaları ve hokey diskleriydi ve Ryan ile Wyatt bir süre bunları imzalamakla meşgul oldular.

Ryan son hokey diskini imzalarken Anne, "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim" dedi. "Çocuklar sizin ziyaretinizden çok memnun oldular."

"Ben de eğlendim," dedi Ryan. "Tekrar gelmekten mutluluk duyarım. Ve ihtiyacınız olan bir şey olursa..."

Anne güldü. "*Her şeye* ihtiyacımız var. Ama bize nasıl bağış yapılacağını duyurmak isterseniz, her zaman minnettar olurum."

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Wyatt. Elinde boş, buruşuk bir spor çantası tutuyordu.

"Evet. Tamam."

"Sence bir dahaki sefere yine seninle gelebilir miyim?" diye sordu Ryan, park yerinden çıkarken.

Wyatt çok sevindi. "Tabii ki! Çocukları sevdin mi? Harikalar, değil mi?"

Ryan gülümsedi. "Onları sevdim."

Dallas Kent'in evi, Ryan'ın beklediği gibiydi: devasa, gösterişli ve aptalca. Kesinlikle sahibinin
sahibinin kişiliğini yansıtıyordu.

Ryan, Kent'in doğum günü partisi için Kleinburg'a çok isteksizce gitmişti ve yol boyunca bunun
rahat bir parti olmasını umuyordu. Kent'in malikanesinin saçma sapan büyüklüğüne rağmen, rahatsız edici derecede kalabalık olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı.
İnsanların çoğu Ryan'ın tanımadığı genç kadınlardı. Aslında, takım arkadaşlarının eşleri ve kız arkadaşlarının çoğunu
.

"Kent burada yalnız yaşıyor, değil mi?" diye sordu Ryan. Dikkati dağılmış bir şekilde, Kent'in nedense sahip olduğu bir grand piyanonun tuşlarını parmağıyla okşadı.

"Şey," dedi Wyatt, "bence burada pek fazla gece geçirmiyor
"

İğrenç.

Ryan, tasarım ve dekor konusunda en iyi göze sahipmiş gibi davranmayacaktı, ama Kent'in evi, her birine bir milyon dolar verilmiş ve sonuç, dev televizyonlar, mermer heykeller ve çeşmeler, çerçeveli siyah-beyaz
"zevkli" çıplak kadın fotoğrafları, deri kanepeler ve evet, bir kuyruklu piyano. Ryan sadece birkaç odayı görmüştü, ama gördüğü kadarıyla anladığı kadarıyla her aydınlatma armatürü bir avizeydi.

"Sanırım asıl parti yeri bodrum katı," dedi Wyatt.
"Orada efsanevi bira pong maçları yapılmış. Hikayeleri duydum."

"Harika." Ryan bir yudum bira içti. "Bu kızlardan bazıları sana biraz genç görünüyor mu?"

"Bu günlerde herkes bana biraz genç geliyor. Ama evet." "Nereden geldiler?"

Wyatt omuz silkti. "Kim bilir? Kent her zaman etrafını kadınlarla çevirmeyi başarır. Adam takıntılıdır."

Wyatt bunu hafife alarak söyledi, ama Ryan, Kent'in kadınlara sağlıksız bir şekilde takıntılı olduğunu fark etmişti. Ve o kadınların yapabileceklerine.
Ryan, kadınlar hakkında konuşurken tüylerini diken diken eden birçok erkekle oynamıştı, ama Kent muhtemelen en kötüsüydü.

"Bu partide hayallerindeki erkeğin ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi görünüyorsun," dedi Wyatt gülümseyerek.

"*Ne?*"

"Şık görünüyorsun. Dar, seksi kıyafetler giymişsin. Sana çok yakışmış."

"Her neyse," dedi Ryan, ama yanaklarının kızardığını hissetti.
Aslında, bu geceki görünüşüne epey çaba harcamıştı. Guillaume'un talimatına göre saç ürününü kullanmış ve sakalına yağ sürmüştü.
ve bir dahaki sefere bir gey kulübüne gitmeye karar verdiğinde giymek için satın aldığı kıyafeti giymişti: kumaşında biraz esneme olan kömür rengi kot pantolon, böylece

ve pazılarını ve göğüs kaslarını gergin gösteren siyah, kısa kollu düğmeli bir gömlek. Bu kıyafet, normalde giydiği bol gömlekler ve bootcut kot pantolonlardan çok daha açık saçık bir kıyafetti.

Ryan, bu gece neden rahatlık alanının dışına çıkıp böyle giyindiğini bilmiyordu.

Takım arkadaşları, dün geceki maçtan önce onu ilk gördüklerinde, bu yeni görünüşüyle biraz dalga geçtiler.

Şimdi yine onu çoğunlukla görmezden geliyorlardı.

"Houde az önce bana mesaj attı." Wyatt telefonunu kaldırdı. "Aşağıda poker oyunu başlıyor. Katılmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Sanırım burada kalacağım."

"Hay sıçayım. Bu yine Halloween partisi gibi. O partide kostüm bile giymemiştin!"

"Kostüm giydim," diye itiraz etti Ryan. "Kovboydum."

"Evet, ama kostümün sadece bir şapka ise ve o şapkayı bütün gece sandalyenin üzerinde bırakırsan, bu kostüm sayılmaz." Wyatt omzuna vurdu. "Çok eğlenme, Pricey."

Kalabalığın arasından geçerek bodruma açılan kapıya doğru ilerledi. Ryan boş bir ikili koltuk gördü ve hızla oturmak için hareket etti. Oturalı bir dakika bile olmamıştı ki, genç bir kadın yanındaki koltuğa oturdu.

"Merhaba." Kadın çok güzeldi. Dalgalı sarı saçları ve kocaman mavi gözleri vardı, ama Ryan onun kim olduğunu bilmiyordu.

"Merhaba," diye cevapladı. Başka ne söyleyeceğini bilemedi, bu yüzden bir yudum bira içip başka yere baktı.

Kadın konuşmadan orada oturdu ve Ryan, kadının onunla flört etmesini mi beklediğini merak etti. Yanlış adamı seçmişti. Eşcinsel olsun ya da olmasın, Ryan kimseyle flört edemezdi.

Sonunda, kesinlikle çok hoş bir kadın olduğuna emin olduğu kadın, ondan vazgeçip gitti. Ryan, ne kadar kaba göründüğünü düşünerek içten içe utandı. Keşke *"Özür dilerim. Sosyalleşmede çok kötüyüm. Lütfen bunu kişisel algılamayın."* yazan bir tabela takabilseydim.

Aslında, Ryan neden buradaydı ki? Artık içki içmek istemiyordu. İnsanlarla sohbet etmek istemiyordu. Onunla flört etmeye çalışan zavallı kadınları nazikçe geri çevirmek istemiyordu

. Poker oynamak istemiyordu ve Dallas Kent'in efsanevi parti bodrumunu görmek de kesinlikle istemiyordu.

Fabian ile dans etmek istiyordu. Ryan'ın pek tanımadığı Tarek'in doğum gününü kutlamak istiyordu. Ama onu tanımak *istiyordu*. Fabian'ın tüm arkadaşlarını tanımak istiyordu.

Telefonuna baktı. Saat neredeyse on bir buçuktu.
Ryan'ın Village'a geri dönmesi muhtemelen bir saat sürerdi, bu da ona kulüpte takılmak için bolca zaman bırakırdı.
gerçekten birlikte vakit geçirmekten hoşlandığı insanlarla. *Kendisi* olabileceği bir yerde.

Ya da daha iyisi, olmak *istediği* kişi olabileceği bir yerde.

On Beşinci Bölüm

Fabian dans etmek istemiyordu.

Haftalardır bu geceyi iple çekmişti, ama şimdi güzel insanlarla dolu, gürültülü, hareketli bir gece kulübünün ortasında *sıkılmıştı*.

O ve arkadaşları iki saatten fazladır Force'taydılar. Marcus ve Tarek çoktan gitmişlerdi, dans pistindeki kalabalığın içinde kaybolmuşlardı. Vanessa, Fabian'la yüksek masada takılıyordu
masada takılıyordu, ama bir süre önce tuvalete gitmiş ve geri dönmemişti. Fabian onun için endişelenmiyordu;
bu Vanessa'nın klasik davranışıydı. Muhtemelen tanıdığı birine rastlamıştı. Ya da tanıdığı on beş kişiye. Vanessa herkesi tanırdı.

Fabian, pipetiyle gin tonik bardağında kalan, çoğu erimiş buz küplerini karıştırdı. Kendisine yaklaşan üç farklı erkeği kibarca reddetmişti. Buna şaşırmamıştı; yalnızdı ve harika görünüyordu. Beyaz dantelli bir tişört giymişti, onu siyah kot pantolonunun içine gevşekçe sokmuştu, böylece ince gövdesinden hafifçe dışarı çıkıyordu. Anastasia Beverly Hills Moonchild Glow makyaj setine bir servet harcamıştı ve şimdi yüzü Metalik lavanta, pembe ve gümüş renginin ışıltılı şaheseri.

Ama tüm bunlar kimin içindi? Kendisine,
gerçekten dans etmek istediği tek bir kişi olduğunu itiraf edebilecek miydi? Onu hayranlıkla izlemesini. Ona dokunmasını.

Oh, Fabian. Kendine ne yaptın böyle?

Bir içki daha almayı düşündü, ama aslında istemiyordu. Gitmek istiyordu. Giderse kaba mı olurdu? Tabii ki arkadaşlarına mesaj atacaktı. Başının ağrıdığını ya da benzeri bir şey söyleyebilirdi. Saat *erken* değildi, neredeyse bir olmuştu.

Fabian, gözünün ucuyla birinin masaya yaklaştığını gördü.
Döndü, ağzında özür dilerim diye bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki, kim olduğunu gördü.

"Ryan."

"Selam. İyi. Buradasın."

Fabian şaşkın bir şekilde gözlerini kırptı. "Sen de öyle." Tanrım, inanılmaz görünüyordu

inanılmaz görünüyordu. "Saçını kesmişsin."

"Evet." Ryan elini sinirli bir şekilde saçlarının üzerinden geçirdi. "Kendimi biraz düzelttim." "Oh." Fabian daha fazla bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu, ama beyni

donmuştu. Bakışları Ryan'ın şık yeni saç kesiminden ve kesilmiş sakalından, gömleğinin açık yakasına, sonra da göğsünü ve kollarını saran sıkı kumaşa kaydı. Onun altında ise Ryan'ın devasa

Fabian, Ryan'da daha önce hiç bu kadar dar bir kot pantolon görmemişti ve onun kasıklarının şişkinliği onu adeta büyülemişti.

Bakışları Ryan'ın yüzüne geri döndüğünde, Ryan'ın da Fabian'ın kıyafetini ne kadar beğendiğini görebiliyordu.

"Gelmeyeceğini sanıyordum," dedi Fabian sonunda.

"Ne?"

O eğildi ve Ryan, kulağı Fabian'ın dudaklarına değene kadar eğildi. "Gelmeyeceğini sanıyordum."

"Oh." Ryan tekrar ayağa kalktı. "Fikrimi değiştirdim."

Fabian, sevincini gizleyemeyerek gülümsedi. Ryan'ın fikrini tam olarak neyin değiştirdiğini bilmek istiyordu, ama kulüp çok gürültülüydü ve bu konuyu konuşmak için uygun değildi. Üstelik şu anda yapabilecekleri daha iyi şeyler vardı. "Dans etmek ister misin?"

Ryan ona gülümsedi ve başını salladı. "Evet. Hadi gidelim."

Fabian, Ryan'ın elini tuttu, sonra dönüp onu dans pistine götürdü. Hayatında hiç bu kadar heyecanlı hissettiğini hatırlamıyordu.

Dans pisti doluydu ve Ryan oldukça iri biriydi, bu yüzden ortada itişip kakışmak yerine bir kenarda kaldılar.

Fabian, Ryan'ın kendisine baskı yapan insanlarla ne kadar rahat olduğunu da bilmiyordu

baskı yapmasından ne kadar rahatsız olduğunu bilmiyordu. Yerde makul ölçüde geniş bir yer bulduğunda, dönüp Ryan'a güven verici bir gülümseme attı.

Ryan da gülümsedi, ama yine de ne yapacağına karar verememiş gibi görünüyordu.

Fabian bu dansı kendisinin yöneteceğini düşündü ve vücudunun Robyn'in güçlü remixinin ritmini bulmasına izin verdi. Ryan onunla birlikte hareket etmeye çalıştı, ama kesinlikle beceriksizdi. Gözleri, sanki onu yargılayan insanlar arıyormuş gibi etrafta dolaşıyordu.

etrafta dolaşıyordu, sanki onu yargılayan insanlar arıyormuş gibi.

Fabian elini uzattı ve elini Ryan'ın yüzünün yanına koyarak bakışlarını aşağıya yönlendirdi. Konuşmak için çok gürültülüydü, bu yüzden sadece kendi yüzünü işaret etti. *Bana odaklan.*

Ryan hafifçe başını salladı ve Fabian elini yanağından boynunun yanından göğsüne kaydırdı. Elini sonunda Ryan'ın kalçasına koydu ve Ryan'ın kemer tokası Fabian'ın kaburgalarına değene kadar ona yaklaştı. Ryan'ın tüm dikkatini çektiğinden emin olunca Fabian gözlerini kapattı ve kendini bıraktı.

Dans etmek ona her zaman doğal gelmişti. Müzik ona çok net bir şekilde hitap ediyordu ve vücudu nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyordu. Kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde salladı ve serbest kolunu başının üzerine kaldırarak parmaklarının müzikle oynamasına izin verdi. Ryan ona karşı sert davranıyordu, bu yüzden Fabian
biraz geri çekildi.

Gözlerini tekrar açtığında, Ryan'ın yüzünde geniş, memnun bir gülümseme vardı. Tam olarak *dans et*miyordu, ama vücudu hareket ediyordu.
Fabian, Ryan'ın boynuna elini koydu ve onu aşağı çekerek kulağına fısıldadı.

"Bana gülüyor musun?"

Ryan başını salladı, sonra cevap verebilmek için başını eğdi. "Hayır. Sadece dansını izlemeyi seviyorum."

Konuşurken nefesi Fabian'ın kulağını gıdıkladı ve Fabian'ın vücudunda bir ürperti hissetti. Bir kolunu tembelce Ryan'ın omzuna attı ve diğer elini Ryan'ın kalçasına geri koydu. Ryan onunla dans edecekti, lanet olsun.

Bir sonraki şarkının ortasında, Ryan sonunda gevşemiş
ve Fabian'ın kalçalarının hareketlerini takip etmeye başladı. Fabian ona aktif olarak sürtünmemeye çalışıyordu, ama bu
zordu çünkü ağaç gövdesi gibi kalın bacakları hemen *oradaydı* ve gömleğinin düğmeleri her an açılabilir gibi görünüyordu.

Bu düşünceden ilham alan Fabian, parmağını en üstteki
düğmeyi açtı. Ryan'ın yüzüne bakarak tepkisini görmek istedi. Dudakları şoktan mıdır, yoksa saf arzudan mıdır, aralıktı. Fabian, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir baş hareketiyle onayladı ve
sonraki düğmeyi açtı. Sonra bir sonrakini.

Gömleğinin altında siyah bir tişört giyiyordu, bu Fabian'ı şaşırtmadı, ama biraz hayal kırıklığına uğrattı.

Ryan'ın vücudunun *yapısını* gizlemiyordu. Göğüs kasları iri ve belirgindi ve kumaşın içinden bile Fabian, göğüslerini kaplayan
.

Ryan'ın dev elleri Fabian'ı göğüs kafesinden kavradı ve tüm düğmeleri açana kadar onu yerinde tuttu. İşini bitirdiğinde Fabian kollarını Ryan'ın omuzlarına doladı ve Ryan'ın açık gömleğini, kollar omuzlarından kayana kadar aşağı doğru itti ve kollarını yanlarına sabitledi.

Fabian eğildi ve ağzını — açık, ıslak ve aç — Ryan'ın sol göğsüne bastırdı. Ryan'ın gömleğinde nemli bir leke bıraktıktan sonra, bunun biraz cüretkar olabileceğini fark etti.

Ryan umursamıyor gibiydi. Fabian'ı, Ryan'ın kot pantolonundaki şişkinlik önemli ölçüde büyümüştü ve Ryan kalçalarını ona doğru her hareket ettirdiğinde Fabian'ın karnına dokunuyordu. Fabian gözlerini ona dikti ve Ryan'ın yoğunluğuna ayak uydurmaya çalıştı.

Fabian, Ryan'ın yoğunluğuna ayak uydurmaya çalışarak onunla göz göze geldi.

Sonra tekrar eğildi ve Ryan'ın sol meme ucunun belirgin tepesine bir kez daha ağzını açarak öpücük kondurdu.

Ryan'ın başı geriye düştü ve başparmağı Fabian'ın meme ucundaki piercingi okşadı. Fabian nefesini içine çekti ve Ryan'ın göğsünü nazikçe ısırdı göğsünü ısırdı. Dişlerinin altında neredeyse hiç esneme yoktu.

Fabian bu saçma sapan vücudu daha fazla görmek istiyordu, ama şimdilik sadece biraz eğlenebilirlerdi. Sanki aklını okumuş gibi, DJ Beyoncé'nin "Get Me Bodied" şarkısının remiksine geçti. Fabian heyecandan zıplamaya başladı, bu da Ryan'ı güldürdü. Düğmeli gömleğini tamamen çıkardı, yumruğunda top gibi yuvarladı ve sonunda kendini bırakıp gerçekten dans etmeye başladı.

Bunda çok iyiydi. Fabian şaşırmamalıydı, sonuçta Ryan bir sporcuydu, ama onu izlemek harikaydı. Fabian'ın onu eğlendirmek için yaptığı saçma sapan, abartılı hareketleri izlerken gözleri utanmaz bir sevinçle parlıyordu.

Ryan, nakaratın ilk satırlarını dudak senkronizasyonu ile söylerken, *"Biraz ter kimseye zarar vermez*" satırında, attığı gömleği ile alnındaki teri silme hareketini abartılı bir şekilde yaptı.

Fabian kahkahalarla gülmeye başladı. Ryan ona gülümsedi ve Fabian o anda onu çok istedi.

Arkasından bir kol Fabian'ın omzuna dolandı ve tanıdık bir ses "Siz ikiniz birlikte çok yakışıyorsunuz" dedi.

Fabian başını çevirip Marcus'un yüzünü hemen yanında gördü. Gülümsedi ve Marcus'un yanağına öpücük kondurdu. "Tarek nerede?"

"Sevimli beyefendiler ona doğum günü içkisi ısmarlıyorlar."

"Uh-oh."

"Mm. Vanessa ve ben şurada bir masa bulduk." Marcus, Fabian'ın durduğu yüksek masanın yanındaki gerçek sandalyelerin olduğu masayı işaret etti. "Çok meşgul değilsen bize katıl." Ryan'a açıkça sarkıntılık ederek oradan ayrıldı.

Fabian ve Ryan birkaç şarkı daha dans pistinde kaldı, sonra Fabian onu Vanessa ve Marcus'un masasına doğru çekti.
Vanessa, Ryan'ı görür görmez ellerini ağzına kapattı.

"Ryan'ı hatırlıyorsun," dedi Fabian, kalan iki koltuğa otururken.

"Aman *Tanrım*! Çok *iyi* görünüyorsun! Ve buradasın! Başka bir partide olduğunu sanıyordum."

"Oradan ayrıldım," dedi Ryan
basitçe. "İyi seçim."

"Makyajım yüzümden akıyor mu?" diye sordu Fabian. "Muhtemelen berbat haldedir, değil mi?"

Marcus başını salladı. "Her zamanki gibi kusursuz görünüyorsun. Boş boş konuşmayı bırak." "Gerçekten çok güzel görünüyorsun," diye onayladı Ryan. Fabian'ın çok sevdiği
Fabian'ın sevdiği o sevimli utangaç gülümsemeyi takınmıştı. Fabian makyaj yaptığına memnundu çünkü kızardığından emindi.

"Sizler çok tatlısınız," dedi Vanessa. "Oh! İşte doğum günü çocuğu!"

Tarek yanlarına geldi ve Fabian uzaktan bile onun oldukça sarhoş olduğunu anlayabildi. Dar tişörtü kaburgalarının altında toplanmıştı. Karnını ortaya çıkaran saçları, sanki biri tarafından iyice
dağınık gibi görünüyordu ve Fabian, Tarek'in daha önce gözlük takıp takmadığını hatırlamaya çalıştı. Takmamış olmasını umuyordu çünkü gözlükleri artık yoktu.

"Heyyyyy," dedi Tarek onlara ulaştığında. Marcus'un sandalyesinin arkasına yaslandı, kollarını omuzlarına attı
omuzlarına attı. "Otuz yaşında olmak
harika." "Tabii ki öyle," dedi Vanessa.

"Oh hey, bu o adam," dedi Tarek, Ryan'a doğru başını sallayarak. "Siz artık birlikte misiniz?"

Fabian, *"Kapa çeneni, seni aptal*" demek için sessizce yüzünü buruşturdu, ama bu işe yaramadı, çünkü Tarek konuşmaya devam etti konuşmaya devam etti.

"Sizin adınıza çok mutluyum. Fabian sana takıntılı gibi.
Adın neydi?" "Ryan."

"Ryan. Tamam. Aferin sana dostum."

Tanrım. Bu bir felaketti. Fabian Ryan'a doğru eğildi. "Onun için çok üzgünüm."

Ryan eliyle işaret etti. "Sorun değil. Sarhoş." Elinin tersiyle ağzını kapattı ve esnedi. "Geç olmuş olmalı," dedi
gözlerini
kırpıştı
rarak.
"Mm."
"Seni eve bırakabilirim. Yakında çıkacaksan?" "*Olur*,"
dedi Fabian. "Ya da..."
Ryan yaklaştı. "Ya da?"
"*Seni* eve bırakabilirim. Senin evin daha yakın, değil mi?" Ryan'ın gözlerine bakarak, onu anladığından emin oldu.

"Evet," dedi Ryan. "Öyle. Gidelim."

İkisi de ayağa kalktı ve Vanessa elbette bu konuda bir şeyler söylemek istedi. "Gidiyor musunuz? İkiniz de? Birlikte mi?"

Fabian ona gözlerini kısarak baktı. "Evet. Çok iyi."

Marcus da katıldı. "Bekle. İkiniz de aynı anda mı gidiyorsunuz?
Bu çok garip."

"Yemin ederim ki, Marcus..."

Fabian, Tarek'ten bir yorum bekliyordu, ama o, sırtında devasa bir dövme olan gömleksiz bir adama doğru yönelmişti. Adam, tüm dikkatini çekmiş gibiydi.

Fabian berbat arkadaşlarına veda ederek sarıldı, sonra mümkün olduğunca çabuk kulüpten ayrıldı. Ceketlerini

Ryan ve Fabian kaldırımda birlikte duruyorlardı. Fabian, Ryan hakkında emin değildi, ama birdenbire onların planladıkları şeyden çok etkilenmişti.

"Parti neredeydi?" diye sordu, gerginliği biraz azaltmak için.

"Kleinburg."

"Kahretsin. Orası çok uzak. Ve zengin."

Ryan güldü. "Evet. Buraya olabildiğince hızlı geldim, garajıma park ettim ve kulübe koşarak gittim."

"Hevesliymişsin," diye alay etti Fabian.

"Öyleydim," dedi Ryan ve hiç alay etmiyordu. Sesindeki ciddiyet Fabian'ın kalbini hoplattı.

"Öyleyse," dedi nefes nefese, "tüm bu çabaya değsin."

Fabian yine, Ryan'ın seksi eğlenceye katılma konusunda fikrini değiştirmesine neyin sebep olduğunu sormakla, seksi eğlence olasılığını istemeden mahvetmemek için sorularını kendine saklamak arasında kalmıştı. Bir dakika sessizce yürüdüler, sonra Ryan elini Fabian'ın omzuna koydu ve onu nazikçe döndürdü. Ryan dudaklarını birbirine yapıştırdığında Fabian şaşırmaya bile vakit bulamadı.

Bu, pazartesi gecesi Fabian'ın yatağında paylaştıkları utangaç öpücük gibi değildi. Bu öpücük aç ve sahipleniciydi. Ryan onu *yiyip bitiriyordu* ve Fabian geri dönmeye çalıştı ama dizleri güçsüzleşiyordu ve gerçekten de boylarını *uzatmaya* gerek yoktu farkı. Ryan'ın dizleri o kadar bükülmüştü ki, kaldırımda diz çökmüş gibi duruyordu.

Tanrım, kaldırımdaydılar. Fabian uzaktan insanların onlara yuhaladığını duyabiliyordu, ama umursamadı. Ryan'ın sıcak, harika ağzının kendi ağzında olması dışında hiçbir şey umurunda değildi.

"Üzgünüm," dedi Ryan ayrıldıklarında. "Seni bu gece ilk gördüğümden beri bunu yapmak istiyordum."

Fabian bayılmak üzereydi. Gerçekten bayılmak üzereydi. Sorular sonra sorulabilirdi. Kesinlikle seksi eğlencenin zamanı gelmişti.

"Sorun değil," dedi kalın bir sesle. "Seni ilk gördüğüm andan beri birçok şey yapmak istiyordum."

"Öyle mi?"

Fabian, Ryan'ın öpücüğünün kalıcı tadını çıkararak kendi alt dudağını hafifçe emdi. "Mm. Evet. Beni eve götür, Ryan Price."

On Altıncı Bölüm

Ryan dairesinin kapısını açtı. "Burayı pek düzenlemedim."

Yürüyüşleri sırasında, Fabian'ı öpme ihtiyacını giderdikten sonra sinirleri geri gelmişti. Artık eve vardıklarına göre, bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu.

"Vay canına," dedi Fabian, yanından geçip oturma odasına girerken. "Hiç böyle bir binada bulunmamıştım."

"CN Tower'a bakan bir daireyi karşılayamadım, ama yine de manzarası oldukça iyi, bence."

Fabian burnunu çektirdi. "Dairemden, rakunların sevişmeyi sevdiği bir ara sokağın manzarası görünüyor. Perdelerimi kapalı tutmamın bir nedeni var."

Ryan güldü, ama dairesinin Fabian'ı rahatsız ettiğinden endişeliydi. Dallas Kent'in aptal malikanesine kıyasla aşırı gösterişli görünmüyordu, ama yine de ona çok pahalıya mal olmuştu.

Fabian paltosunu çıkardı ve Ryan'ın kanepenin arkasına astı. Ryan, Fabian'ın bunu kendi evindeymiş gibi kolaylıkla yapmasından garip bir şekilde etkilendi.

Ryan kendi paltosunu dolaba astı ve ayakkabılarını çıkardı. Fabian bunu fark etti ve utanmış görünüyordu. "Kahretsin. Üzgünüm. Çok kaba davrandım." Kanepeden paltosunu aldı ve Ryan onu ondan aldı.

"Önemli değil. Bir şey ister misin?"

"Hayır. Neden sadece... rahatlamıyoruz?" Fabian kanepeye gitti, üzerine uzandı ve yanındaki yastığı okşadı.

Ryan kulüpten ayrılmadan önce düğmeli gömleğini giymişti, ama Fabian bütün gece Ryan'ın dikkatini dağıtan beyaz dantelli tişörtünü giyiyordu. Kolları engellemediği için Ryan, Fabian'ın kaslı kollarındaki kasları görebiliyordu ve omuzlarının pürüzsüz, yumuşak kıvrımlarına gözlerini doyasıya doyuruyordu.

Ryan'ın haftalardır merak ettiği meme piercingi, gömleğin narin kumaşı sayesinde açıkça görünüyordu.

"Bakıyorsun," dedi Fabian.

"Muhtemelen."

"Buradan daha iyi görebilirsin."

Ryan bu gece ne kadar ileri gidebileceğinden emin değildi, ama bedeninin ve Fabian'ın onu yönlendirmesine izin vermeye karar verdi. Beyninin her şeyi mahvetme eğilimi vardı.

Kanepenin ortasına oturdu ve Fabian hemen kucağına tırmandı ve bacaklarını onun üzerine attı. Ryan elini Fabian'ın başının yanına koydu ve parmaklarını onun ipeksi, koyu saçlarına daldırdı.

"Mm. Saçlarımla oynarsan sana *her şeyi* yapmana izin veririm," dedi Fabian mırıldanarak.

"Her şeyi mi? Ne gibi?" "Beni

öpebilirsin?"

Ryan'a iki kez sormasına gerek yoktu. Ryan'ın *birini* öpmesi çok uzun zaman olmuştu, ama o sabah beş erkekle öpüşmüş olsa bile fark etmezdi, bu *Fabian*'dı. Ryan'ın alt dudağını ısırıyor olan Fabian'ın dişleriydi; Fabian'ın
dilini kendi dilinin üzerinde kaydırıyordu; Ryan, Fabian'ın tatlı inlemelerini yutuyordu.

Ne yaptığının farkında bile olmadan, Ryan Fabian'ı kanepenin minderlerine yatırdı ve üstüne çıktı. Fabian, onun altında yeni pozisyonundan ona gülümsedi ve Ryan tekrar ağzını öptü.

Ryan bunun bencilce olduğunu biliyordu. Muhtemelen hayatında yaptığı en bencilce şeydi ve daha sonra bunun için kendini kötü hissedeceğini biliyordu. Ama o daha sonraydı. Şu anda, sonunda Fabian Salah'ı öpüyordu. *Gerçekten*
onu öpüyordu. Sonunda, pürüzsüz, keskin çenesinin altındaki hassas cildi öperek Fabian'ı altında kıvrandırıyordu. Tanrım, boynu
boynu. Ryan boynunun, omuzlarının ve köprücük kemiğinin her santimini tanımak istiyordu.

Fabian, ereksiyonu Ryan'ın uyluğuna baskı yapacak şekilde yukarı doğru kıvrıldı. "Ne istiyorsun? Neyi seviyorsun? Ben her şeye varım her şeye varım."

Ryan donakaldı, yüzü Fabian'ın yüzünün üzerinde asılı kalmıştı. Birdenbire sekste ne kadar kötü olduğunu hatırladı. Öpüşmek iyiydi, ama bunun ötesinde herhangi bir şey kesinlikle Fabian'ı hayal kırıklığına uğratırdı.

"Ben... biz sadece... öpüşebilir miyiz?"

Fabian şaşkın görünüyordu. "*Yapabiliriz*. Tek istediğin bu mu?" "Şimdilik. Belki?"

Fabian parmaklarını Ryan'ın sakalında nazikçe gezdirdi. "Bana uyar. Ama bir sorun mu var?"

"Hayır. Hayır, sadece..." Ryan iç geçirdi ve oturdu. Beyninin her zamanki gibi her şeyi mahvetmek için ortaya çıktığını fark etti. "Bir şey yapmadan önce, bu konuda... normal olmadığımı bilmeni istiyorum."

"Normal mi? Kim normal olmak ister ki?" Fabian alaycı bir şekilde sordu.

Ryan elini saçlarının arasından geçirdi. Bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu, bu yüzden konuşmaya başladı. "Ciddiyim. Endişeliyim. *Klinik olarak endişeliyim*."

"Birçok insan endişelidir."

"Tamam, peki. Ama aynı zamanda insanlarla konuşmakta da berbatım. Geçimimi insanları döverek sağlıyorum ve... o an geldiğinde, yani biriyle kavga ederken, kafamın berrak olduğu tek an o an. Sanki... kolay geliyor. Çok
Birini yumruklarken *rahatlamış* olmam çok saçma, ama
Ryan şimdi gevezelik ediyordu, ama Fabian'ın anlamasını sağlaması gerekiyordu. "Ben iyi değilim. Terapiste gidiyorum, ilaç alıyorum. Ve sekste berbatım. Yani eğer bu konu oraya gidiyorsa..."

Fabian, Ryan'ın bacaklarının arasına geçti. Ellerini Ryan'ın omuzlarına koyarak onun dikkatini çekti. "Benimle konuşmak sana zor mu geliyor? konuşmak zor mu geliyor?"

Ryan dürüstçe cevap verdi. "Hayır."

"Senin hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Ryan emin değildi.

O cevap vermediğinde, Fabian devam etti. "Bence sen çok seksi birisin. Ve çok tatlısın. Ve bence sen geçimini insanları döverek sağlamıyorsun. Bence geçimini insanları koruyarak sağlıyorsun. Çünkü sen busun, Ryan. O kocaman göğsünde kocaman bir kalbin var ve..." Eğilip dudaklarını Ryan'ın kulağına değdirdi. "Senden korkmuyorum."

Fabian'ın sözlerinin gücü Ryan'ı nefes nefese bıraktı ve sonra, kendini durduramadan, Fabian'ın gömleğinin önünü yakaladı ve Fabian tekrar kucağına oturana kadar onu kendine doğru çekti. Çılgınca öpüştüler ve bu sefer Ryan sırt üstü yatarken Fabian üzerine düştü.
onun üstüne çıktı. Fabian, Ryan'ın beline bacaklarını açarak oturdu ve Ryan, ince ve güçlü pazılarını elleriyle kavradı. Kulüpten ayrıldığından beri yarı sert olan Ryan'ın penisi artık acı verecek kadar sertleşmişti ve Fabian'ın uyarılmasının bacağına bastırdığını hissedebiliyordu.

"Sadece öpüşebiliriz," dedi Fabian nefes nefese, "ama eğer istediğin buysa, pozisyonumu değiştirmem gerek. Çünkü böyle devam edersek böyle devam edersek, kesinlikle senin uyluğuna boşalana kadar sürtüneceğim."

Tanrım. "Sorun değil. Eğer istiyorsan. Benim için sorun yok."

Fabian eğlenmiş görünüyordu. "Şey, ben seks partnerlerimle, onların *sorun etmediği* şeyleri yapmaktan biraz daha fazlasını hedefliyorum."

Ryan zaten her şeyi mahvetmişti. "Üzgünüm. Sorun bende. Dediğim gibi, seks konusunda iyi değilim." Gözlerini kapattı ve Fabian'ın kibarca ayrılmak için bir bahane uydurmasını bekledi.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Fabian. Ryan'dan uzaklaştı ve kanepenin minderleri üzerinde Ryan'ın bacaklarının arasına diz çöktü. "Partnerinin rızasını aldığından emin oluyor musun?"

"Evet."

"Güvenli misin? Korunma kullanıyor musun?"

"Her zaman."

"Partnerinin zevkini önemsiyor musun?" "Tabii

ki."

"Öyleyse sorun yok." Fabian elini Ryan'ın karnına koydu ve ona gülümsedi.

Ryan başını salladı.

Fabian iç geçirdi. "Peki. Sorunu söyle. Dinleyelim."

Zaten ortamın havası bozulmuştu, bu yüzden Ryan her şeyi riske atmaya karar verdi. "Bana... talimat vermen gerekiyor."

Fabian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani... hakimiyet gibi mi?"

"Hayır! Hayır. Demek istediğim o değil. Sadece çok fazla..." Bir an sürdü, ama Ryan doğru kelimeyi buldu. "Güvence. Yaptığım şeyin iyi olduğuna dair. Çünkü aksi takdirde, her şeyi yanlış yaptığımı düşünerek tüm zamanımı endişelenerek geçiririm."

Fabian bunu düşündü. "Peki, bu kesinlikle yapılabilir. Hepsi bu mu?"

"Hayır. Benim ayrıca... vücudumla ilgili sorunlarım da var. İnsanların bana çok yakından bakmasını sevmiyorum."

"Çıplak, demek istiyorsun?"

"Cinsel olarak, sanırım. Mesela, soyunma odasında ve benzeri yerlerde sürekli çıplakım. Daha çok... değerlendirilmekle ilgili. Diğer insanlarla karşılaştırılmakla ilgili."

Fabian kaşlarını çattı. "Kendini pek sevmiyorsun, değil mi?" Ryan utanarak başka yere baktı. "Aslında hayır."

"O zaman ışıkları kapalı bırakalım ve sana bol bol olumlu pekiştirme yapayım. Bu işleri kolaylaştırır mı?"

Ryan, Fabian'ın ne kadar anlayışlı davrandığını gerçekten takdir ediyordu ve keşke evet diyebilseydi. Bu yeterli olurdu. Ama...

"Yapamam... Yani, genelde, şey, gelemiyorum. İyi hissetsem ve olanlardan hoşlansam bile. Aldığım ilaçların bir yan etkisi, ama aynı zamanda... ben de öyleyim. Bazen kafamın içinde sıkışıp kalıyorum." Derin bir nefes verdi. "Yani, evet. Benimle seks yapmak muhtemelen değmez."

Cesaretini topladı ve bakışlarını Fabian'a çevirdi, onun sevgiyle gülümsediğini görünce şaşırdı. "İstemiyorsan hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Ama seni mutlu etmek istiyorum.
Orgazm olmak zorunda değiliz. Hatta giysilerimizi çıkarmayabiliriz
." Ryan'ın elini tutup dudaklarına götürdü. Parmak eklemlerini öptü ve "Bana bakışını seviyorum. Bana dokunuşunu ve öpüşünü seviyorum." dedi.

"Sana dokunmayı seviyorum. Ve seni öpmeyi."

"O zaman belki de oradan başlayabiliriz ve ne olacağını görebiliriz. Baskı yok." Ryan'ın elini çevirdi ve nazikçe masaj yapmaya başladı. "Ama seni uyarmalıyım... Benim biraz tersi bir
sorunum var. Yatakta, yani."

Ryan kaşlarını çattı. "Ne? Vücudunla ilgili sorunların yok *mu*?"

Fabian güldü. "İkimiz de bunun olmadığını biliyoruz. Ama demek istediğim o değil. Ben çok çabuk orgazm oluyorum. Bu yüzden, eğer sevişirsek bunun olmayacağını garanti edemem."

"Oh."

"Bunu geciktirmek için bazı yöntemlerim var. Ve iyi haber şu ki, genellikle en az iki kez boşalabiliyorum. Yani ilk seferden sonra her *şey bitmiyor*. Ama seni uyarmak istedim. Sadece öpüşsek bile boşalabilirim."

Ryan gözlerini kırptı. "Biz birbirimize uygun değiliz." "Hiç de değil. Öpüşmek ister misin?"

"Evet. Yatak odasında mı?" "Evet, lütfen."

Fabian, Ryan'ın devasa vücudunun üzerine düştü ve onu öptü. Ryan gülüyordu, bu yüzden bunu yapmak zordu. Belki Ryan da gülüyordu. oynamaya başlamadan önce tüm cinsel sırlarını ortaya dökmek iyi geldi. Yeni bir partnerle bu kadar dürüst olmak ferahlatıcıydı.

Ryan, Fabian'a birçok kişisel konuyu güvenerek anlatmıştı ve Fabian bunu hafife almıyordu. Görünüşe göre pek fazla olumlu cinsel deneyimi olmamış gibi görünüyordu.

Siktir et. Fabian seks konusunda oldukça iyiydi. En azından öyle olduğunu varsayıyordu. Aksini düşünmek için hiçbir nedeni yoktu.

Ve Ryan, tüm uyarılarına rağmen, çok iyi öpüşüyordu. Sakalı biraz fazla engel oluyordu belki, ama ağzı cennetten çıkmış gibiydi. Sıcak, yumuşak ve davetkârdı. Fabian dizleriyle Ryan'ın kalçalarını sıktı ve daldı.

Ryan kocaman ellerini Fabian'ın sırtına koydu, ama ellerini gömleğinin üzerinde tuttu. Fabian gömleği yırtıp atmak istedi. aralarındaki her kumaş parçasının yok olmasını istiyordu, ama daha da önemlisi, Ryan'ın sınırlarına saygı duymak istiyordu. Bu yüzden bir elinin parmaklarını Ryan'ın kalın saçlarına geçirdi ve diğer elini yatağa koydu. Ryan'ın hızını belirlemesine izin verecekti.

Ancak Ryan'ın ereksiyonunu hissedebiliyordu. Bu... görmezden gelinmesi zor bir şeydi. Kendini boyuta önem veren biri olarak görmekten hoşlanmıyordu, ama Ryan'ın kot pantolonundaki şişkinlik kesinlikle ilgi çekiciydi. Ve cesaret vericiydi. Ryan şu anda *tamamen* rahatsız olamazdı.

"Sen harika öpüşüyorsun," diye mırıldandı Fabian, olumlu pekiştirme yapması gerektiğini hatırlayarak.

"Teşekkürler."

"İstersen bana dokunabilirsin. Gömleğin altına, yani." Ryan'ın kulak memesini ısırdı ve fısıldadı, "İkinci aşamaya geçmene izin vereceğim."

Ryan güldü ve Fabian'ın gömleğinin kenarını pantolonundan nazikçe çıkardı. Ellerini gömleğin altına kaydırdı, Fabian'ın belini kavradı ve başparmaklarını kıvrımlayarak karnına koydu. Ryan'ın elleri, Fabian'ın ince vücudunda o kadar büyüktü ki, parmak uçları neredeyse Fabian'ın omurgasında birleşiyordu. Fabian o elleri her yerinde istiyordu. Ryan'ı keşfetmeye teşvik etmek için kıvrandı ve kıçı Ryan'ın ereksiyonuna değdi.

"Üzgünüm," dedi Fabian. "Başka bir yere geçmemi ister misin? O şeyi önlemek biraz zor." Sonra hemen ekledi, "Önlemek istediğimden değil. Ama sen öyle istiyorsun, değil mi?"

"Ben, şey..."

"Ne istersen. Söyle bana."

"Bunu bir daha yapabilir misin?"

Fabian, bu sözlerin Ryan'a zor geldiğini anlayabildi, bu yüzden onu kızdırmadı. "Seve seve." Bu sefer daha yavaş bir şekilde kalçalarını döndürdü ve Ryan'a en iyi lap dance'ını yapmaya çalıştı. Kalçaları Ryan'ın kalın penisini okşadı ve Ryan onun altında titredi. "Tanrım."

"İyi mi?"

"Evet. Siktir. Devam et."

Cesaretlenen Fabian, daha dik oturdu ve gömleğini başından çıkarırken kalçalarını yavaşça, sürtünerek hareket ettirmeye devam etti.

"Oh," diye nefes aldı Ryan. "Vay canına."

"Bana dokun," diye nefes nefese söyledi Fabian. "Lütfen."

Ryan'ın elleri yanlarından göğsüne doğru kaydı, durup meme ucu piercingini nazikçe ovuşturmak için durdu. Bu gece daha süslü olanlarından birini takmıştı: koyu mavi taşlı gümüş telkari bir clicker. Ryan başparmağıyla onu okşadığında, Fabian ritmini kaybetti.

"Vay canına," dedi, sonra güldü. "Buna alışmış olmam gerekirdi."

"Bunu sevdim," dedi Ryan. Sesi, Fabian'ın testislerine kadar inen düşük bir gürültüydü. "Sana yakışıyor."

"Al bakalım," dedi Fabian nefes nefese.

"Buraya gel. Seni öpmek istiyorum."

Fabian öne doğru eğildi, ellerini Ryan'ın tişörtünün eteğinin altına kaydırdı ve dudaklarını birleştirdi. Ryan, Fabian'ı öperken başının arkasını tuttu, başparmağıyla boğazının yanını okşadı.

Fabian ellerini seviyordu. O uzun, kalın parmakların penisini sarmalamasını istiyordu. Onları içinde hissetmek istiyordu.

"Bunu çıkarabilir miyim?" diye sordu Fabian, Ryan'ın gömleğini çekerek.

"Evet. Tamam. Dur biraz..." Bir hamle yaptı ve iki gömleğini de hızla çıkardı, sonra yatağa uzandı.

"Şu haline bak. Muhteşemsin."

Ryan'ın karnı düzdü, altı paket kaslı değildi ama kesinlikle sıkıydı ve göbek deliğinden aşağıya doğru koyu kırmızı tüyler uzanıyordu. Göğüs kasları *muhteşemdi*; kocaman, sert ve yine kırmızı tüylerle kaplıydı. Görünür bir dövmesi ya da piercingi yoktu, ama birkaç çürük ve yara izi vardı.

Fabian, Ryan onu durdurana kadar, dalgın bir şekilde avuçlarını Ryan'ın göğsünde gezdirdiğinin farkında bile değildi. Ryan, Fabian'ın ellerinden birini nazikçe ağzına çekip bileğinin içini öptü.

"Durmamı ister misin?" diye sordu Fabian.

"Hayır. Aslında şu anda gerçekten çok tahrik oldum."

Fabian, Ryan'ın ereksiyonuna karşı kıçını kıvırdı. "Fark ettim." Eğilip Ryan'ın kulağına fısıldadı. "O da oynamak mı istiyor?"

Ryan güldü. "Sanırım öyle."

"İyi. Çünkü onunla tanışmak için can atan birini tanıyorum."

"Saçmalıyorsun."

Fabian göz kırptı, sonra Ryan'ın vücudunda aşağı kayarak kot pantolonunun düğmesini açtı. "Durmak istersen söyle. İstediğin zaman, tamam mı?"

"Tamam. Devam et."

Fabian yavaşça Ryan'ın fermuarını indirdi ve kot pantolonunun önünü açarak, iç çamaşırındaki ağız sulandıran şişkinliği ortaya çıkardı. Ryan'ın gözlerine bakarak avucunu üzerine koydu. "Siktir, çok büyüksün. Çıkartabilir miyim?"

"Evet. Ama bu garip," diye uyardı Ryan.

"Tuhaf mı?" Tamam, şimdi Fabian bunu görmek zorundaydı. Ryan'ın iç çamaşırının bel kısmını dikkatlice uyluklarına kadar indirdi ve Ryan'ın kocaman ve sert penisi karnına çarptı.

Fabian'ın görebildiği kadarıyla, bunda kesinlikle tuhaf olan hiçbir şey yoktu
. Kesinlikle bir canavardı, uzun, kalın ve sünnetsizdi. Başı kızıl kırmızıydı ve testisleri çok büyüktü, ama bunların hiçbiri Fabian'ın garip diye nitelendireceği şeyler değildi. *Muhteşem* daha uygun bir kelimeydi.

"Evet," diye iç geçirdi Ryan. "Dediğim gibi..."

"Hayır! *Onu seviyorum*!" Bunu kanıtlamak için Fabian başını eğdi ve penisinin alt kısmına öptü. "Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki."

"Buna gerek yok..."

Fabian elini kaldırdı. "Ryan. Yeni arkadaşımla konuşuyorum.
Sus."

Ryan güldü, bu da Fabian'ı biraz gururlandırdı. "Pardon.
Devam et."

"Bu pantolonları tamamen çıkaralım mı?" diye önerdi Fabian.

"Evet. İşte. Ben çıkarırım. Dar geliyor."

Fabian, Ryan'ın oturup kot pantolonunu, iç çamaşırını ve çoraplarını çıkarabilmesi için ondan uzaklaştı. Ryan tamamen çıplak kaldığında, yine rahatsız olmaya başladığını anlayabilirdi. Elleri yorgana sıkıca tutunmuştu ve Fabian'ın gözlerine bakamıyordu.

"Ben de sana katılsam sorun olur mu?" diye sordu Fabian. "Dürüst olmak gerekirse, bu pantolonun yırtılmasından biraz endişeleniyorum. Durum vahimleşiyor."

"Üzgünüm. Evet. Lütfen."

Fabian ayağa kalktı ve geri kalan giysilerini çıkardı. İç çamaşırını çıkarmaya başladığı anda sertleşmiş penisi iç çamaşırından dışarı fırladı. Sabırlı olduğu için ödül olarak penisini birkaç kez okşadı.

"Vay canına. Bunu yapabilir miyim? Senin için, yani?" diye sordu Ryan.

"Tabii ki." Fabian, Ryan'ın açılmış bacaklarının arasına geçti ve bir elini Ryan'ın kaslı omzuna dayayarak kendini hazırladı.

Diğer elinin parmaklarını Ryan'ın saçlarına daldırdı.

Ryan'ın eli kuruydu, ama çok büyük ve sıcaktı. Fabian bu temastan inledi ve Ryan onu okşadığında daha da inledi. Tanrım, bunu çok istemişti. Tam olarak bunu: Ryan Price çıplak, eli Fabian'ın sikinde. Mükemmeldi.

"Çok seksisin," diye mırıldandı Ryan. "Vücudunu seviyorum."

Fabian sadece mutlu bir şekilde inleyerek cevap verebildi. Ryan'a ilgiyi sevdiğini söylerken ciddiydi. Hayranlık ve övgüye bağımlıydı. Son zamanlarda tüm sosyal medyayı bırakmıştı, çünkü her gönderisinin kaç beğeni aldığını görmekten bağımlı hale gelmişti. Artık plak şirketi onun Instagram hesabını yönetiyordu.

Sevdiği erkeklerden nadiren arzuladığı hayranlığı görüyordu. Böyle değil. Ryan'ın gözlerinde gördüğü hayranlık ya da ona dokunduğu saygılı tavır gibi değil.

Ryan başparmağının ucuyla Fabian'ın yarık kısmını okşadığında, Fabian'ın ayak parmakları Ryan'ın yatak odasındaki lüks halıya kıvrıldı. Sonra Ryan eğilip meme ucu piercingini yaladı ve Fabian neredeyse kendini kaybediyordu. "Siktir! Siktir. Dur. Bir saniye, dur."

Ryan hemen onu bıraktı ve endişeyle ona baktı. "İyi misin?"

"Evet." Güldü. "Az önce şaka yapmıyordum. Küçük sorunum hakkında."

Ryan'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, sonra anladı. "Bu bir sorun değil. Şimdi seni boşaltmak istiyorum. Yapabilir miyim?"

Fabian, şehvetle bulanıklaşmış zihniyle başını salladı. "Tamam. Evet. Yap. Sonra acele etmeden yapabiliriz."

Ryan parmaklarını tekrar onun etrafına doladı ve Fabian'ın penisi heyecanla seğirdi. Bu hiç de uzun sürmeyecekti. Ryan'ın diğer eli, bu sefer okşarken Fabian'ın testislerini nazikçe kavradı ve okşadı, Fabian'ın gözleri geriye devrildi.

"Siktir. Evet. Aynen öyle. Aynen öyle. Ben..."

Her zamanki gibi, uyarıda bulunamadan orgazmı patladı. Ama buna kızamıyordu. Lanet olsun, çok iyi hissettiriyordu.

Gözlerini tekrar açtığında, boşaldığının Ryan'ın göğsüne geldiğini ve göğüs kıllarına yapıştığını gördü.

"Oops," dedi.

Ryan'ın ağzı, saf şaşkınlık ifadesiyle açık kalmıştı. "Sana söylemiştim..." Fabian söze başladı, ama Ryan onu kesip sözünü bitirdi.

"Bunu yaparken yüzün çok güzeldi. Tanrım."

Fabian yarı sürünerek, yarı çökerek Ryan'ın kucağına oturdu. "Teşekkür ederim." Başını Ryan'ın omzuna yaslayıp gözlerini kapattı. Ryan saçlarını okşamaya başladı ve Fabian birdenbire tehlikeli derecede rahatladı.

"Uykun var," dedi Ryan.

"Hayır," diye mırıldandı Fabian, ama esneyerek argümanını bozdu.

Ryan güldü, sonra kollarını sıkıca ona doladı ve ayağa kalktı, Fabian'ı bir çocuk gibi taşıdı ve başını yastığa koyarak onu yatağa nazikçe yatırdı. "Saat sabahın üçü. Bu gecelik bu kadar yeter."

"Ama sana numaramı gösterecektim," diye itiraz etti Fabian. Yastık yumuşaklık ve sertlik arasında mükemmel bir dengeye sahipti. Gözlerini tekrar kapattı.

"Bekleyebilir. Hemen dönerim."

Fabian, uzaktan Ryan'ın banyoda su akıttığını ve muhtemelen göğüs kıllarındaki meni yıkadığını duydu. Muhtemelen dişlerini fırçalıyordu. Belki de ereksiyonunu soğuk suya batırıyordu. Fabian, bir anlık suçluluk duygusuyla gözlerini açtı.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Ryan banyodan ıslak bir bezle döndüğünde.

"Ne demek istiyorsun?" Ryan, Fabian'ın göğsüne yapışan sıcak bezi nazikçe sildi. Fabian, Ryan'ın dağınık göğsüne kendini bastırınca göğsü yapış yapış olmuştu.

"Yani sen beni tatmin ettin, ben ise seni tatmin etmeye bile çalışmadım." Ryan ayağa kalkıp çamaşır sepetine bezi attığında, diğer adamın ereksiyonunun neredeyse tamamen azaldığını fark etti.

"Sorun değil. Zaten muhtemelen çok yorgunum." Ryan şifonyerin çekmecesini açtı ve temiz bir iç çamaşırı çıkardı. "Dediğim gibi, en iyi zamanlarda bile bu bir angarya."

"Zor bir iş değil," diye itiraz etti Fabian, ama gözlerini tekrar kapatırken bu sözler bozuk bir kelime olarak çıktı.

Ryan yanına yatağa girdi ve Fabian hemen küçük kaşık olmak için yanaştı. "Çok sıcaksın," diye mutlu bir şekilde mırıldandı.

Ryan onun başının üstüne bir öpücük kondurdu. "İyi geceler. Ve teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen." Fabian uykuya dalmadan önce son düşündüğü şey, onun bunu içten söylediğini bildiğiydi.

On Yedinci Bölüm

Kollarında Fabian'la uyanmak, Ryan'ın her zaman hayal ettiği kadar harikaydı.

Ryan önce uyandı ve uzun süre mümkün olduğunca hareketsiz yatarak Fabian'ın kokusunu içine çekti. Onu rahatsız etmek istemiyordu, çünkü Fabian uyanıp nerede olduğunu fark ettiğinde her şeyin biteceğinden endişeleniyordu. Fabian, Ryan'ın asla olamayacağı şekilde seks ve temel insan ilişkileri konusunda rahattı. Dün gecenin Fabian için kendisi kadar önemli olmadığını biliyordu. Fabian için bir merak konusu olmuştu; diğer adamın uzun zamandır ilgisini çeken bir merak konusu. Ryan, bu merakın giderildiğinden ve Fabian'ın yoluna devam edeceğinden emindi.

Sonunda, daha fazla dayanamayarak Fabian'ın saçlarını okşadı, sonra şakağına öptü. Fabian kollarında kıvrandı ve iç geçirdi.

Ryan, dudaklarının uykulu bir gülümsemeye kıvrıldığını görebiliyordu. "Bu yatak harika."

Ryan, dün geceye kadar yatağının ne kadar harika olduğunu tam olarak anlamadığını düşündü. Uzun zamandır hiç bu kadar iyi uyumamıştı.

Fabian'ı kollarının arasına sıkıca sarıp, onu kendine doğru çekti. "Beni hiç bırakmayacak mısın?" diye Fabian alay etti.

"Hayır."

Fabian kıkırdadı. "Çişim var!"

Ryan abartılı bir iç çekişle onu bıraktı ve Fabian yorganın altından çıktı. Hâlâ çıplaktı ve Ryan'ın

Fabian, Ryan'ın unutmuş olduğu pencerelerden içeri dolan sabah ışığında hala çıplaktı ve muhteşem görünüyordu. Banyoya koştu ve bir dakika sonra "Kahretsin! Makyajım!" diye bağırdı.

Kafasını banyodan çıkardı ve Ryan makyajının ne kadar kötü bulaştığını görebildi.

"Makyaj temizleyiciniz var mı acaba? Tercihen sülfat içermeyen?"

Ryan güldü. "Hayır. Üzgünüm."

"O zaman sadece yüz temizleyici. Nazik bir şey."

"Duşta bir kalıp sabun var."

Fab*ian* ona şaşkın şaşkın baktı. "Pardon. Yüzünü *neyle* yıkıyorsun?"

"Sabunla. Neden?"

Fabian, banyoya girerken "Bu bir kabus" gibi bir şey mırıldandığını sandı. Bir dakika sonra, Ryan lavabonun musluğunun açık olduğunu duydu. Uzun sürdü ama sonunda Fabian banyodan çıktı, yüzündeki makyaj silinmiş ve saçları ıslaktı. Yatağa doğru koştu, koşarken penisi sallanıyordu

Ryan gülmeye başladı.

"Soğuk!" Fabian, yorganın altına girip Ryan'a sokulurken şikayet etti. "*Makyajlı* uykuya daldığıma inanamıyorum. Tanrım, cildim felaket olacak."

Ryan onu yüz yüze gelecek şekilde döndürdü. "Bana iyi görünüyor." Fabian'ın makyajlı halini çok seviyordu, ama aynı zamanda bu adamın bu halini de çok seviyordu: süslenmemiş ve çocuksu görünüşlü, otuz bir yaşında olmasına rağmen.

"Bugün programın nedir?" diye sordu Fabian. "Hiçbir şey."

"Saat dörtte çalışmam gerek. Eczanede."

"Ama o zamana kadar boş musun?"

Fabian gülümsedi. "Tamamen seninim."

Tanrım, keşke öyle olsaydı. Ama şu anda öyleydi. Ryan'ın kollarındaydı, Ryan'ın yatağındaydı, bu yüzden Ryan onu öptü. Başladıktan sonra,

dişlerini fırçalamadığını fark etti. Fabian, Ryan'ın diş macununu ödünç alıp hızlıca çalkalamış gibi tadı vardı. Öpüşmeyi bıraktı. "Üzgünüm. İğrenç olmalıyım."

"Hiç de değil."

"Duş almaya gidiyorum. Sen seks yapmak istiyor musun bilmiyorum ama ben biraz temizlenmeden yapamam."

Fabian onun yanağına öpücük kondurdu. "O zaman temizlensen iyi olur, çünkü seks yapmak çok istiyorum."

Ryan bu sözleri sevdi ve Ryan'ın penisi de bu sözleri *çok* sevdi. Bir kez olsun aynı fikirde olmak güzeldi.

"Ben de yıkanabilirim," dedi Fabian rahat bir şekilde. "Duşunun oldukça büyük olduğunu fark ettim. Muhtemelen iki kişiye bile yeter."

"Ben çok yer kaplarım."

"Eminim *bir yerlere* sığabilirim."

Ryan kızardı. Fabian çok doğal bir şekilde seksi biriydi. Bunu nasıl başarıyordu?

Ryan'ın en iyi müstehcen konuşma denemesi, "seksle ilgili şeyler" önerilerini kekeleyerek söylemekti.

Ryan duşu açtı, sonra dişlerini fırçalamak için bir dakika ayırdı dişlerini fırçaladı. Daha önce de Fabian'ın vücuduna hayran kalmıştı, ama onu ıslak, pürüzsüz, ince vücudundan su damlayan halde görmek bambaşka bir şeydi. O kadar büyüleyiciydi ki, Ryan kendi vücudu hakkında

kendi vücudu hakkında utangaçlık hissetmeye yetecek kadar beyin gücü kalmamıştı.

"Eğer çok meşgul değilsen," dedi Fabian, Ryan'ın manzaradan ne kadar keyif aldığının çok farkında olduğunu ima eden bir gülümsemeyle, "bana şampuanı uzatır mısın?"

"Oh. Tabii."

Fabian, Ryan'ın uzattığı Head & Shoulders şişesine kaşlarını çattı. ona uzattığı Head & Shoulders şişesine kaşlarını çattı. Derin bir nefes alarak, biraz sıkıp şişeyi Ryan'a geri verdi.

"Yapabilir miyim?" diye sordu Ryan, elleri Fabian'ın kafa derisinin üzerinde dururken. Fabian'ın çok özel bir köpürtme yöntemi olabilir, ama Ryan saçlarıyla oynanmasından hoşlanmasının galip geleceğini umuyordu.

Fabian başını salladı ve gözlerini kapattı. Ryan parmaklarını Fabian'ın saç derisine batırarak, saçını temizlerken aynı zamanda masaj da yapmaya çalıştı. Fabian dönüp Ryan'ın göğsüne yaslandı.

"Tanrım, bu inanılmaz bir his," diye inledi. "Ellerin çok güçlü."

Değişiklik olsun diye, güçlü ellerini birini bakmak için kullanmak iyi geldi. Fabian'ı bu şekilde elde etmek için nasıl bu kadar şanslı olduğunu hala bilmiyordu, ama bundan sonuna kadar yararlanacaktı.

Fabian saçındaki köpüğü durularken onu izledi ve penisinin bu kadar çabuk tepki vermesinden utandı. Fabian'ın penisi

duşa girdiklerinden beri biraz sertleşmişti, ama Ryan tamamen dikleşmişti.

"Sıra sende," dedi Fabian ve Ryan'ın duşun altına geçebilmesi için yanından kaydı. "Karşılığını yapmak isterdim, ama korkarım ulaşamıyorum."

"Sorun değil." Ryan şampuanı aldı. Hızla köpürttü ve duruladı, gözlerini açtığında Fabian'ın önünde diz çökmüş olduğunu gördü.

"Ne...?"

"Ulaşabileceğim bir yer buldum," dedi Fabian kötücül bir gülümsemeyle. "İzin verir misin?"

Ryan fazla düşünmedi. Zaten düşünemiyordu, sikinin ona evet demesi için çığlık attığı bir durumda.

Başını salladı ve Fabian eğildi.

"Oh, lanet olsun," Ryan, Fabian penisinin başını ağzına aldığında nefesini tuttu. Kimse ona bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kimsenin ona bunu yapmasına izin veremeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Fabian, görünüşe göre, bu işin uzmanıydı. Ryan'ı sonuna kadar almıyordu — Ryan bunu asla beklemezdi — ama dikkatini nereye yoğunlaştırması gerektiğini çok iyi biliyordu. Yanaklarını içe çekip dilini meşgul tuttu ve bu inanılmazdı.

Ryan kendini duvara dayamak için kolunu uzattı. Fabian bir elini Ryan'ın penisinin tabanına doladı ve

okşamaya başladı, yumruğuyla ağzının ulaşamadığı alanı kapattı. Diğer eli Ryan'ın uyluğuna kaydı ve sonra Ryan'ın testislerini avuçlamak için yol aldı.

Ryan, müstehcen konuşmayı seven biri değildi. Hiç de bile. Ama şu anda konuşabilecek durumda olsaydı, "*Siktir, evet. Testislerimle oyna. Beni güzel yüzüne boşalt"* gibi cesaret verici bir şey söylemek isterdi*. Lütfen beni boşalt. Boşalmam lazım.*

Ama Ryan, istemsiz homurtular, inlemeler ve ara sıra küfürler dışında sessiz kaldı. Fabian,

uzun, muhteşem kirpiklerinin arasından ona baktı, sonra eğilip kendi sikini birkaç kez okşadı. Ryan, Fabian'ın bunu yaparken ne kadar sertleştiğini çok sevdi.

Ryan kendini iyi hissediyordu.

Ryan kendini iyi hissediyordu. O kadar iyi hissediyordu ki, gerçekten boşalabileceğini düşündü. Henüz tam olarak doruğa ulaşmamıştı, ama bunu

ufuk. Bu olasılık onu heyecanlandırdı ve parmaklarını Fabian'ın ıslak saçlarına geçirdi, ona zarar vermeden veya zorlamadan onu cesaretlendirmeye çalıştı. Ya da konuşarak.

Fabian başını salladı ve onu sert ve hızlı bir şekilde emdi. Ryan'ın testislerini avucunda yuvarladı ve penisinin etrafında mırıldandı. Tanrım, Ryan'ın orgazmı *tam oradaydı*. Yapabilirdi.

İstemeden itmiş olmalıydı çünkü Fabian aniden öksürmeye ve boğulmaya başladı. Çekildi ve parmağını kaldırdı.

"Üzgünüm. Bana bir saniye ver."

"Tanrım, canını mı yaktım?" diye sordu Ryan. "İsteyerek yapmadım. Üzgünüm. Ben

—

"Sorun değil. Sadece beklemiyordum." Fabian güldü. "Sen *çok* büyük. Buna alışkın değilim."

Ryan suyu kapattı ve yanına çömeldi. Orgazm artık kesinlikle imkansızdı. "Çok üzgünüm."

"Özür dileme! Dediğim gibi, ben iyiyim. Şimdi nerede kalmıştık?"

Ryan elini omzuna koydu. "Sorun değil." Ayağa kalktı ve Fabian'a elini uzattı. Fabian ona baktı, yüzünde açıkça karışıklık vardı, sonra elini tuttu ve ayağa kalkmasına izin verdi.

Duşun dışına çıktılar ve Ryan hızla Fabian için bir havlu buldu. Kurulanırken Fabian, "İyi geldi mi? Keyif alıyormuşsun gibi görünüyordu." diye sordu.

"Öyleydi. Hem de çok. Gerçekten çok iyiydi." Ryan başka yere baktı. "Belki de fazla iyiydi. Biraz kendimi kaptırdım."

"Tekrar denemekten çekinmem," dedi Fabian nazikçe. Ryan bu teklifi gerçekten takdir etti, ama kabul edemedi.

"Teşekkürler, ama ben iyiyim. Gerçekten."

"Ya da sadece... öpüşebiliriz? Senin o muhteşem yatağında yuvarlanabiliriz?"

Ryan gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor."

Kahretsin. Fabian, Ryan'ı çok yaklaştırmıştı. Bundan emindi.

Fabian başarısızlığı hiçbir zaman kolayca kabul edememişti. Ryan'ın orgazmını bir meydan okuma olarak görmemesi gerektiğini biliyordu, ama elinde değildi. Ryan'ı orgazma ulaştırmayı *gerçekten çok* istiyordu.

Kendisi de boşalmak istemiyor değildi. O oral seks onu gerçekten tahrik etmişti ve canavar gibi bir penisle boğulmaktan ölmek üzere olması bile onun tahrikini pek azaltmamıştı.

Ryan'ın buruşuk yatağının üzerine cilveli bir şekilde uzandı bacaklarını uzatıp ayak bileklerini çaprazladı ve bir kolunu tembelce başının üzerine attı.

"Oh," dedi Ryan. Yatağın ucunda durdu, beline sardığı havluyu sıkıca tutmaktan parmak eklemleri beyazlamıştı. Gözleri Fabian'ın vücudunu taradı ve Fabian bunu içini içini içini

Derin boğazlama yapmayı öğrenmek istiyorum. Eminim yapabilirim."

Muhtemelen tamamen saçmalıyordu, ama Ryan'ı gerçekten köküne kadar sikmek istiyordu.

"Öyle mi dersin?" dedi Ryan, sonra Fabian'ın meme piercingini dişleriyle yakaladı. Fabian'ın vücudunu ayak parmaklarına kadar tatlı bir acı ve zevk dalgası kaplayacak kadar sertçe çekti. Fabian çığlık attı ve Ryan güldü.

"O şeye takıntılısın," dedi Fabian. "Hiç yakından görmemiştim."

"Eğitimci olmaya çalışıyorum."

Ryan, Fabian yatakta kıvranırken bir dakika daha dilini kullanarak piercingle oynadı. Onu zorlamak istemiyordu, ama Fabian, Ryan'ın bir kısmının kendi penisine temas etmesini gerçekten umursamıyordu. Yakında. Kalçalarını kaldırarak ereksiyonunun Ryan'ın göğsüne hafifçe çarpmasını sağladı, onun ipucunu anlayacağını umuyordu.

Ryan *sonunda* Fabian'ın karnına öpücükler yağdırmaya başladı, penisine ulaştığında durakladı. Bu bir tesadüf olabilir ya da Ryan bunu anlamış olabilir.

"Ben...?"

"Evet!" Fabian neredeyse bağırdı. Utançtan elini ağzına kapattı. "Yani, evet. Yapabilirsin. Lütfen."

"Uzun zaman oldu, eğer yapmazsam..." "Ry-annnn," diye sızlandı Fabian.

Ryan, Fabian'ın penisine bakarken kaşlarını çattı, sanki ona nasıl yaklaşacağını düşünüyormuş gibi. Sonra, merhametli bir şekilde, dudaklarını penisin başına dolayarak aşağı doğru kaydı.

"Oh, evet. Lanet olsun, Ryan. Aynen böyle."

Gerçek şu ki, Fabian'ı boşaltmak neredeyse hiç çaba gerektirmiyordu, ama yine de Ryan'ın tekniğini takdir edebiliyordu. Gösterişli ya da pratik yapılmış bir teknik değildi, ama o kadar samimiydi ki Fabian etkilenmeden edemedi.

Ayrıca, Ryan'ın sakalı Fabian'ın testislerini gıdıklıyordu, ki bu oldukça harikaydı.

Üç dakikadan fazla sürmemiş olabilecek bir süreden sonra Fabian, "Ağzına boşalmamı istemiyorsan, çekilsen iyi olur," diye uyardı.

Ryan çekildi, ama sonra "Ne?" dedi. Ve sonra Fabian, onun şaşkın yüzüne boşaldı.

"Çok özür dilerim. Aman Tanrım." Fabian, neşeli kahkahasının onu pek de üzgün göstermediğini biliyordu. "Seni uyarmaya çalışıyordum."

Ryan sakalını eliyle silerek kirlerin çoğunu temizledi ve sonra gülümsedi. "O zaman sorun yok mu?"

"Harikaydı." Fabian yüzünü yastıkla kapattı ve inledi. Ryan yastığı çekti.

"Sorun yok. Bunu görmek hoşuma gitti. Sadece şaşırdım." Ayağa kalktı ve banyoya doğru yürümeye başladı. "Hemen dönerim."

Her şey yolunda mıydı? Fabian emin değildi. Ryan'ın yanında uyanmaktan kesinlikle keyif almıştı

uyanmaktan hoşlanmıştı ve Ryan'ın da oldukça iyi vakit geçirdiğini düşünmüştü, ama daha sonra Ryan'ın dairesinden ayrıldıktan sonra ne olacağını hiç bilmiyordu.

Ryan yatak odasına geri döndüğünde Fabian, "Seni bir kez daha orgazma ulaştırmaya ne dersin?" diye önerdi.

Ryan'ın gülümsemesi kayboldu. "Aslında çok acıktım. Sen acıkmadın mı?" Fabian ona ihtiyatla baktı. "Yemek yiyebilirim sanırım."

"Bende malzeme var. Kahvaltı hazırlayabilirim. Ya da istersen bir yere gidebiliriz."

Fabian oturdu. "Korkarım restorana giyecek hiçbir şeyim yok." Yerdeki küçük, terli ve pis kulüp kıyafetleri yığınına işaret etti.

"Oh. Giysilerini yıkayabilirim, böylece en azından eve dönerken kirli giysiler giymek zorunda kalmazsın."

Bu gerçekten mantıklıydı, bu yüzden Fabian kabul etti. Temiz iç çamaşırı çok cazipti, reddedilemezdi. Ryan dolabını karıştırdı ve bir şey çıkardı.

"Bunun senin tarzın olmadığını biliyorum, ama bunları Colleen için aldım ve o benimkinden daha çok senin bedenine yakın." Fabian'a Toronto Guardians kıyafetlerinden oluşan küçük bir yığın uzattı. Bir kapüşonlu sweatshirt ve pijama pantolonu gibi görünüyordu. "Kıyafetlerin temizlenene kadar giy."

Fabian'ın yüzünde hissettiği dehşet açıkça belli olmalıydı, çünkü Ryan güldü ve "Fotoğraf çekmeyeceğime söz veriyorum" dedi.

Fabian, kendinden tiksinerek başını salladı. "Snobluk yapıyorum. Özür dilerim. Giysiler için teşekkürler, çok... yumuşak görünüyorlar."

"Beğendiysen, alabilirsin. Yumurta sever misin?" "Omlet olarak pişirilmişse severim."

Ryan onun yanağına öpücük kondurdu. "Çırpılmış yumurta. Hemen geliyor."

Ryan, Fabian'ın resmi takım kıyafetini giydiğini görünce ne hissedeceğine hiç hazırlıklı değildi.

Ryan ocakta yumurtaları karıştırırken yatak odasından çıktı, ince çıplak ayakları flanel Guardians pijama pantolonunun altından görünüyordu. Fabian'ın hokey hayranı kıyafetleri giymesi kesinlikle yanlış bir şeydi ama Ryan'ın kalbi yine de kıpır kıpırdı. Fabian'ı kendi renklerinde görmek *hoşuna gidiyordu*. Kendi evinde.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Fabian alaycı bir şekilde. "Rahat."

Fabian ellerini kapüşonlu sweatshirtinin cebine soktu. "Oldukça rahatlar. Yalan söyleyemem."

Ryan dudağını ısırdı ve sonra tekrar yumurtalara döndü. "Ne?" diye sordu Fabian. "Aptal göründüğümü biliyorum, ama..."

"Hayır. Ben, ah." Ryan'ın yüzü kızardı. "Biraz tahrik oldum. Seni o kıyafetlerle görünce. Bunun korkunç olduğunu biliyorum."

Fabian gülümsedi ve ona doğru yavaşça yürüdü, sonra kollarını beline doladı. "Öyleyse, haydi takım, haydi."

Ryan güldü. "Otur." Spatula ile kahvaltı tezgahının yanındaki yüksek tabureleri işaret etti. "Yumurtanın yanında tost ister misin?"

Fabian taburelerden birine oturdu. "Harika olur."

"Kahve? Çay? Genelde çay içerim ama sabahları kahve severim."

"Çayı severim, ama evet. Kahve lütfen. Ben yapayım mı?"

"Hayır. Sen otur." Ve kendini durduramadan ekledi, "Daha fazla yaklaşırsan dikkatim dağılır ve yumurtaları yakarım."

Fabian buna güldü. Ryan, Fabian'ın müzikal kahkahasının sesini çok seviyordu. İnanılmaz bir gece ve sabahın ardından Fabian'ın gerçekten burada, mutfağında olduğuna inanamıyordu.

. Sadece biraz oynaştıkları ya da Ryan'ın orgazm olamadığı önemli değildi, bu kesinlikle başına gelen en iyi şeydi. Ve o bir Stanley Kupası şampiyonu

Yumurtalar piştikten ve tostlar hazır olduktan sonra, Ryan her şeyi iki tabağa bölüştürdü ve tezgahın üzerine koydu. Her ikisine de kahve doldurdu ve Fabian'ın kahvesine krema koymamasını umdu, çünkü Ryan henüz krema almamıştı. Ama Fabian krema seviyorsa, Ryan buzdolabını krema ile dolduracaktı.

"Kahvene bir şey ekler misin?"

"Hayır. Siyah mükemmel," dedi Fabian neşeyle. Buhar çıkan fincanın üzerinde burnunu salladı. "Kokusu harika."

Ryan güldü. "Sadece Folgers."

"Gerçek Folgers markası mı? Taklit olan değil mi? Tamam, zengince."

Ryan, Fabian'ın tam karşısındaki tezgahın önünde durdu. "Daha sonra temizlik için kullandığım markalı bulaşık deterjanını görene kadar bekle."

"Dur. Beni şımartacaksın."

Ryan gülümsedi, sonra tezgahın üzerinden eğilip onu öptü. "Artık öpüşmek için daha uygun bir boydasın."

Fabian ona gülümsedi, sonra tabağını itti. "Birdenbire doydum."

"Yemeğine dokunmamışsın. Ye."

Fabian tabağını alırken gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "*Peki*."

Yemek yerken Ryan, Fabian'ın yanında ne kadar rahat olduğunu hayretle fark etti. Gençken bile, ve ona karşı her zaman hissettiği Ryan, Fabian'ın hokey oyuncularına karşı önyargısını aşmasının kolay olmadığını biliyordu. Ryan, hokey kariyeri boyunca sayısız homofobik hakaretler duymuştu. Lise hokey oyuncularının Fabian gibi çocuklara nasıl davrandığını görmüştü. Ama Fabian,
Ryan'ı görmüştü. O sadece başka bir sporcu ya da bir tehdit değil, kendisinin küçük parçalarını paylaşmaya değer bir insandı.

"Aklında ne var?" diye sordu Fabian, çünkü Ryan muhtemelen hayalperest bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Hiçbir şey." Ryan son yumurtasını ağzına attı. "Buna bir saniye bile inanmıyorum."

"Sadece eskiden düşünüyordum. Gençken." "Ben *hala* gencim. Ama gençken demek istiyorsan, ben

Son zamanlarda ben de bu konuyu çok düşündüm.

"Sanırım artık kartlarımız açık, o yüzden sana söyleyeceğim: O zamanlar sana takıntılıydım."

Fabian çenesini avucuna dayadı ve gülümsedi. "Takıntılı mı?" "Öyle sayılır. Seni çok... güzel buluyordum."

Fabian elini salladı. "Ben zayıf, garip bir ergendim ve fazla havalı olmaya çalışıyordum."

"Hayır. Harikaydın. *Hala* harikasın."

Fabian biraz kendini beğenmiş bir şekilde, "Peki o zaman, Ryan Price, sana hakkındaki düşüncelerimi söyleyeyim" dedi.

"Oh, sorun değil..."

"İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Sen bizim eve yeni gelmiştin ve annem beni oturma odasına çağırdı,

"Elini sıkmadığını hatırlıyorum."

"Elimi sıkmadığını hatırlıyorum." "Tırnaklarım ıslaktı."

Ryan'ın yüzü aydınlandı. "Sebep bu muydu?"

Fabian omuz silkti. "Evet. Yani, öyle olmasaydı daha dostça davranacağımı garanti edemem, ama dürüst *olmak gerekirse* tırnaklarım için endişeliydim."

Ryan güldü. "Benden nefret ettiğini sanmıştım."

"Evet. Yani, seni tanımıyordum, ama senin bir pislik olduğunu düşündüm.

pislik olduğunu düşündüm. Diğerleri öyleydi. Sen çok uzundun ve ailem sana tanrı gibi bakıyordu. Sanki

gibi bakıyorlardı."

Ryan'ın kalbi sıkıştı. "Hayır, onlar..."

"Sorun değil. Bunu pek gizlemediler. Bu yüzden senden nefret etmeye hazırdım, ama sonra konuştun ve sesin çok yumuşaktı. Ve o sevimli utangaç gülümsemen vardı. Evet, o."

Ryan kızardı, ama daha fazla gülümsemeden edemedi. "Daha önce senin gibi birini görmemiştim."

"Lübnanlı mı?" Fabian alay etti.

"*Hayır.* Yani, bu kadar sofistike ve çekici olan birini."

Fabian kahkahayı bastı. "*Göz alıcı mı?* Aman Tanrım, gerçekten de korunaklı bir ortamda büyümüşsün."

"Sen... Panic! At The Disco grubundan biri gibi görünüyordun."

Ryan, Fabian'ın taburesinden düşeceğinden endişelendi. "Dur! Lanet olsun," diye nefes nefese kaldı. "Ben ucuz oje süren lanet bir grup hayranıydım."

"Saçların güzeldi."

"Şey," Fabian gülmeyi bıraktığında dedi, "Archie Andrews'a benziyordun. Ama bana tiksintiyle bakmadın ve ben bunu... ilgi çekici bulmaktan kendimi alamadım."

"Sanırım sana baktığımda hissettiğim son şey tiksinti idi." "Bana hiç söylememiş olman çok yazık."

Ryan ikisinin tabaklarını lavaboya götürdü. "Hâlâ kendimi keşfediyordum."

"Yani daha önce kimseyi öpmemiştin?"

"Bir kızla. Ross Harbour'da. Bir partideydik ve yapmam gereken bir şey gibi geldi. O zamanlar yıldız bir hokey oyuncusuydum, bu yüzden kızların ilgisini çok çekiyordum."

"Öpmeyi tercih edeceğin erkekler var mıydı?" "Aslında yoktu.

Ta ki..." Ryan kendini durdurdu.

, bu bile fazla geliyordu.

Fabian lavabonun yanında onun yanına geldi. Elini Ryan'ın koluna koydu. "Ne olana kadar?"

Ryan dudağını ısırdı, sonra "Sen yapana kadar hayır" dedi.

Fabian cevap vermediğinde, Ryan ona bakmaya cesaret etti. Fabian'ın gözlerinde yaşlar gördüğünde şok oldu.

"Aman Tanrım. İyi misin?"

Fabian dudaklarını sıkıca kapatarak başını

salladı. "Özür dilerim, eğer..."

"Hayır. Ben kolay ağlarım," dedi Fabian. "Bu çok tatlıydı. Bilmiyordum." Yüksek sesle nefes verdi. "Tanıştığımda hiç kimseyi öpmemiştim.

Sana bunu daha önce söylemiştim sanırım. Ama daha önce de arkadaşlarıma aşık olmuştum... ama onlar benim duygularımı karşılayamıyordu. Bu da bazılarıyla arkadaş kalmamı zorlaştırıyordu. Ama bir hokey oyuncusuna karşı böyle hisler besleyeceğimi hiç beklemiyordum. *Düşmanıma* karşı. Gözlerini devirdi. "Ne kadar yargılayıcı bir pisliktim."

"Anlıyorum. İnan bana. Ben de takım arkadaşlarımla hiç uyum sağlayamadım."

"İtiraf ediyorum, şimdi bile, benim..." Diye iç geçirdi, sonra yere baktı.

Ryan cümlenin geri kalanını tahmin edebiliyordu. *Senin gibi birine ilgi duymama şaşırıyorum*. O da buna inanamadığı için alınmamıştı.

"Giysilerin kurutucuya atılmaya hazır olmalı," dedi Ryan. "Kurutucuya atılabilirler *mi*?"

Fabian güldü, sonra burnunu çekti. "Giysilerim çok ucuz. Kurutucuya atılabilirler."

Bu iş halledildikten sonra Ryan, oturma odasında biraz daha kahve içmeyi önerdi.

kahve içmeyi önerdi. Fabian kanepenin bir ucuna kıvrıldı, flanel giysili bacaklarını altına çekti. Ryan diğer ucuna oturdu, ama ona doğru döndü.

"Ailen için üzgünüm," dedi. Bu, onlar gençken söylemek istediği bir şeydi.

Fabian, parmağıyla pantolonundaki Guardians logolarından birini izledi. "Ne hakkında? İstediği oğlu olmamasının suçu onlara değil."

"Onların suçu." Ryan az önce söylediği şeyi düşündü, sonra düzeltmeye çalıştı. "Demek istediğim... Sadece seni olduğun gibi takdir etmedikleri için aptal olduklarını söylemeye çalışıyorum."

"Benim de dediğim gibi, onların kaybı. Ama ebeveynlerinin yerine geçecek oğullar evlat edinmesi kadar hayal kırıklığı yaratan bir şey yoktur.

Daha iyilerini." Fabian burnunu çektirdi. "Yıllar boyunca bana onların ideal oğullarının çeşitli versiyonları tanıtıldı. Ailem adeta *patlayacak* gibiydi. Büyük, atletik hastaları gol attığında veya televizyonda röportaj yaptığında gururla. *Bununla* rekabet etmeyi bekleyemezdim."

"Üzgünüm," dedi Ryan. "Ne için üzgünsün ki?"

"Sorunun bir parçası olduğum için."

Fabian kanepenin üzerinde sürünerek ilerledi, sonra Ryan'ın yüzünün iki yanına birer elini koydu ve onun gözlerine bakmasını sağladı. "Seninle hiçbir ilgisi yok. Sen *harikasın*."

Ryan, Fabian'ın karanlık, güzel gözlerinde bir anlığına kendini kaybetti. Fabian gülerek onu bıraktığında kendine geldi. "Tanrım, beni dinle
. Otuz bir yaşındayım. Neden hala ailem hakkında sızlanıyorum? Ben gayet iyiyim, onlar da mutlu görünüyor, her şey yolunda gitti."

Ryan tartışmak istedi, ama bunun yerine Fabian'ı kucağına çekip onu öpmeye karar verdi.

Ryan sonunda öpüşmeyi bıraktığında Fabian nefes nefese, "Kurutucu ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Otuz dakika kadar mı?"

"Zamanı nasıl geçireceğimize dair bir fikrim
var." "Öyle mi?"

"Mm. Ve iyi haber şu ki, bu fikir senin beni bu polar giysilerden soymanla ilgili."

On sekizinci bölüm

"Fabian'da farklı bir şey var," diye düşündü Marcus. "Hmm, yeni saç kesimi mi?" diye önerdi Tarek.

"Hayır. Oh! Buldum! NHL oyuncusuyla akıllara durgunluk veren bir seks maratonu yaşamış."

Fabian Marcus'a dilini çıkardı. "Öyle bir şey *yapmadım*. Daha çok konuştuk. Kahve var mı?"

"Ben yaparım," dedi Tarek. "Ama sonra her şeyi dinlemek istiyorum *her şeyi duymak istiyorum*."

"*Sadece* konuşmadın, değil mi Fabe?" diye sordu Vanessa. "Bu çok trajik olurdu."

Fabian dudaklarında beliren gülümsemeyi engelleyemedi, bu da Vanessa'yı çığlık attırdı. "Onu becerdin! Harika mıydı?"

"Aslında *yapmadım*. Teknik olarak. Böyle şeyleri nasıl tanımladığına bağlı."

Vanessa waffle tabağını sehpaya koydu ve koltuğuna yaslandı. "Seksin sadece penetrasyonla sayıldığını düşünmediğimi biliyorsun."

"Yani pek de incelikli davranmıyoruz galiba," diye mırıldandı Marcus.

"O zaman senin tanımına göre," dedi Fabian, "evet. Seks yaptık. Ama..."

"Bekle! Beni bekle!" dedi Tarek, mutfaktan koşarak Marcus ve Fabian'ın yanına, futona oturdu. "Su ısıtıcısı kaynıyor. Anlat bakalım."

"Tamam, yani seks konusunda biraz endişeli. Biraz... zorlanıyor... boşalmakta."

"Zor bir durum gibi görünüyor," diye şaka yaptı Marcus.

Fabian, aslında aynı şeyi düşünmüş olmasına rağmen, ona gözlerini kısarak baktı.

"Bu bir zorluk *değil*," diye azarladı Vanessa. "Birçok insan, birçok farklı nedenden dolayı orgazm olmakta zorluk çeker. Seks sadece orgazm olmakla ilgili olmak zorunda değil, biliyorsun."

"Doğru," dedi Fabian ciddiyetle. "Harika vakit geçirdik. O çok tatlıydı. İnanılmaz bir öpüşüyor. Ve çok güçlü ve seksi."

Fabian içini çekti. "Aşık oldum."

Vanessa ellerini çırptı. "Onu seviyorum!" "Onu brunch'a getireceğini sanmıştım," dedi Tarek.

"Düşündüm, ama bu sabah antrenmanı falan vardı, ayrıca sizlerle onun hakkında coşkuyla konuşmak istedim."

"Yani artık siz ikiniz bir çift misiniz?" diye sordu Marcus. "Gerçekten bir NHL oyuncusuyla mı çıkıyorsun?"

Fabian'ın gülümsemesi kayboldu. "Tam olarak bilmiyorum." "Bunu konuşmadınız mı?" diye sordu Vanessa.

"Hayır. Ama yarın akşam, o seyahate çıkmadan önce görüşeceğiz."

"Deplasman mı? Yazık."

"Evet, çok kötü, ama..." Fabian omuz silkti. "Ben meşgul olacağım. Bitirmem gereken bir albüm, ayarlamam gereken bir lansman ve planlamam gereken bir mini tur var."

"Ne zaman turneye çıkacaksın?" diye sordu Vanessa.

"Kingston'da kış ortasında bir müzik festivali var, ben de oynamaya davet edildim. Bunun etrafında küçük bir tur düzenleyeyim dedim. Şubat ayında Ontario'da arabayla dolaşmak yerine trenle gidebilirim."

"Um, *yalnız* gitmeyeceksin," dedi.

"Dikkatli olabilirim!"

"Fabian," diye uyardı Tarek, "en azından turneye çıkacak başka bir müzisyen bul."

Fabian tartışmak istedi, ama arkadaşlarının endişelenmekte haklı olduklarını biliyordu endişelenmekte haklı olduklarını biliyordu. "Etrafa sorarım," diye söz verdi. "Belki plak şirketim beni biriyle eşleştirmek ister."

"Belki *Ryan* senin roadie'nin olmak ister," dedi Marcus.

"Ancak Şubat ayında *hokey* oynayacak. Çünkü bu onun *işi.*"

Marcus ellerini havaya kaldırdı. "Hokeyin ne zaman olduğunu ben nereden bileyim?"

Fabian gözlerini devirmek istedi, ama arkadaşlarının onu bu kadar sevmesinden nefret edemedi. Ya da Ryan'a hemen güvenmelerinden. Boyuna, işine ve onlarla hiçbir ortak yanı olmamasına rağmen, Fabian'ın arkadaşları onu kabul etmişti.

"Teşekkürler," dedi Fabian. "Onu yakında brunch'a getireceğim. Tabii gelmek isterse." *Eğer gerçekten çıkıyorsak, ya da her neyse.*

"Harika," dedi Tarek. "Şimdi biraz da Fabian dışında başka birinden bahsedebilir miyiz?"

Ryan pazar günü antrenman tesisine geldiğinde, takım arkadaşlarının çoğunun salonun televizyonunun etrafında toplandığını görünce şaşırdı.

"Ne oluyor?" diye Wyatt'a sordu.

"Shane Hollander ve Ilya Rozanov bir basın toplantısı düzenliyorlar. . Yeni başlattıkları bir hayır işi duyurdular."

"Ne, *birlikte mi*?"

Wyatt güldü. "Çılgınca, değil mi? Sanırım o ikisi yapabiliyorsa, herkes farklılıklarını bir kenara bırakabilir."

Hollander ve Rozanov, yıllardır ünlü birer rakipti. Ligin en büyük yıldızlarından ikisiydi
Hollander Montreal'de, Rozanov ise yazın Ottawa ile sözleşme imzalamadan önce Boston'da oynuyordu ve Ryan'ın ya da başkalarının bildiği kadarıyla, buz pistinin dışında pek dostane değillerdi.

"Sanırım arkadaş falan olmuşlar," dedi Wyatt. "En azından Hollander bugün öyle söyledi. Bu bazılarının aklını başından alacak."

"Evet."

Rozanov'un depresyonla mücadelesini kaybeden annesi hakkında samimi sözler sarf etmesini izlediler.

"Tanrım, annesinin intihar ettiğini bilmiyordum," dedi Wyatt açıkça.

"Kimsenin bilmediğini sanıyorum." Ryan onunla bütün bir sezon boyunca oynamıştı
sezon boyunca onunla oynamıştı ve hiçbir fikri yoktu.

"Hollander hariç, sanırım. Ne zamandır arkadaşlar acaba?"

Ryan tahmin bile edemiyordu. Buz pistinin dışında ne zaman vakit geçirmiş olabilirlerdi ki?

Aslında bu onu ilgilendirmezdi, bu yüzden bunu anlamaya çalışmayı bıraktı. Ayrıca, son yirmi dört saatteki anıların içinde yüzmekle çok meşguldü.
Beyninin neredeyse hiçbir işe yaramadığı bir durumdaydı. Salı günü uçağa binmek zorunda olduğu için paniğe kapılmak için bile zihinsel kapasitesi yoktu.

"Muhtemelen sevişiyorlardır," dedi Troy Barrett alaycı bir şekilde, bu da etrafındaki grubu güldürdü.

"İğrenç," dedi Dallas Kent. "Rozanov asla yapmaz. Ama Hollander'ın homo olduğuna bahse girerim."

Bu, Shane Hollander'ın cinsel yönelimi hakkında bir tartışma başlattı ve Ryan oradan uzaklaştı. Onlara *kend*isinin
"lanet bir homo" olduğunu hatırlatabilirdi, ama buna gücü yetmedi.

Wyatt onu soyunma odasında buldu. "O adamlara büyüyün artık dedim," dedi. "Bilgin olsun."

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Evet, yaptım. Ben bu saçmalığa tahammül etmiyorum, sen de etmemelisin."

Ryan bunu biliyordu. Bu tür saçmalıkları durdurmak için elinden geleni yapmalıydı, ama o kadar uzun yıllar boyunca sadece
sorun çıkarmamak için o kadar çok yıl geçirmişti ki, takım arkadaşlarıyla yüzleşme fikri onu korkutuyordu. Bu çok saçmaydı
çünkü onun *işi* kavga etmekti. Ama eldivenleri atıp buz üzerinde yumruklaşmakla
vardı, bu nadiren kişisel bir şeydi, ve takım arkadaşının yüzüne
.

Bir şey söylemeliydi. Bir şey söyleyecekti. Herkes soyunma odasına girene kadar bekledi, sonra cesaretini topladı ve "Hey, Kent" dedi.

Oda *sessizleşti*. Garipti. Ryan, pek konuşmayan biri nihayet sesini kullandığında böyle olacağını tahmin etmişti.

"Ne?" diye sordu Kent. Ryan, onun gergin görünmemeye çalıştığını anlayabilirdi
Ryan, buz pistinde birçok erkeğin yüzünde *bu* ifadeyi görmüştü.

Omuzlarını geriye attı ve çenesini kaldırdı, böylece boyunun her santimetresi görünür hale geldi. "Bil diye söylüyorum, ben eşcinselim."

Bir an için kimse bir şey söylemedi. Ryan, odadaki kimsenin *nefes* bile *almadığını* düşündü. Sonra Kent, "Tamam," dedi.

"Bunu aklında tut," dedi Ryan. Kent'in gözlerinin büyüdüğüne bakılırsa, Ryan'ın sesindeki tehdidi kaçırmamıştı. Ryan asla bir takım arkadaşını dövmezdi, ama Kent bunu bilmiyordu.

Kent ellerini kaldırdı. "Her neyse dostum. Bu senin sorunun. Seninle bir sorunum yok."

"Senin *kimse* hakkında homofobik saçmalıklar söylemenle bir sorunum var.

Bir daha duymak istemiyorum." Ryan garip bir şekilde sakin hissediyordu. Neredeyse maç sırasında kavga ederkenki gibi.

Ryan'ın arkasındaki biri "Vay canına" diye fısıldadı.

Kent odada destek arayarak etrafına baktı, ama herkes başka yere bakıyordu. "Tabii. Peki. Sözlerime dikkat edeceğim, tamam mı?" diye sonunda söyledi.

"Bunu duyduğuma sevindim." Ryan ona son bir kez sert bir bakış attı, sonra arkasını döndü ve yerine oturdu. Takımın geri kalanı daha önce yaptıkları şeye geri döndü ve oda
sohbet sesleriyle doldu.

Wyatt, Ryan'a dirsek attı. "Keşke bunun videosu olsaydı."

"Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydın." Ryan'ın kalbi şimdi hızla atıyordu, ama kendini iyi hissediyordu. Bu daha çok adrenalin gibiydi, korku ya da panik gibi değildi.

"Bu ligde bu tür şeyler artık uzun süre devam etmeyecek. Oyunun en büyük yıldızlarından biri yokken olmaz."

Scott Hunter'ın Stanley Kupası'nı, playoff MVP'si için Conn Smythe Trophy'yi ve normal sezon MVP'si için Hart Trophy'yi kazandığı sezonun sonunda eşcinsel olduğunu açıklaması, hokeyin sadece heteroseksüel erkekler için bir spor olduğu argümanının gücünü büyük ölçüde azaltmıştı. Ama elbette hala yapılacak işler vardı.

Ryan'ın öne çıkıp bu işin bir kısmını üstlenme zamanı gelmişti.

On Dokuzuncu Bölüm

"Vay canına."

Ryan, Fabian'ın dairesine hayretle baktı. Ryan'ın daha önce gördüklerinden daha düzenli olmakla kalmayıp, bir tür fantezi seks yuvası gibi görünüyordu. Oda, loş lambalar,
mumlar ve beyaz peri ışıklarıyla aydınlatılmıştı, bu da kırmızı duvarları daha da şehvetli gösteriyordu. Mumlar kokulu olmalıydı, çünkü küçük alanı sarhoş edici tatlı ve baharatlı bir aroma dolduruyordu.

Ayrıca yatakta seks oyuncakları da vardı.

Ve tüm bunlar yetmezmiş gibi, Fabian, geniş paçalı ve derin V yakalı, kolsuz siyah bir tulum giyiyordu, ayrıca dumanlı siyah göz makyajı ve koyu kırmızı ruj vardı.

Ryan'ın *en çılgın* cinsel fantezileri bile bu kadar iyi değildi.

"Bu gece ne istediğimi net olarak anlamadıysan diye," dedi Fabian, Ryan'ın boynuna kollarını dolayarak, "bunu açıkça belirtmek istedim."

Ryan'ı öpmek için kendine çekti. Ryan, rujunun bozulacağından endişelendi, ama sonra Fabian'ın ağzının sıcaklığı ve aciliyeti yüzünden endişesini unuttu.

"Mm," dedi Fabian mutlu bir şekilde uzaklaşırken. "Bunu sabırsızlıkla bekliyordum."

Mucizevi bir şekilde, Fabian'ın ruju bozulmamıştı. Herhalde yenilmez bir ruj olmalıydı. Bu iyi bir haberdi, çünkü Ryan bu gece daha çok öpüşmeyi umuyordu.

"Harika görünüyorsun," dedi.

"Beğendin mi?" Fabian onu bıraktı, sonra küçük bir dönüş yaptı. "Bir arkadaşım yaptı. Planladığım şey için çıkarmak zorunda kalacağımdan korkuyorum."

"Sorun değil. Ama önce biraz daha öpebilir miyim?" "Tabii
ki."

Bu sefer Ryan Fabian'ı kaldırdı ve Fabian bacaklarını Ryan'ın beline doladı. Ryan onu duvara dayadı ve günlerdir istediği gibi onu öptü.

günlerdir istediği gibi öptü. Başını eğdi, böylece
Fabian'ın muhteşem boynuna çalışabilirdi, bu da Fabian'ın kollarında nefes nefese kalmasına ve kıvranmasına neden oldu.

"Tanrım, bu konuda çok iyisin," diye nefes nefese söyledi Fabian. "Seni özledim." Ryan güldü. "Sadece birkaç gün oldu."

"Sen de beni özledin. Kabul et."

Ryan gırtlağını yaladı. "Seni özledim."

Fabian mutlu bir şekilde iç geçirdi ve "Seninle oynamak için çok heyecanlıyım," dedi.

Ryan, Fabian'ın seks hakkında konuşma şeklini seviyordu. *Oynamak.* Öyleydi işte. Sadece eğlence ve oyun. Endişelenecek bir şey yoktu.

Ryan, Fabian'ın ayaklarını yere indirmesine izin verdiğinde, Ryan Fabian'ın tulumunun sıkı kumaşına baskı yapan ereksiyonunun çok belirgin hatlarını görebiliyordunuz. Fabian'ın saçları dağınıktı ama makyajı kusursuz kalmıştı ve Ryan hayatında hiç bu kadar seksi bir şey görmemişti.

"Onu çıkarmak zorunda olduğuna emin misin?" diye sordu Ryan, derin dekoltenin V şeklini parmağıyla takip ederek.

"Altında olanı beğeneceğini düşünüyorum."

Fabian, Ryan'ın fermuarını açabilmesi için döndü. "İstersen şarabım var," dedi Fabian.

"Susamadım." Ryan, kalın parmaklarıyla fermuarın dar dilimini sıkıştırdı ve yavaşça aşağı çekti, Fabian'ın cildinin ortaya çıkması onu büyülemişti. Fabian'ın altında çıplak olmasını bekliyordu
ama kumaş Fabian'ın omuzlarından kayıp ayaklarının dibine düştüğünde Ryan onun giydiği şeyi görebildi...

"Vay canına."

Fabian omzunun üzerinden geriye baktı. "Riskliydi, biliyorum. Ama hoşuna gidebileceğini düşündüm."

"Evet." Ryan zorlukla yutkundu. "Hoşuma gitti." Daha önce hiç bir erkeğin dantelli iç çamaşırı giydiğini görmemişti. Ryan, bunun en uygun kelimenin "külot" olduğunu düşündü. Bu çok seksi bir şeydi.

Elini, Fabian'ın mükemmel kalçalarını saran narin siyah dantelin üzerinde gezdirdi. Düşünmeden bile, başparmağını Fabian'ın kıçının arasına giren dikişin üzerinde gezdirdi ve Fabian onaylayarak inledi.

"Dantel giymeyi seviyorum," dedi Fabian. Elini geriye uzatıp Ryan'ın ellerini kendi elleriyle kapattı ve ona yol gösterdi. Ryan yaklaşarak kot pantolonundaki şişkinliğin Fabian'ın kıçına baskı yapmasını sağladı.

"Her zaman giysen de umurumda olmaz," diye homurdandı Ryan.

Fabian başını geriye attı. "Sen de gömleğini çıkarır mısın? O muhteşem göğüslerini görmek istiyorum."

Ryan geri adım atarak tişörtünü çıkardı. Fabian ona döndü ve Ryan, Fabian'ın dantele karşı gerginleşen ereksiyonunu görebiliyordu.

"Oh, lanet olsun," dedi Ryan. Güçlü bir heyecan dalgası içini kapladığında, kot pantolonunun üzerinden kendini sıktı.

Fabian'ın dudakları şeytani bir gülümsemeye dönüştü ve parmaklarıyla "Ne istiyorsun, Ryan? Bütün gece vaktimiz var." Ryan dizlerinin üzerine çöktü. Fabian'ın penisine sıkıca gerilmiş danteli ağzına almak için duyduğu arzu onu altüst etmişti.

Ryan dizlerinin üzerine çöktü. Fabian'ın penisine sıkıca sarılmış danteli ağzına almak için duyduğu arzu onu ele geçirmişti.
Önce oraya burnunu sürtmeye başladı, sonra Fabian inlerken yüzünü ve sakalını penisine sürtmeye başladı. "Tanrım, bunu *gerçekten* seviyorsun."

Ryan ağzını açtı ve Fabian'ın sert penisine bastırdı.
Şehvetle çılgına dönmüştü. İçindeki berbat bir parçası, takım arkadaşlarının onu şu anda, dantelli iç çamaşırı ve makyajlı bir adamın önünde diz çökmüş halde görmelerini diledi. Onlar asla anlamazlardı. Bu onların anlayabileceği bir şey değildi. Bunun onlarla hiçbir ilgisi yoktu ve Ryan bundan daha mutlu olamazdı.

Fabian "Dur. Lanet olsun. Henüz boşalmak istemiyorum" diye inleyene kadar yaladı ve öptü.

Ryan, Fabian'ın iç çamaşırını giyerken boşalması fikrini sevdi, ama itaat etti ve geri çekildi. Fabian, elinin tersiyle Ryan'ın yanağını okşadı. "Sen gerçek olamayacak kadar iyisin, Ryan Price."

Ryan başını çevirdi ve Fabian'ın başparmağını dişlerinin arasına aldı. Şu anda zihni harika bir şekilde odaklanmıştı.
gergin ya da kendinden emin değildi. Fabian'ı iyi hissettirmek istiyordu. *Sikişmek* istiyordu.

"Sadece şunu söyleyeyim, kot pantolon ve gömleksiz görünüşün sana çok yakışıyor." Fabian neredeyse sarhoş gibi konuşuyordu, ama Ryan onun bir damla bile alkol almadığından emindi

. Ryan sırıttı ve Fabian'ın iyi görebilmesi için ayağa kalktı. "Oh evet," dedi Fabian mırıldanarak. Bir adım öne çıktı ve ellerini Ryan'ın göğsüne dokundu. "Bu kılları çok seviyorum." "Öyle mi? Ağda yaptırmayı düşünmüştüm."

"Sakın yapma." Fabian parmaklarını Ryan'ın kemer tokasının üzerine koydu. "İzin verir misin?"

Ryan başını salladı. Şu anda Fabian'a hiçbir şeyi reddedemezdi. Hayır. uzun kirpiklerinin arasından ona bakarken, göz kapakları siyah gölgeyle parıldıyordu. Ryan başını eğip Fabian'ı tekrar öptü. Fabian'ın kendisini çekici hissettirmesini seviyordu. Kendisini seksi hissettirmesini seviyordu.

Fabian, öpüşürken Ryan'ın kemerini açtı, sonra Ryan'ın fermuarının üst iki düğmesini açtı. Ryan nefes nefese dururken, geri adım atıp yaptığını hayranlıkla izledi. Ryan, kendini .

"Bunu hafızama kazımama izin ver," dedi Fabian. "Çünkü şu anda kesinlikle mükemmel görünüyorsun."

Ryan güldü ve sonra karın kaslarını biraz gerdi. "Oof. Tamam," dedi Fabian. "Biraz eğlenelim."

Fabian yatağa gitti ve yanına uzandı. Ryan kaldı. Yatağın ucunda duruyordu çünkü Fabian'ın çökmüş bir şekilde uzanmış halini doyamıyordu. Bu, hedonizmin tam bir resmidir ve Ryan hala tüm bunların gerçekten başına geldiğine inanamıyordu.

"Peki," dedi Fabian, parmaklarını şakacı bir şekilde yatak üzerinde büyük, mor renkli dildoya doğru gezdirerek, "bu, inceleme sözü verdiğim şey."

"O zaman, şey, onunla başlayalım mı?"

Fabian onu kaldırdı ve ters çevirdi. "Çok *büyük*. Belki beni buna hazırlayabilirsin?"

Tabii ki evet. Ryan kesinlikle buna hazırdı. Fabian'ı tamamen gevşetip açmak ve o şeyle doldurulmak için yalvartmak istiyordu. Ve sonra belki de Ryan'ın penisiyle.

"Ve bunu yapanın mutlaka *ben* olmam gerekmez," dedi Fabian. "Hepsini seviyorum."

Oh. Ryan geçmişte hep üstte olmuştu. Muhtemelen boyutu yüzündendi, ama partnerleri hep onun onları sikmesini isterdi.

"Sadece istersen," dedi Fabian çabucak. "Her iki şekilde de mutluyum. Ya da ikisini de yapabiliriz. Dediğim gibi, bütün gece vaktimiz var."

Ryan, ne kadar utanç verici olabileceğini düşünmeden, istediğini söylemeye karar verdi. "O dildoyu içindeyken seni görmek istiyorum. Onu alırken seni izlemek istiyorum."

Fabian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, Ryan. Buraya gel de bana diğer iyi fikirlerini de anlat."

Ryan pantolonunu ve çoraplarını çıkardı ama külotunu çıkarmadı, sonra Fabian'ın vücudunu kendi vücuduyla kapladı ve onu açgözlülükle öptü. Kalçalarını Fabian'ınkine sürtünerek kendi ereksiyonunu Fabian'a hissettirdi ve ona ne kadar tahrik olduğunu belli etti.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı Fabian. "Bana ne yapmak istediğini söyle. Söyle bana."

Ryan kelimeler bulamadı, bu yüzden onu öpmeye devam etti boynundan göğsüne, meme piercingine, sonra da göbek deliğine kadar. Fabian'ın hala dantelli iç çamaşırının içinde sıkışmış olan penisini uzun bir çizgi halinde yaladı, sonra Fabian'ın ağzına geri döndü.

Fabian, Ryan'ın külotunun dışından penisini kavradı ve sıktı, Ryan ise istem dışı olarak eline doğru itti. "Evet, sik beni. Dokun bana."

Fabian elini Ryan'ın külotunun içine soktu ve ince parmaklarıyla onun kaya gibi sert sikini kavradı. "Konuşmaya devam et," diye fısıldadı Fabian kulağına.

Müstehcen konuşmak Ryan'ın rahatlık alanının çok dışındaydı, ama Fabian için bunu yapmak istiyordu. Kafasını dolduran arzuları kelimelere dökmek çok küçük, basit bir şeydi. Deneyebilirdi. Burada güvendeydi.

"Bu odada sonsuza kadar kalmak ve seni defalarca boşaltmak istiyorum. Sen çok güzelsin."

"*Ryan*," diye inledi Fabian. "Daha fazla lütfen."

"Kırmızı dudaklarının benim sikimi sarmasını istiyorum." Ryan bunu söyledikten sonra kızardı. Elinde değildi. Ama Fabian'ın tek tepkisi, iki elini Ryan'ın göğsüne koyup onu yatağa yatırmak oldu.

"Zevkle," dedi, sonra Ryan'ın vücudunda aşağı doğru kıvrıldı ve külotunu uyluklarına kadar indirdi. Ryan'ın penisi onun

mide, sonra Fabian parmaklarını tabanına doladı ve başını ağzına aldı.

"Tanrım. Siktir." Ryan bu gece boşalmazsa, hayatında bir daha asla orgazm olamayacağı çok gerçek bir ihtimaldi. Bir daha asla bu kadar ateşli bir durumda olmayacaktı, bundan emindi.

Fabian'ın onu emmesini izledi, zevk artarken orgazma ulaşma tehlikesi hiç yoktu. Mükemmeldi. Bu hissi

Bu hissi mümkün olduğunca uzun süre yaşamak istiyordu. Ama aynı zamanda Fabian'ın kaç kez boşalabileceğini de gerçekten görmek istiyordu.

Yanağına nazikçe elini koyarak Fabian'ı durdurdu. "Harika hissettirdi. Teşekkür ederim."

Fabian veda öpücüğüyle çekildi ve sonra Ryan'ın uyluğunun içini öptü. "Eğer istersen, bunu daha uzun süre yapmaktan kesinlikle çekinmem."

"Bunu senin üzerinde denemek istiyorum." Ryan başını çevirip dildoyu aldı. Büyük ve biraz karmaşık görünüyordu. Alt kısmı kıvrımlı, üst kısmı ise esnek bir yapıdaydı. Ryan oyuncağı incelerken kaşlarını çattı ve Fabian güldü. "Sana nasıl yapılacağını anlatacağım. Eğlenceli olacak, söz veriyorum."

Ellerini Ryan'a doğru sallayarak onu uzaklaştırdı. "Bir saniye kalk. Havlu sermem lazım. Bu yorgan iki kez kurutma makinesinde kurutulmalı ve ben para basmıyorum."

Ryan ayağa kalktı ve iç çamaşırlarını da çıkarmaya karar verdi. Fabian, yatağı istediği gibi hızla hazırladı, yatağın ortasına bir yastık koydu ve üzerine birkaç havlu serdi. "Üzgünüm," dedi. "Bunun çok seksi olmadığını biliyorum."

Ryan, Fabian'ın bir lavabonun tıkanıklığını açabileceğinden ve dantelli iç çamaşırı ve makyaj yaparsa seksi olabileceğinden oldukça emindi. "Merak etme. Ben

yeterince tahrik oldum."

Fabian omzunun üzerinden gülümsedi. "İyi." İşini bitirdi, sonra Ryan'ın önüne geçti. "Şimdi." Başparmaklarını dantelli iç çamaşırının bel kısmına soktu ve ince kalçalarının üzerinden aşağı kaydırdı

kalçalarının üzerinden aşağı kaydırdı. Ryan, iç çamaşırı olmasaydı Fabian'ın penisinin tabanında ve testislerinin arkasında siyah bir halka taktığını göremeyeceği için hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Vay canına," dedi Ryan. Fabian, açıp açıp durduğunuz hediyelerden biriydi. Ryan penis halkasının altında ne bulacaktı? Kendi adının dövmesi mi?

"Dayanıklılığa yardımcı oluyor," diye açıkladı Fabian. Aşağıya baktı. "Ayrıca testislerimi nasıl gösterdiğini de seviyorum."

"Evet," dedi Ryan boğuk bir sesle. "Güzel görünüyor."

Fabian, dildonun yanındaki yatakta duran kayganlaştırıcı şişesini aldı ve Ryan'a uzattı. "Bolca kullan. Daha var." Sırt üstü yatarak kıçını yastığın üzerine koydu. "Parmaklarınla başla," diye talimat verdi Fabian. "Bu kısmı daha önce yaptın mı?"

"Evet, uzun zaman oldu ama evet." Ryan parmaklarına kayganlaştırıcı sürdü ve Fabian bacaklarını açtı. Fabian'ın ince, kavisli penisi çelik gibiydi çelik gibiydi ve testisleri silikon halkadan boğulmuş gibi patlamaya hazır görünüyordu

Ryan parmak ucuyla onları okşamaktan kendini alamadı. "Ahh." Fabian titredi ve Ryan'ın dokunuşuyla testisleri seğirdi.

Tanrım, çok sıkıydılar. Parmaklarını Fabian'ın deliğine doğru kaydırdı ve hafif daireler çizmeye başladı. Ona çok iyi bakacaktı. Onu hak ettiği şekilde taparcasına sevecekti ve sonra

istediği her şeyi almasına izin verecekti.

Fabian harika vakit geçiriyordu.

"Sadece ucu ile biraz beni tahrik et," diye önerdi. "Beni gevşet."

Ryan, kayganlaştırıcı sürülmüş dildonun ucuyla Fabian'ın deliğini nazikçe dürttü, ama içeri sokmadı. Fabian çok itaatkar ve tatlıydı. Fabian da bir ara Ryan için aynısını yapmak istiyordu. Ona bu

ne kadar inanılmaz olabileceğini, içine vibratör veya boncuklar sokmanın ne kadar iyi hissettirdiğini göstermek istiyordu. Şimdilik örnek olarak öncülük etmek zorundaydı.

"Sanırım üstteki düğme onu biraz titreştiriyor. Aç şunu," diye talimat verdi Fabian. Ryan bir an vibratörün tabanına kaşlarını çattı, sonra doğru düğmeye bastı. Oyuncak, Fabian'ın deliğine hafifçe

. "Mm. Harika. Bir süre öyle tut."

Fabian kollarını başının üzerine uzattı ve içini çeken derin bir rahatlama hissinin tadını çıkararak içini çekti. Birkaç dakika sonra, "Şimdi parmağını deneyebilirsin. Bolca kayganlaştırıcı sür, tamam mı?" dedi.

"Evet." Ryan'ın sesi boğuk çıkıyordu, Fabian bunu çok sevdi. Ryan'ın güçlü, kalın parmaklarından birinin ucunu içeri sokmasını ilgiyle izledi.

"Tanrım, o parmaklar. Çok iyi, Ryan. Beni aç."

Ryan, Fabian'ın testisleri ve penisi boyunca titreşimli dildonun başını yuvarlayarak onu açmaya çalıştı. Tanrım, Fabian bunu istemeyi bile düşünmemişti. Onayını inleyerek gösterdi.

Fabian, ona şu anda ne kadar seksi
ve sıkı olduğunu söyleyen sevgililerle birlikte olmuştu, ama Ryan sadece konuşamadan hayranlıkla bakabiliyor gibiydi. Bu da kendi çapında oldukça çekiciydi.

"Daha fazlasını istiyorum," diye mırıldandı Fabian. "Oyuncağı bana ver.

Önce kapat."

Ryan dildonun başını Fabian'ın kıçına nazikçe sokarken, Fabian uzun bir nefes verdi. Oof. Bunu kaç kez yaparsa yapsın, ilk penetrasyon anı her zaman heyecan vericiydi.

"İyi mi?" diye sordu Ryan.

"Harika. Şimdi yaratıcı olabilirsin. Çevir, sallayın, geri çek. Sen karar ver."

Ryan, oyuncağı yavaşça döndürürken ve sonra başını geri çıkarırken, derin bir konsantrasyon ifadesiyle kaşlarını çattı.

"Oh! Evet. Bu sefer daha derine."

Ryan söyleneni yaptı, ama önce Fabian'ın uyluklarından birini eliyle kavradı ve Fabian'ın deliğini daha iyi ortaya çıkarmak için dikkatlice geriye doğru itti.
Siktir, şu eller. Çok güçlü.

"Daha fazla. Daha derine." Dildo tamamen içeri girdiğinde, Fabian'ın gözleri geriye devrildi. "Oh Tanrım. Bu çok iyi. Dışarı çıkan kıvrımlı kısım perineuma mı değiyor?"

"O, senin kasık bölgen, değil
mi?" "Evet, tatlım."

"Evet. Orada."

"Tamam. Sen gelmeden önce kılavuzu okudum. Beş farklı hızda titreşiyor ve üç farklı hızda itiyor. Önce vibratör ayarlarını deneyelim, sonra itmeye geçeceğiz."

Ryan titreşim düğmesine bastı ve çok düşük seviyede bir vızıltı Fabian'ın kıçını gıdıkladı. "Tamam. Daha yükseğe al. Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Şimdi nasıl?"

"Düğmeye bastın mı?"

"Evet."

"Tekrar bas. Aynı hissediyorum." Fabian parmaklarıyla yatağı tıklatarak bekledi. "Ryan?"

"Bastım."

Fabian sinirli bir nefes verdi. "Bu berbat. Tekrar bas. Yoksa yemin ederim ki... aaah!" Fabian, oyuncak aniden içinde bozuk bir çamaşır makinesi gibi gürültü yapınca yataktan fırladı. "Kapat şunu! Ne oluyor lan! Kapat şunu!"

Ryan kapattı ve Fabian onun gülmemeye çalıştığını görebiliyordu.

Fabian ona öfkeyle baktı. "Bir dahaki sefere tuhaf oyuncakları kıçına sokacağım gömüyorum, Giggles."

"Sıfırdan yüze bir anda çıkıyor gibi, ha?"

"Bunu önermeye neredeyse korkuyorum, ama sanırım itme özelliğini *denemeliyiz*."

"Emin misin?"

"Evet. Ama sadece en düşük ayarda!"

Ryan, gülmemek için hala dudağını ısırarak başını salladı ve en alttaki düğmeye bastı.

"Ah! Kahretsin! Dur! Çıkar şunu!"

Ryan, Fabian'a zarar vermeden olabildiğince hızlı bir şekilde oyuncağı çıkardı. "Ne oldu?"

"Tanrım, sanki kıçımın içini *çimdikliyordu*. Hiç hoş bir his değildi."

Ryan, oyuncağı yumruklamayı düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı, bu da Fabian'ı güldürdü. "Lavaboya at gitsin."

Ryan banyoya koştu, muhtemelen korkunç oyuncağı lavaboya attı ve yatağa geri döndü. "Yani iyi bir yorum almıyor mu?"

İkisi de kahkahalara boğuldu, yatakta birbirlerine dolanana kadar güldüler. "Tanrım," dedi Fabian nefes nefese, "bu çok seksi bir akşam olacaktı."

"Hala seksi," diye Ryan onu teselli etti ve Fabian'ın saçlarını öptü. "Oyuncak düzgün çalışmadığı için üzgünüm, çünkü senin onu almanı izlemeyi çok seviyordum."

"*Öyle* mi?"

"Mmhm." Ryan, Fabian'ı sırt üstü yatırdı, Ryan onu üstüne kapattı ve nefes nefese öptü. Ryan'ın penisi, seks oyuncağı felaketi ve ardından gelen kahkaha krizinde muhtemelen biraz gevşemişti, ama şimdi çelik gibiydi. Fabian, kendi ereksiyonunu
Ryan'ın karnına bastırarak, hala daha fazlasını istediğini belli etti.

"Prezervatifim var. Eğer benimle sevişmek
istersen." Ryan donakaldı. "Yapabilir miyim?"

"Bütün o hazırlıkları boşa harcamaya gerek yok," dedi Fabian alaycı bir gülümsemeyle. Sonra Ryan'ın yanağına öpücük kondurdu ve fısıldadı. "O sikini içimde hissetmek için can atıyorum. Evet, Ryan. Beni sikebilirsin. *Lütfen* beni sik."

Ryan homurdandı ve dev ellerinden birini Fabian'ın ağrıyan sikine doladı. O okşadığında, Fabian elektrik çarpmış gibi çığlık attı.

"Tanrım, o şey takılıyken çok sertleşiyorsun," dedi Ryan, bir parmağıyla Fabian'ın sikini ve taşaklarını sıkıca saran silikon halkayı okşayarak. "Seni emebilir miyim?"

"Oh, sanırım," dedi Fabian abartılı bir iç çekişle.

Ryan'ın dudakları hafifçe gülümsedi ve sonra aşağı kayarak Fabian'ı ağzına aldı. Bu cennet gibiydi, Ryan iki parmağını içine soktuğunda ise daha da cennet gibiydi.

"Oh, Ryan. Evet. Aynen öyle."

Ryan çekildi ve "Gelmeni istiyorum" dedi.

"Kesinlikle geleceğim. Özellikle de... aah." Ryan sıkı testislerini ağzına aldığında Fabian titredi. "Oh, bunu seviyorum. Devam et devam et." Fabian kendi sikini eline aldı ve okşadı, kıçının, taşaklarının ve sikinin uyarılmasının üçlü hissini seviyordu.

"Yaklaştım. Siktir." Tanrım, Fabian'ın penis halkası takılı olmasına rağmen bu kadar kolay boşalması utanç vericiydi, ama yapacak bir şey yoktu. Tüm vücudu boşalma ihtiyacı ile titriyordu
.

"Yap şunu," diye emretti Ryan, sonra Fabian'ın testislerini bir kez daha yaladı. "Boşal."

Fabian patlamadan önce sadece inlemek için zamanı vardı. Boşalması penisinden şeritler halinde fışkırdı ve göğsüne ve
karnına

Her şey bittikten sonra, gözlerini kapattı ve yastıklara gömüldü. "Bu inanılmazdı," diye iç geçirdi.

"Bitti mi?" diye sordu Ryan. Fabian'ın gevşek bacaklarının arasında diz çökmüş, kendi zonklayan ereksiyonunu tutuyordu. "Uyumak istersen sorun değil."

"Tanrım, hayır," diye güvence verdi Fabian. "Senin sikini içimde istiyorum." Nefesini verdi. "Yani, yakında. Bana bir saniye ver."

"Eğer gerek yoksa..."

Fabian doğruldu ve iki eliyle Ryan'ın yüzünü tuttu. "Ben istiyorum. Muhtemelen hiç bu kadar bir şeyi istememiştim, tamam mı?"

Ryan gülümsedi. "Tamam."

Fabian, silikon halka ile yumuşayan penisi arasına parmağını sıkıştırdı. "Bunu çıkaracağım." Dikkatlice çıkardı, sonra banyoya götürüp lavabodaki dildonun yanına koydu ve göğsünü ve karnını hızlıca sildi.

"İyi misin?" diye sordu yatak odasına döndüğünde.

"Harikayım. Siktir, çok ateşliydi." Ryan kendini okşuyordu, Fabian da bunu sevdi. Ryan'ın bu gece boşalmasını gerçekten umuyordu. Komodinin çekmecesini açtı ve bir paket prezervatif çıkardı.

"Peki," diye sordu, "beni nasıl istiyorsun?"

Ryan, Fabian'ı nasıl istediğini bile bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, her şekilde birden.

"Seni görmek istiyorum," dedi. "Belki... üstte olabilir misin?"

Fabian gülümsedi. "*Kesinlikle* üstte olabilirim. Çok akıllıca bir karar verdin."

Ryan, Fabian'ın bunu bu kadar *kolaylaştırdığı* için minnettar olarak onu öptü.

Yatağa uzandı ve Fabian'ın bir sonraki hamlesini bekledi.

Ama Fabian, yatağın ucunda diz çökmüş olduğu yerden kıpırdamadı. "Ne kadar seksi olduğunun farkında mısın?" diye sordu Fabian.

Ryan başını salladı, bu da Fabian'ın ona sert bir bakış atmasına neden oldu. "Bu bacakların arasında *yaşamak* istiyorum. Muhteşemler." Yüzü bacaklarının arasına gelene kadar yatakta süründü. "Tam burada. Evimi kurmak istediğim yer burası."

Ryan güldü. "Bunun için hokeyi teşekkür etmelisin."

"Ugh. Sanırım bir şey için iyi. Hokey de sana kocaman, muhteşem toplar kazandırıyor mu?"

"Hayır," Ryan, Fabian testislerinden birini ağzına aldığında nefes nefese kaldı. "Bu sadece benim."

Fabian onaylayarak mırıldandı, bu da Ryan'ı inlemeye sevk etti. Fabian bir süre onun toplarını ve sonra da sikini emdi, ardından Ryan'ın ağzına doğru öperek yukarı çıktı.

Ryan çok hazırdı. Her yeri titriyordu, boşalmak için can atıyordu. Bu gece yapabileceğinden *emindi*.

Fabian yataktan bir yerden prezervatif şeridini çıkardı ve bir paketi yırttı. Paketi açtı ve kaşlarını kaldırdı. "Seni giydireyim mi?"

Ryan sırıttı. "Tabii."

Fabian prezervatifi Ryan'ın penisinin başına geçirdi ve gövdesine doğru yuvarladı, sonra kayganlaştırıcıyı aldı ve onu kayganlaştırmaya başladı. "En son ne zaman boşaldın?" Fabian'ın sesi
sanki hava durumunu soruyormuş gibi rahattı.

Tanrım, ne zamandı? Ryan bir sabah duşta başarılı bir şekilde boşalmıştı, ama bu şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. "Bilmiyorum. İki hafta mı? Belki biraz daha uzun?"

Fabian ona şefkatle baktı. "Ah, tatlım. Bakalım bu konuda ne yapabiliriz."

Ryan sadece başını salladı. *Lütfen, evet. Hadi yapalım.*

Fabian kendini hizaladı, sonra Ryan'ın penisine oturdu. Ryan çok az dirençle içeri girerken ikisi de aynı anda inledi.

Ryan tamamen içine girdiğinde Fabian, "Oh, bu oyuncağı *seviyorum*," diye mırıldandı. "Sen çok büyüksün. Harika bir his." Ryan, Fabian'ın neredeyse tamamen sertleştiğini fark etti. İnanılmazdı.

İlk başta Fabian'ın kontrolü ele almasına izin verdi ve Fabian onun penisiyle kendini sikarken mümkün olduğunca hareketsiz kaldı. Onu incitmek istemiyordu ve

Fabian'ın üzerinde kendini becermesini izlemekten de gerçekten zevk alıyordu.

İnanılmaz bir duyguydu, ama boşalmak istiyorsa, itmeye başlaması gerekecekti.

"Hareket edebilir miyim? İyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim. Siktir beni."

Ryan öyle yaptı. Fabian'ın kalçalarını tuttu ve ona sertçe girdi. Ryan onun güzelliğine hayran kalmıştı. Bu kadar çarpıcı bir şey nasıl şu anda onun üstünde olabilirdi? Ryan nasıl onun *içinde* olabilirdi?

Siktir. Ryan harika bir şekilde yaklaşıyordu. "Sırt üstü yatabilir misin? Bence bu işe yarayabilir."

Fabian'ın yüzü aydınlandı. "Tabii ki. Hadi seni boşaltalım."

Fabian sırt üstü yatacak şekilde pozisyon değiştirdiler ve Ryan tekrar içine girdiğinde Fabian bacaklarını Ryan'ın beline doladı. "Tekrar boşalabilir misin?" Ryan homurdandı.

Fabian kendi penisini okşamaya başladı. "Sanırım. Devam et." Ryan, Fabian'ın prostatını hedef alabilecek kadar yetenekli olduğunu umarak açısını ayarladı.

"Tam orası," diye inledi Fabian. "Harika, hayatım."

"Tam orası," diye inledi Fabian. "Mükemmel, sevgilim."

Ryan, kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. En son ne zaman gülümsemişti? Fabian bunu fark etti ve ona gülümsedi. "Öp beni," diye fısıldadı Fabian. "Lütfen."

Ryan hareketlerini yavaşlattı, sonra ağzını Fabian'ın ağzına yaklaştırdı. Fabian'ın onu vahşi, tutkulu bir öpücükle karşılayacağını bekliyordu, ama bunun yerine öpücük yavaş ve tatlıydı. Ryan kendini bu öpücüğe kaptırdı, başı dönüyordu.

"Sen," dedi Fabian dudaklarına fısıldayarak, "inanılmazsın."

Ryan, Fabian'ın şefkatine karşılık vermek için onu tekrar öptü. Tüm bunların kendisi için ne kadar önemli olduğunu ona göstermeye çalışıyordu. Daha fazla
daha fazla dayanamayınca, kalçalarını sallamaya başladı, uzun, yavaş hareketlerle Fabian'ın içine girip çıkıyordu.

"Mm. Durma," diye mırıldandı Fabian. "Çok iyi geliyor."

Ryan durmak istemiyordu. Her itiş, ona zevk dalgaları gönderiyor, onu boşalmaya sürüklüyordu. Sonunda, omurganın tabanında ve testislerinde, genellikle çok zor hissedilen o baskıyı hissedebiliyordu. "Siktir, sanırım boşalacağım."

"Gerçekten mi? Hadi ama. Ben de yaklaştım."

Ryan orgazmını kovalarken ritmini tamamen kaybetti.
tam orada.

"Çıkarabilir misin?" diye sordu Fabian. "Görmek istiyorum. Her yerime bulaşmasını istiyorum."

Oh, *lanet olsun*. Bu işe yaradı. Ryan, boşalmanın ilk muhteşem dalgasını hissettiği anda çekildi ve prezervatifi yırttı.
, Fabian'ın göğsüne ve boynuna dökülen spermlerin her bir damlasını hissederek rahatlamış bir şekilde nefes aldı. Bir saniye sonra, Fabian çığlık attı ve Fabian'ın ikinci orgazmı olduğunu düşünürsek, Ryan'ınkine epey bir miktar sperm eklendi.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldı Ryan, Fabian'ın yanındaki yatağa yığılırken. "Teşekkürler. Lanet olsun, buna ihtiyacım vardı."

Fabian başını çevirip ona gülümsedi. "Bunu çözeceğimizi biliyordum. İzlemesi çok hoştu."

Göğüsleri sakinleşene kadar yatakta kaldılar ve
sonra sırayla temizlendiler. Ryan banyodan çıktığında, Fabian yanındaki yatağı okşadı. "Gel, sarıl bana."

Fabian, başını Ryan'ın göğsüne koyarak rahat bir pozisyon aldı, sonra Ryan'ın elini tutup parmaklarını birbirine doladı.

"Teşekkürler," dedi Ryan. "Bu geceki her şey için. Kimse bu kadar çaba sarf etmemişti..."

"Seni baştan çıkarmak için mi?"

Ryan homurdandı. "Evet. Sanırım."

"Benimle kal," dedi Fabian uykulu bir sesle, "büyülenecek, rahatsız olacak ve şaşkına döneceksin."

"Rahatsız mı?" Ryan alaycı bir şekilde sordu, ama zihninde Fabian'ın onunla kalma önerisi takılıp kalmıştı.

"Oh, ben çok sinir bozucu olabilirim," dedi Fabian.

"Uyarıyorum." Ryan ona daha sıkı sarıldı. "Not aldım."

Ryan, uykuya dalarken, bütün akşam boyunca sabahki uçuşunu hiç düşünmediğini fark etti.

Yirminci Bölüm

"Uçakta *gülümsüyor* musun, Pricey?"

Ryan eliyle ağzını kapatarak sakalını düzeltir gibi yaptı. "Hayır."

Wyatt elini itti. "Sen *öylesin*! Neler oluyor?"

Ryan'ın bakışları uçakta dolaştı. Takım arkadaşlarının hiçbiri uçak kalkışını beklerken onlara hiç dikkat etmiyor gibi görünüyordu. "Hiçbir şey. Sadece keyfim yerinde."

Wyatt ona şüpheyle baktı. "Dün gece ne yapıyordun?"

Ryan yanaklarının kızardığını biliyordu, ama soğukkanlı davranmaya çalıştı. "Fazla bir şey yok. Bir... arkadaşla takıldım." Kahretsin. Arkadaş demeden önce tereddüt etmemeliydi.

Wyatt gülümsedi. "Vay canına. Şansın yaver gitti mi, Pricey?"

Evet. Gerçekten çok şanslıydım. Ama tek söylediği "Belki" oldu. "Ve o senin uçma korkunu yendi."

Ryan burnunu çektirdi. "Hâlâ çok korkuyorum. Merak etme."

"Endişelenecek bir şey yok. Bu yolculuğu atlatıp seni yeni erkeğine sağ salim eve götüreceğiz."

Fabian'ın eve dönmesi düşüncesi bile Ryan'ı mutlulukla doldurdu.

"Şu haline bak!" Wyatt, dirseğiyle onu dürterek dedi. "Parlak parlıyorsun! Bu adamı gerçekten seviyorsun."

Ryan omuz silkti, ama hala gülümsüyordu. "Evet. Onu çok seviyorum."

Muhtemelen, birlikte geçirdikleri kısa süre göz önüne alındığında, bu çok saçma bir miktardı. Ama Ryan duygularına engel olamıyordu. Sanki son on üç yıldır sadece yaşamak için yaşamış, kendini bir şehirden diğerine sürüklemiş gibiydi. Otel odalarında ve neredeyse hiç mobilyası olmayan dairelerde tek başına uyanıyor, hokey kavgalarının videolarını izliyor ve her an kendini zar zor tuttuğunu gizlemeye çalışıyordu.

Şimdi sanki ışıklar açılmıştı ve Ryan'ın dünyası renkler ve olasılıklarla doluydu. Kendi çapında korkutucuydu, ama

artık hayatının nasıl olabileceğini tattığına göre, karanlığı uzaklaştırmak için elinden geleni yapacaktı.

Telefonuna baktı ve Fabian'dan bir mesaj geldiğini gördü.

Fabian: Pazar sabahı ne yapıyorsun? Ryan: Hiçbir

şey. Neden?

Fabian: Arkadaşlarım her pazar brunch için bir araya geliyor. Sadece Vanessa, Marcus, Tarek ve ben. Bize katılmak ister misin?

Ryan: Gerçekten mi?

Fabian: Evet. Çok lüks bir şey değil. Dondurulmuş waffle'ların üzerine bir şeyler koyup, ucuz Baby Duck mimosa içiyoruz.

Ryan: Waffle'ları kızartıyor

musunuz? Fabian: Evet! Canavar

değiliz sonuçta! Ryan: O zaman

olur.

Fabian: Kural, herkesin bir waffle sosu getirmesi. Ryan: Ne gibi?

Şurup mu?

Fabian: Hayır. Yaratıcı bir şey. Hayal gücünü kullan.

Ryan kaşlarını çattı ve "Hayal gücüm olduğundan emin değilim" diye yazdı.

Fabian: Tabii ki var. Dün gece çok yaratıcıydın.

Bu metnin yanında, Ryan'ın her zaman çok heyecan verici bulduğu göz kırpan yüz emojilerinden biri vardı.

"Şu anda ona mesaj atıyorsun, değil mi?" Wyatt alaycı bir şekilde sordu. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Yüzün kıpkırmızı ve kocaman bir sırıtış var."

Ryan, Fabian'ın onu arkadaşlarıyla takılmaya davet etmesinden heyecanlanarak mesajlaşmayı okudu. Bu, şu an için bir şey ifade ediyor olmalıydı.
bir şey, değil mi? Fabian'ın genelde arkadaş canlısı ve sosyal olduğunu biliyordu, ama yine de. Bu doğru yönde atılmış bir adım gibi görünüyordu.

O da "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum" diye cevap yazdı, umduğu gibi bu cevap çaresizden çok romantik gelmişti.

Fabian "Dakikaları sayıyorum, sevgilim" diye cevap yazınca Ryan'ın yüzü güldü.

"Vay canına," diye güldü Wyatt. "Umarım o da seni senin onu sevdiğin kadar sever!"

Ryan telefonunu koltuk cebine koydu ve
Anne of Green Gables kitabının yanına koydu. "Ben de öyle umuyorum."

"Herkesin en iyi davranışlarını sergilemesini istiyorum." Fabian arkadaşlarının her birine sert bir bakış attı. "Ona iyi davranın."

Marcus ona en masum yüzünü gösterdi. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Senin iri yarı erkek arkadaşını korkutup kaçırmayacağız," dedi Tarek.

"O benim..." Fabian öfkeyle nefes aldı ve devam etti. "Ciddiyim. Onu sorularla sıkıştırmayın. Seks hakkında fazla bilgi paylaşmayın." Bu sözleri söylerken Vanessa'ya özellikle keskin bir bakış attı. "Alay etmeyin. Ona aşık olduğumu ima etmeyin. Sadece sakin olun."

Vanessa elini kalbinin üzerine koydu. "En azından bazılarını yapmayacağıma söz veriyorum."

Aşağıdaki zil çaldı ve Fabian kapıya koştu. "Aman Tanrım, çok heyecanlı! Buna bayılıyorum," dedi Marcus.

Fabian kapıyı açıp aşağı koşmadan önce omzunun üzerinden ona sert bir bakış attı. Tabii ki heyecanlıydı; Ryan salı sabahından beri yoktu ve ancak dün gece geç saatlerde dönmüştü.
Fabian onu tekrar görmek için can atıyordu. Sokağa açılan kapıyı açtığında, Ryan'ı siyah yün palto, gri bere ve sevimli bir gülümsemeyle karşıladı.

"Merhaba," dedi Ryan.

"Merhaba."

Fabian bir anlığına ona bakakaldı. Fabian'ın merdivenin üstünde durduğu için, ikisinin öpüşmek için mükemmel bir yükseklikte olduklarını fark etti. Bu yüzden onu öptü. Ryan'ın elinde iki büyük market poşeti olması ve her ikisinin de oldukça dolu görünmesi dışında, Fabian onun kollarına atlayacaktı.

"Bunlar da ne böyle?" diye sordu Fabian.

"Ne getireceğimi bilemedim, o yüzden bir sürü şey aldım," dedi Ryan utangaç bir şekilde. "Umarım bazıları iyidir."

"Bizim çok kolay memnun olduğumuzu açıklamalıydım." Ryan'ı merdivenlerden yukarı çıkarıp daireye götürdü. Fabian'ın üç arkadaşı da
Fabian'ın arkadaşları utanmadan kapıya bakıyorlardı.

"Tarek, Vanessa ve Marcus'u hatırlıyorsun. Hepsi burada yaşıyor."

"Merhaba," dedi Ryan. "Beni davet ettiğiniz için teşekkürler."

Fabian, Marcus'un "Tanrım, *keşke*" diye mırıldandığını duydu ve ona uyarıcı bir şekilde gözlerini kısarak baktı.

"Alışveriş yapmışsın," dedi Vanessa, Ryan'dan poşetleri alarak. Birinin içine baktı. "Bu *gerçek şampanya* mı?"

Vanessa çantalardan birinden bir şişe Moet çıkarınca herkes onun etrafında toplandı.

"Ryan, ne halt ediyorsun?" dedi Fabian. "Nutella gibi bir şey getir dedim. Yüz dolarlık şampanya değil."

"Biri bana hediye olarak verdi," dedi Ryan. "Asla içmeyecektim. Burada beğenilir diye düşündüm."

"Oh, çok beğendik," dedi Tarek mutlu bir şekilde. "Bunu buza koyayım." Mutfağa giderken arkasına dönüp, "Erkek arkadaşını seviyorum Fabian!" diye bağırdı.

Lanet olsun. Fabian'ın arkadaşları tam birer pislikti.

Genel olarak, brunch oldukça iyi geçti. Ryan ziyaret ettiği toplum merkezinden bahsetti ve Tarek o yeri tanıdığı için heyecanlandı. İkisi merkezin yaptığı tüm harika şeyleri ve merkezin getireceği faydaları tartışırken
Fabian'ın kalbi kabardı. Ryan'a olan duygularının merakın ötesine geçtiğini fark ettiği andan itibaren, Ryan'ın Fabian'ın hayatına nasıl uyum sağlayabileceğini merak etmişti. Ya da Fabian'ın onun hayatına nasıl uyum sağlayabileceğini. Fabian bu son konuda hala emin değildi, ama

Ryan'ı arkadaşlarıyla birlikte izlemek, hatta onların kutsal Bargain Brunch geleneğine sızmak, Ryan'ın buraya gayet iyi uyum sağlayabileceğinden şüphe duymasına neden olmadı.

Fabian, Ryan'ın *diğer* hayatını veya Fabian'ın oraya nasıl ait olabileceğini çok fazla düşünmekten hoşlanmıyordu. Belki de çok ileri gidiyordu

ama hokey maçlarına gitmesi,

takım partilerine katılmak, diğer hokey oyuncuları ve hokey hayranlarıyla birlikte olmak, Fabian'ın midesi kaldırmayacağı bir şeydi. Denemek istediğini söylemek isterdi, ama gerçekten istemiyordu. İstediği şey, ve bunun çok bencilce olduğunu biliyordu, Ryan'ın hokeyi bırakmasıydı.

Kendisine, Ryan'ın bırakmasını *sadece* kendisi için istemediğini söyledi; hokey Ryan için iyi değildi. Fabian, bunu görmek için bu sporu takip etmek zorunda değildi.

ancak Ryan'ı tanıdıktan birkaç hafta sonra onun tüm hayatını değiştirmesini önermek, Fabian için bile biraz abartılı görünüyordu.

Fabian, Marcus'un yaptığı bir şakaya Ryan gülerken, o anda kendini aşıp Ryan'ın kariyerine ilgi göstermeye karar verdi. Aralarındaki ilişkinin nereye varacağını bilmiyordu, ama eğer bu ilişki tamamen Ryan'ın Fabian'ın hayatını desteklemesi ve onun bir parçası olması, Fabian'ın ise karşılığında hiçbir şey vermemesi üzerine kuruluysa, bu ilişki sürebilirdi.

Ryan, Duncan Harvey'in sekizinci videosunu arka arkaya oynattı. dövüşünün sekizinci videosunu oynattı. Fabian yanında huzurlu ve güzel bir şekilde uyuyordu. Saat geç olmuştu ve Ryan uyumaya çalışmalıydı, ama vücudu endişeyle titriyordu. Bunun yerine, iç çamaşırlarıyla yatağında oturmuş, dizüstü bilgisayarını bacaklarının üzerine koymuştu.

Ryan o sabah Fabian'ın arkadaşlarıyla vakit geçirmekten keyif almıştı, ama oraya ait olmadığına dair içinden bir his vardı. Hepsi müzik, sanat ve arkadaşlarının

Ryan ise bu sohbete katkıda bulunamıyordu. Cuma gecesinden beri olduğu gibi, Fabian'ın ve kendisinin tam olarak ne yaptığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Fabian'ın ne yaptığını merak etmekten kendini alamıyordu. Eğer bu Fabian için sadece seksse, Ryan bunu şimdi bilmek isterdi, çünkü bu ona daha sonra çok fazla acıdan kurtarırdı.

Ve eğer sadece seks değilse, o zaman neydi? O ve Fabian *çıkıyor* muydu? Bu fikir saçma görünüyordu ve Ryan o sabah kahvaltıda kendini rezil etmemeye çalışırken daha da saçma gelmişti.
kendini rezil etmemeye çalışırken daha da saçma gelmişti.

Harvey ile kaçınılmaz kavgaya hazırlanmak, en azından
Ryan'ın aptalca, korkunç düşüncelerinden uzaklaşmak için yapabileceği verimli bir şeydi. Bu korkunç düşüncelerden biri, Ryan'ın hokey kavgalarının videolarını incelemek zorunda kalmasının, Fabian'ı hak etmemesinin tam da nedeni olduğuydu.

Ama çalışmak zorundaydı, çünkü alternatif
Harvey tarafından acımasızca dövüldü. Ryan pek çok kavgayı kaybetmedi. Boy avantajıyla, yılların tecrübesiyle ve babasının
Ryan, katıldığı neredeyse her dövüşte üstünlük sağladı.

Yine de Duncan Harvey korkutucuydu.

Harvey, Ryan'ın sahip olduğu beceriyle dövüşmüyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi yokmuş gibi dövüşüyordu ve bu Ryan'ı hem korkutuyor hem de üzdürüyordu. Harvey'in geçmişte bağımlılık sorunları olduğunu ve lig tarafından birkaç kez rehabilitasyona zorlandığını biliyordu. Ryan, Harvey'nin hala sorunları olup olmadığından emin değildi — onu pek tanımıyordur — ama hayatını düzene sokmuş birine benzemiyordu.

Hayranlar, Ryan ve Harvey'in birbirleriyle dövüşmesini çok seviyordu. İkisi birbirine karşı dövüşürken çekilmiş birçok video vardı, ama Ryan bunları izlemekten kaçınıyordu. Kendini dövüşürken izlemeyi sevmiyordu. Kendi dövüşlerinden birinin videosunu birkaç kez izlediğinde,
baş dönmesi gibi bir şey hissetmişti. Hatırladığı bir şeyi yaparken kendini izlemek tuhaf bir duyguydu, ama
bunu gerçekten yaptığına inanamıyordu. Kavga ederken *korkutucu* görünüyordu, sanki vücudu geçici olarak bir
ama Ryan bunun böyle olmadığını biliyordu. Eldivenlerini çıkardığında, kendi içindeki karanlık tarafı ortaya çıkarıyordu. Garip bir şekilde, bu onun gerçekten sakin hissettiği tek anlardan biriydi.

Ama dövüşe hazırlanmak. Dövüşün beklentisi. Bu farklıydı.

Duncan Harvey'in bir yumruk attığını izledi ve rakibi buza düştüğünde Ryan yüzünü buruşturdu. Acımasızdı. Harvey'in beklemeyi ve rakiplerinin birkaç boş yumruk atmasına izin vermeyi, ardından acımasız bir sağ kroşeyle onları hızla yere sermeyi tercih ettiğini biliyordu. Sanki bir avcının avıyla oynayıp ona boş umutlar verdiği gibi bir şeydi.

"Ne izliyorsun?"

Ryan başını o kadar hızlı çevirdi ki neredeyse kendini yaralayacaktı. Fabian'ın başı hala yastığa gömülüydü, ama gözleri açıktı.

"Oh. Şey, hiçbir şey. Sadece hokeyle
ilgili şeyler." "Kavgalar mı?"

"Belki." Ryan dizüstü bilgisayarını kapattı.

Fabian dirseğiyle kendini kaldırdı. "İnternette gerçekten sadece hokey maçlarındaki kavgaların videoları mı var?" Alaycı bir şekilde, "Ne
konuşuyorum? Tabii ki var."

"Evet. Bazen maçlardan önce onları izlerim. Kavga etmeyi beklediğim adamın videolarını."

Fabian kaşlarını çattı. "Kavgalar önceden planlanıyor mu?" "Hayır, hayır, öyle değil. Ama başka bir infazcıyla oynayacaksak
“Çünkü siz... birbirinizden nefret ediyorsunuz?”

Ryan içini çekti ve dizüstü bilgisayarı komodinin üzerine koydu. "Hayır. Duncan Harvey ya da başka biriyle bir sorunum yok."

"O zaman neden onunla
dövüşeceksin?" "Bu oyunun bir
parçası."

Fabian yüzünü buruşturdu. "Neden birine sebepsiz yere yumruk atarsın ki?
. Uzmanmışım gibi davranmayacağım ama hokey kavgaları o anın heyecanıyla yapılan şeyler değil mi?"

"Genelde öyledir. Bazen yıldız oyuncumuz bir şekilde saldırıya uğrar ve ben de bunu yapan kişiyle dövüşmek zorunda kalırım. Ya da belki o takımın en güçlü oyuncusuyla dövüşmek zorunda kalırım. Bu sanki..." Ryan uygun kelimeyi bulmaya çalıştı. "Sanki biz vekilleriz gibi, belki?"

Fabian'ın ağzı kıvrıldı. "Siz şövalyeler gibisiniz. Kralınızın onuru adına savaşıyorsunuz."

"Sanırım. Ama şu anda benim kralım lanet olası bir pislik."

"Krallar genellikle öyledir." Fabian başını Ryan'ın bacağına yaslayıp ona baktı. "Yani yarın gece, nefret ettiğin bir adamı korumak için, seninle hiçbir sorunu olmayan bir adamı döveceksin?"

Ryan parmaklarını Fabian'ın saçlarına geçirdi, bu da onu mutlu bir şekilde iç geçirmesine neden oldu. "Bunu aptalca bir şey gibi gösteriyorsun."

"*Çok* aptalca."

Bir süre sessizce Fabian'ın saçlarını okşadı. Sakinleştirici, tekrarlayan hareket Ryan'ı uykulu hissettiriyordu, bu da hoş bir duyguydu.

"Senin kavga ettiğini düşünmek hoşuma gitmiyor."

Ryan'ın parmakları bir an durdu, sonra tekrar okşamaya devam etti. "Ben de."

Yirmi Birinci Bölüm

"Hey. Duncan."

Duncan Harvey, orta çizgi yakınında buz üzerinde esneme hareketleri yaparken Ryan'a baktı. Ryan, ısınma sırasında *teknik olarak* rakipleriyle konuşmamalıydı, ancak anlamsız bir kavgayı başlamadan önce durdurabileceğini umuyordu.

Duncan buza tükürdü ve "Ne?" dedi.

Ryan belinden eğilerek diğer adamın yüzüne daha yakın oldu. Duncan'ın gözlerinin altında belirgin torbalar vardı. "Sadece bu gece kavga etmek zorunda olmadığımızı söylemek istedim."

Duncan bir dizinin üzerine çökerek pozisyonunu değiştirdi. "Ne diyorsun sen?"

Yüzleri birbirine birkaç santim uzaklıktaydı ve Ryan bunun kalabalığın dikkatini çektiğinden emindi, bu yüzden biraz geri çekildi. "Sadece söylüyorum. Kavga etmek zorunda değiliz."

"Bunu isterdin, değil mi?"

Evet, Ryan bunu isterdi. Aslında onun da demek istediği buydu. Ama cevap vermeden kaymaya devam etti.

Ryan yanına gelip esneme hareketleri yapmaya başladığında Wyatt, "Arkadaşın Duncan nasıl?" diye sordu. "Yeni saç stilini beğendi mi?"

"Sanırım kavga etmek istiyor."

"Bu ona pek benzemiyor."

Ryan, hamstring germe hareketini derinleştirirken homurdandı. "İyi görünmüyor. Terli ve maç daha başlamadı bile."

"Sadece kendini düşün." Wyatt'ın sesi alışılmadık bir şekilde ciddiydi. "Şaka yapmıyorum, Pricey. Kavga etmek istiyorsa, olabildiğince çabuk bitir. Calgary'deki son kavgayı gördün mü, adı neydi?"

Ryan o kavgayı izlemişti ve Harvey'in ne kadar vahşi yumruklar attığını da fark etmişti. Ne kadar sert vurduğunu. Rakibinin yüzünün ne kadar zarar gördüğünü. "Evet. Biliyorum."

İkinci rauntta Harvey, Ryan'ı itti. O ana kadar aralarında hiçbir şey olmamıştı
ama Harvey kavga etme zamanının geldiğine karar vermiş olmalıydı.

"Siktir git, Harvey," dedi Ryan yorgun bir sesle.

Ama Harvey onu tekrar itti. "Hadi bakalım, pislik."

Ryan ona döndü. "Seninle kavga etmeyeceğim." "Öde bedelini" tezahüratı çoktan başlamıştı.

Harvey'in gözleri fal taşı gibi açıldı. *Vahşi* bir ifadeyle baktı. "Siktir git kavga etmeyeceğim." Eldivenlerini attı ve Ryan eldivenlerin buz üzerinde kaymasını izledi.

"Gidelim," diye homurdandı

Harvey. "Hayır."

Harvey onun formasına uzanmaya çalıştı, ama Ryan geriye doğru kaydı ve
Harvey havayı yakaladı ve neredeyse dengesini kaybediyordu. "Dövüş benimle, korkak!"

Ryan bunu istemiyordu. O *iyi* bir defans oyuncusuydu. Bunu yapmak zorunda kalmadan takıma katkı sağlayabilirdi.

Üstelik Harvey iyi değildi.

Harvey bu kez çılgınca bir hamle yaparak Ryan'a saldırdı. Ryan, Harvey'in iki bileğini de yakaladı ve kollarını yanlara doğru çekti. Harvey kendini kaybetti. Ryan'ın yüzüne bağırarak eldivenlerini çıkarmasını istedi. Ryan sadece başını salladı.

Sonra Harvey ona *kafa attı*.

Kaskının ön kısmı Ryan'ın ağzına ve çenesine çarptı ve çok acıttı. Ryan, Harvey'in bu kadar kirli bir şey yapacağına tamamen şok olmuş bir şekilde geriye sendeledi ve ağzı kanla doldu.

Ryan'ın beyni sessizleşti ve Harvey'i buza devirmekten kendini alıkoymak için elinden gelen tek şey buydu. Ama yapmadı. Bunun yerine, Harvey'in bileklerini bıraktı ve uzaklaştı. Arkasında, Harvey'in histerik çığlıklarını duyabiliyordu.

"Nereye gidiyorsun lan? Sen bir şakaksın Price! Geri gel ve benimle dövüş, pislik!"

Ryan onu görmezden geldi. Bankete vardığında, takım arkadaşları sessizdi. Kavgadan sonra her zaman olduğu gibi tahtalara sopalarla vurma sesi yoktu ve tebrik sözleri de yoktu. Sadece
rahatsız edici bir sessizlik ve koçunun onaylamayan bakışları vardı.

"Soyunma odasına git," diye bağırdı Koç Cooper. "Ağzını temizle. Ve ara verene kadar orada kal."

"Evet, koç," diye mırıldandı Ryan. Koridorda yürürken, kariyerini mahvetmemiş olmayı umuyordu.

Fabian kendini kötü hissediyordu.

Ryan'ın maçlarından birini izlemenin zamanının geldiğini düşünmüştü. Village'daki bir barda, Guardians maçlarını büyük ekran televizyonlarda gösteren Tarek ile tanışmış ve maçı takip etmek için elinden geleni yapmıştı. Ryan çok sık yakın çekimde gösterilmediğinden maç oldukça sıkıcıydı.

Ta ki öyle olana kadar.

Ryan kadar iri bir oyuncu vardı ve onu sürekli itip kakıyordu. Ryan diğer adama dönünce Fabian nefesini tuttu, sevimli olası erkek arkadaşının birini yumruklamasını izlemek zorunda kalacağından emindi. Fabian eliyle ağzını kapattı, ama kendini ekrana bakmaya zorladı.

Böylece sonra olanları gördü.

"Vay canına!" dedi Tarek. "Hokey hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama eminim ki bunu yapmak yasaktır."

Fabian, hokey hakkında, kafa atmanın oyunun normal bir parçası olmadığını bilecek kadar bilgi sahibiydi. Acı hakkında da, Ryan'ın şu anda çok acı çekiyor olması gerektiğini bilecek kadar bilgi sahibiydi. Bir an için, Ryan'ın yüzü Fabian'ın tanımadığı bir şeye dönüştü. Karanlık ve yoğun ve korkutucuydu.

"Aman Tanrım," dedi Fabian boğuk bir sesle. "Ryan, yapma."

Sanki Ryan onu duyabiliyormuş gibi, yüzü hemen yumuşadı ve diğer adam bazı yetkililer tarafından buz pistinden çekilirken kayarak uzaklaştı.

"İyi misin?" diye sordu Tarek nazikçe.

"Bilmiyorum. Neden böyle yapıyor? Neden biri iş olarak böyle bir şey yapsın ki? Neden kimse bunu *izlemekten* hoşlansın ki?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bu korkunç. O bunun için fazla iyi."

"Onunla kavga etmedi," diye işaret etti Tarek. "Onu vazgeçirmeye çalıştığı belliydi."

Fabian dudaklarını sıktı. Gözleri yanıyordu. Doğruydu, Ryan onunla kavga etmemişti. *Neden* kavga etmemişti? Fabian için olmadığı kesindi.

"Hadi," dedi Tarek, Fabian'ın elini kendi eliyle kapattı
"Hadi buradan gidelim, olur mu? Sanırım bu gece Lighthouse'da karaoke var. Vanessa'ya sorabilirim..."

"Teşekkürler," dedi Fabian. "Ama sanırım eve gitmek istiyorum." Tarek başını salladı ve ayağa kalktı. "O zaman gidelim."

Ryan mesajı alır almaz dairesinden çıkmıştı.

Fabian: Lütfen gel. Geç olduğunu biliyorum. Yarın görüşeceğimizi söylemiştik. Ama seni görmem lazım.

Çok uzun bir gün olmuştu ve Ryan'ın ağzı şişmiş ve ağrıyordu, ama Fabian onu görmek istiyorsa, Ryan oradaydı.

Ryan geldiğinde Fabian binasının önünde duruyordu, ki bunu hiç hoşuna gitmedi. "Burada ne yapıyorsun? Burada olmamalısın..."

Ama Fabian onu şiddetli bir kucaklamayla susturdu.

Ryan neler olduğunu anlamadı, bu yüzden Fabian'ı kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. Fabian'ın burnunu çekişini duyana kadar ona "Ne oldu?" diye sormadı.

Fabian'ın cevabı o kadar boğuktu ki Ryan anlayamadı. Fabian'ın parmakları Ryan'ın sırtına gömüldü ve Ryan korkmaya başladı.
Onu hiç bu kadar üzgün görmemişti.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle, "sorun yok. Ben buradayım. Ne oldu?"

Fabian sonunda kollarını gevşetip, nemli gözlerle ona baktı. "Maçı izledim." Elini uzattı ve parmaklarıyla Ryan'ın yarılmış ve şişmiş dudağını çok nazikçe okşadı. "Ne olduğunu gördüm
olduğunu gördüm."

Ryan yutkundu. Boğazı zımpara kağıdı gibi hissediyordu. "Keşke izlemeseydin." "Sen onunla kavga etmedin."

"Hayır."

"Neden? Senin yaptığın şey bu değil mi?"

Ryan, bir eliyle Fabian'ın yüzünü okşadı. "İstememiştim." Başparmağıyla Fabian'ın yanağını okşadı. "Artık kavga etmek istemiyorum galiba."

Fabian, Ryan'ın elini kendi eliyle kapattı. "O zaman savaşma."

"Seçeneğim olup olmayacağını bilmiyorum. Koç bana çok kızmıştı." Koç Cooper, çiftlik takımından çağırabileceği birçok iyi dördüncü hat savunma oyuncusu olduğunu ve hepsinin Ryan'dan daha genç ve daha hızlı olduğunu söylemişti. Ryan artık işini yapmak istemiyorsa, kolayca yerine başka biri geçebilirdi. Ama Ryan
Fabian'a bunları anlatmasına gerek yoktu.

"İyi misin? Tanrım, ağzın çok acıyor olmalı."

"Çok iyi hissetmiyorum ama kırık falan yok." Ryan gülümsemeye çalıştı. "Dişimi kaybetmedim."

Fabian onu tekrar sıktı. "Bu çok korkutucuydu. Hiç hoşuma gitmedi. Hokey izlemek istemiyorum. Üzgünüm."

"Sorun değil. İzlemek zorunda değilsin." Ryan, Fabian'ın onu oynarken izlemesinden hoşlanmıyordu. Özellikle de kavga ederken izlemesinden hoşlanmıyordu. Ryan ona bakmak, birbirlerine bakmak istiyordu. Fabian onu güldürür ve yeni şeyler denemesini sağlardı, Ryan ise ona güven ve sevgi hissettirirdi. Çünkü bunlar Ryan*'ın yapabileceği* şeylerdi. Zahmetsizce.

Fabian da bunu isterse tabii.

"İçeri girmeliyiz," dedi Ryan. Fabian göğsüne başını yaslayarak onayladı, sonra yine burnunu çekerek uzaklaştı.

Daireye girdiklerinde Fabian, "Senin incinmeni izleyemem. Hokey oyuncularının eşleri bunu nasıl yapıyor?" dedi.

"Onlar güçlüdür. Açıkçası, sezon oyuncular için olduğundan daha çok onlar için zor geçiyor bence."

Fabian buna gülümsedi. "Beni maçlarda eşlerinle otururken hayal edebiliyor musun?"

Hayır. Birçok nedenden dolayı Ryan bunu hiç hayal edemiyordu. "Senden bunu yapmanı asla beklemem."

"Biliyorum. Tabii ki yapmazsın. Ve," Fabian'ın yanakları kızardı, "ben senin takım arkadaşlarının *eşleriyle* kendimi kıyaslamıyorum. O kadar da hayalperest değilim.

Biz bile..." Fabian kollarını kavuşturdu, kendini sıkıca sarıp, sözlerinin kaçmasını engellemek istercesine dudaklarını büzdü. "Sence düşünüyorsun...?"

Ryan, birbirlerinin göz hizasına gelebilmek için yatağın ucuna oturdu. "Ne düşünüyorum?"

Fabian, Ryan'ın ellerini tutup tuttu. "Senin erkek arkadaşın olabilir miyim diye sorsam haddimi aşmış olur muyum?"

Ryan'ın kalbi heyecanla çarptı. "Benim erkek arkadaşım olmak mı istiyorsun?"

Fabian, birleşen ellerine baktı. "Programlarımızın çok yoğun olduğunu biliyorum, ama evet. Bunu denemek istiyorum. Eğer sen de istersen."

"Fabian. Bana bak." Bu muhtemelen bir hataydı, çünkü Ryan ağzının ne kadar kötü göründüğünü unutmuştu. Gözlerini yukarı çevirdiğinde Fabian'ın irkildiğini fark etti. Ryan onu kendine doğru çekti. "Hayatım berbat bir halde, ama kesin olarak bildiğim tek şey, seninle birlikte olmaktan hoşlandığım. Ve mümkün olduğunca seninle birlikte olmak istiyorum."

Fabian, Ryan'ın ellerini sıktı ve dudakları sevimli bir gülümsemeye dönüştü. Ryan geri kalanını söylemeye karar verdi.

"Seninle birlikteyken *mutluyum*. Bu muhtemelen saçma gelebilir, ama çok uzun zamandır mutlu hissetmemiştim. Hatırlayamıyorum bile. Yani... evet. Senin erkek arkadaşın olmak istiyorum." Utangaç bir şekilde küçük bir kahkaha attı. "Bunca yıl sonra sonunda bunu yüksek sesle söyleyebildiğime inanamıyorum."

Nefesini tuttu ve Fabian'ın yanıtını bekledi. Uzun bir süre Fabian hiçbir şey söylemedi ve Ryan çok sert davrandığından endişelendi. Belki de ona çok fazla baskı yapıyordu.

Sonra Fabian, "Keşke şu anda seni öpebilseydim," dedi.

Ryan'ın kalbi hızla çarptı. "Ben de."

Bir uzlaşma olarak, Fabian Ryan'ın elinden birini çekti, parmak uçlarını öptü ve onları nazikçe Ryan'ın dudaklarına bastırdı. Bu, Ryan'ın şimdiye kadar aldığı en tatlı öpücüklerden biriydi.

Sonunda yatakta kucaklaşarak, birbirlerine sarılarak uykuya daldılar. battaniyeler. Ryan, Fabian'ın uykuya daldığını sanıyordu, ta ki onu "Sende hep bir şey vardı. Hep sana çekildim. Bu tuhaf mı?" derken duyana kadar.

Ryan bunu düşündü. "Bilmiyorum. Ama ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Çalıştığım dükkana girdiğinde şok oldum. Ve sonra..." Fabian, Ryan'ın kollarında ona dönerek yüzünü ona çevirdi. "İçimde çok büyük *bir rahatlama* hissi uyandı. Sanki bunu bekliyormuşum gibi. Eksik olan şey buydu. Sen."

Ryan, karanlıkta görebildiği Fabian'a bakakaldı, tamamen suskun.

"Üzgünüm. Bu muhtemelen çılgınca geliyor."

"Ben de öyle hissettim," dedi sessizce. "Sanki sonunda seni bulmuşum gibi. Aradığımı bilmiyordum ama... seni buldum."

Fabian o kadar parlak bir gülümsemeyle gülümsedi ki Ryan karanlıkta bile görebildi. "O zaman birlikte kalmalıyız."

Yirmi İkinci Bölüm

Ryan, top bacağının üzerinden geçip arkasındaki ağlara girerken inledi.

"Göründüğü kadar kolay değil, değil mi?" Wyatt neşeyle dedi.

Ryan biraz zorlanarak ayağa kalktı. Bacaklarına devasa Bacaklarında devasa kaleci pedleri olmaya alışık değildi. Etrafındaki çocuklar gülüyor ve tezahürat yapıyordu. Bugünkü salon hokeyi maçında Ryan ve Wyatt'ın rollerini değiştirmeleri onların fikriydi. Ryan yaklaşık bir milyon gol yemişti.

"Tamam," diye homurdandı Ryan. "Sanırım ben bittim."

"Sen gördüğüm en kötü kaleci gibisin," dedi Xander.

"Evet, neyse." Ryan'ın bulabildiği en iyi cevap buydu. Aslında, kalecilikte daha iyi olacağını ummuştu. Ne de olsa o bir defans oyuncusuydu. *Çok da* farklı değildi.

Eldivenini, blokörünü ve ardından maskesini çıkardı. Bir grup çocukla oynadığı dostça bir salon hokeyi maçı için saçları utanç verici derecede terliydi.

"Maçın sonunda ne yapacağız çocuklar?" diye yüksek sesle sordu

Wyatt. "Kaleciye sarılacağız!" diye bağırdılar çocuklar. Ve sonra Ryan neredeyse devrildi.

. Wyatt da en son ona sarıldı. Bu çok komikti ve Ryan her saniyesinden keyif aldı.

Ryan nihayet serbest bırakıldığında Wyatt, "Tamam, gitmemiz gerek," dedi. "Ryan kırılan egosunu buzla soğutmalı."

Ryan burnunu çekip başını salladı.

"Bu gece ne yapıyorsun?" Wyatt, arabasına doğru yürürken sordu.

"Ben, şey..." Ryan aptalca sırıtışını engelleyemedi. "Bir randevum var." Wyatt çok sevindi. "Öyle mi? Yine aynı adamla mı?"

"Evet." Arabaya vardıklarında Ryan, "Adı Fabian," dedi. "Fabian, ha? Ne iş yapıyor?"

"Müzisyen."

"Ne, bir grupta mı?"

Ryan başını salladı ve arabanın kapısını açtı. İkisi de oturduktan sonra, "Solo müzisyen. Müziği gerçekten çok iyi. İnternetten satın alabilirsin." dedi.

Wyatt park yerinden çıktı ve "Onunla nasıl tanıştın?" diye sordu.

Ryan, Wyatt'ın buna nasıl tepki vereceğinden emin olamadığı için dudağını ısırdı. "Aslında Halifax'ta kaldığım ailenin oğluydu."

"Hadi canım! Ve şimdi mi çıkmaya başladınız?"

"Ekim ayında yeniden bir araya geldik. Burada,

Toronto'da."

"Bu harika." Wyatt park yerinden çıkıp caddeye girdi. "Hala lisedeki ev sahibi ailemle konuşuyorum. Orada dört yıl yaşadım, bu yüzden oldukça yakınlaştık."

"Salahs ile sadece bir sezon yaşadım. Sonra takas edildim."

"Tanrım, Pricey. Hiç bir sezondan fazla bir yerde oynadın mı?

sezon daha fazla oynadın mı?"

Ryan güldü. "Birkaç yerde." "Peki randevun

nerede?"

"Sadece bir yerde akşam yemeği yiyeceğiz. Belki yürüyüşe çıkarız."

"Umarım aşk seni sıcak tutar. Bu gece hava çok soğuk olacak."

Ryan'ın midesi düğümlendi. *Aşk.* "Şapka takarım."

"Ona çiçek götürecek misin?" diye sordu Wyatt. "Erkekler bunu yapar mı?"

Ryan bunu düşünmemişti. Çiçek getirmeli *miydi*? "Getirebiliriz," dedi. "Erkekler çiçekleri sevebilir."

Wyatt bunu düşündü. "Biliyor musun? Çiçek almayı çok isterdim. Neden erkekler hiç çiçek almazlar ki?"

"Çünkü dünya aptal."

"Şaka yapmıyorum. Hey, bir çiçekçiye uğrayalım ve ikimiz de sevgililerimizi etkileyelim, ne dersin?"

Ryan gülümsedi. "Tamam."

Fabian yatağında bağdaş kurup dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyordu. YouTube arama kutusundaki yanıp sönen imleç, kendisine yazmayacağına söz verdiği kelimeleri yazması için onu kışkırtıyordu.

Bundan iyi bir şey çıkmaz, diye düşündü. Sonra başını salladı ve *Ryan Price dövüşü* yazmaya başladı.

Tanrım, çok fazla sonuç çıktı.

Price, Comeau'yu yok etti.

Ryan Price'ın En İyi On Beş Dövüşü.

Ryan Price'ın En Yıkıcı Dövüşleri. Ryan

Price İntikamını Alıyor.

Price vs Harvey... BRUTAL!

Fabian başka yere baktı. Hiçbirine tıklayamadı. Ryan'ın bu yönünü bilmek istemiyordu.

Ama bu Ryan'ın bir yönüyd*ü*. Önemli bir yönü. Görünüşe göre, dünyanın çoğunun bildiği tek yönü. Fabian bununla yüzleşmemeli miydi?

Titrek bir nefes aldı ve *En İyi On Beş Kavga* videoya tıkladı.

Video, Ryan'ın kırmızı forma giydiği bir sahneyle açıldı. Fabian, ve birkaç santim daha kısa olan beyaz formalı başka bir oyuncuyu çevreliyordu. Her iki oyuncu da eldivenlerini çıkarmıştı ve kısa boylu olan oyuncu kaskını çıkarıyordu. Ryan'a da aynısını yapması için işaret etti ve Ryan, kendi kaskını çıkarıp buzun üzerine düşmeden önce adama gülümsedi. Bu sıcak bir gülümseme değildi ve Fabian'ın sevdiği tatlı, utangaç gülümseme de değildi. Ryan'ın yüzünde hiç yakışmayan soğuk, alaycı bir gülümsemeydi.

Videoda Ryan, diğer adamın etrafında dönüp duruyor, bekliyor ve yüzünün önünde bir boksör gibi yumruklarını kaldırarak izliyordu. Diğer oyuncu sonunda ona saldırdı ve Ryan yüzünün yan tarafına üç hızlı yumruk attı. Diğer adam çılgınca yumruk atıyordu ama neredeyse hiçbiri isabet etmedi. Bir saniye sonra, o sırt üstü yatıyordu ve Ryan onun üstündeydi. Sonra hakemler gelip onları ayırdı.

Bir sonraki klibe geçildiğinde Ryan turuncu bir forma giyiyordu. Rakibine öfkeyle bakıyordu, yüzünde gerçek bir öfke vardı. Bu kavga öncesinde herhangi bir olay yaşanmadı; Ryan sadece diğer adamın formasının önünü tuttu ve adamın yüzüne yumruk atmaya başladı. Kavga bittiğinde kamera, yenilen adamın kanlı yüzünü ve ardından Ryan'ın ceza sahasına doğru kayarken kanlı elini gösterdi.

Fabian pencereyi kapattı. Artık bunu izleyemiyordu.

Ama yapmak zorundaydı, değil mi? Ryan'ın hayatının bu kısmının var olmadığını iddia edemezdi. Geceleri Ryan'ın güçlü vücuduna sarılıp, tatlı gülümsemelerini öpüp, kocaman ellerinin okşamalarıyla titreyemezdi, o ellerin ve vücudun aynı zamanda... bunun için de kullanıldığını kabul etmeden.

Sadece en iyi yanlarını görmeye izin verirse bir erkekle birlikte olamazdı. Ryan'a ya da kendisine haksızlık olurdu. Bu ilişkiyi ciddiye alıyorsa - ki alıyordu -
gül rengi gözlüklerini çıkarmak için yeterince cesur olmalıydı.

Kendini psikolojik olarak hazırlamaya çalıştı. Bunu yapabilirdi. Belki bunu... seksi bulmaya bile çalışabilirdi? Profesyonel güreş ve MMA dövüşlerine çok meraklı arkadaşları vardı. Bu da onlardan farklı değildi, değil mi?

Tarayıcıyı yeniden açıp başka bir video izlemeye
telefonuna bir mesaj geldi. Fabian, bulanık mesajı okumaya çalışırken gözlerinin ıslandığını fark etti. Hızla gözlerini sildi.

Ryan: Selam. Buradayım. Erken geldim. Üzgünüm.

Saati kontrol etti ve Ryan'ın randevularına neredeyse bir saat erken geldiğini gördü. Fabian hiç hazır değildi.

Fabian: Dışarıda mısın?

Ryan: Evet.

Fabian dizüstü bilgisayarını kapattı ve kapıya koştu. Muhtemelen berbat görünüyordu: makyajsız, gözleri kırmızı, pijama pantolonu ve bol beyaz tişört giymişti. Ön kapıyı açtığında Ryan'ın dışarıda bir buket çiçekle durduğunu gördü, ama umursamadı. Elini ağzına götürdü ve gözlerine yeni gözyaşları dolduğunu hissetti. Bu, az önce
izlediği kişi olamazdı.

"Merhaba," dedi Ryan utangaç bir şekilde. "Bunları beğenirsin diye düşündüm."

Fabian, çiçekleri ezmemek için dikkat ederek kendini onun güçlü kollarına attı.

Ryan güldü. "Beni özledin mi?"

Fabian, Ryan'ın ceketinin yünlü kumaşına başını yavaşça sallayarak cevap verdi. Ryan, Fabian'ın başının üstüne bir öpücük kondurdu ve "Her şey yolunda mı?" dedi.

"Seni gerçekten görmem gerekiyordu. Burada olduğuna sevindim." "Ben de burada olduğuma sevindim."

Fabian geri adım attı ve çiçekleri aldı — lilyum ve güllerden oluşan lüks bir buket, tıpkı dairesinde olduğu gibi, kırmızı ve morların cesur bir karışımıydı

morların cesur bir karışımıydı. "Çok güzeller. Teşekkür ederim. İçeri gel."

Daireye girdiklerinde Fabian, "Yolculuğun nasıldı?" diye sordu.

"Fena değildi. İki maçı da kazandık."

"Tebrikler." Fabian, Ryan'ın ceketini kapının yanındaki kancaya asarken gizlice ellerine baktı. Ellerinde yeni bir çürük yoktu. Başka bir adamın yüzüne yumruk attıktan sonra videoda elinin ne kadar kanlı olduğunu gösteren görüntüyü aklından çıkaramıyordu.

Ryan ona şaşkın bir bakış attığında, Fabian

donmuş bir şekilde çiçekleri tuttuğunu fark etti. Kendine geldi. "Bunları koyabileceğim bir vazo var." Güldü, ama sesinin ne kadar zoraki olduğunu duyabiliyordu. "Yine kullanılacak olması onu heyecanlandıracaktır.

"Fabian?"

"Nereye koydum ben bunu?" Fabian'ın sesi titriyordu. Yutkundu. "Ah, işte burada." Elini uzattı ve lavabonun üzerindeki raftan aldı.

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Hayır, ben iyiyim. Ben..." Vazo yere düşerek muhteşem bir gürültüyle parçalandı. "Siktir!"

Ryan oradaydı ve Fabian'ı kırık camlardan uzaklaştırdı. "Yatağa otur," dedi.

"Bunu temizlemem lazım. Kahretsin, ne kadar sakar olduğuma inanamıyorum."

"Değilsin." Ryan, Fabian'ın bileğini nazikçe kavradı ve elini kaldırdı. "Bak, titriyorsun."

"Sadece üşüyorum. Burası hep buz gibi."

"Otur." Ryan'ın sesi kararlı ve sabitti. Fabian oturdu. "Ben temizlerim. Sonra bana neyin var anlatırsın, tamam mı?"

Fabian, Ryan'ın bir durumu kontrol altına almasına alışkın değildi ve Ryan'ın karakterine uymayan davranışları, onun sarsılmış hissetmesine yardımcı olmuyordu. Ryan'ın camları temizlemesini izledi ve Ryan'ın kendini kesmemesi için Tanrı'ya dua etti, çünkü Fabian şu anda o ellerde kan görmeye dayanabileceğini sanmıyordu.

Dağınıklık temizlendiğinde, Ryan onun önünde yere çömeldi. "Ne oldu?"

Fabian ne diyeceğini bilemedi. Ryan'ın dövüş videolarını kasten izlediğini itiraf etmeli miydi? Ryan'ın bunu
bunu sevmeyeceğini biliyordu. Ve eğer ona söylerse ve Ryan, Fabian'ın ıstırabının nedeninin gördüklerinden dehşete düşmesi olduğunu öğrenirse
Ryan'ın düzenli olarak yaptıklarından dehşete kapıldığı için olduğunu anlarsa, Ryan nasıl hissederdi? Muhtemelen bir canavar gibi.

Ryan canavar değildi. Fabian o dövüşleri izlerken ne hissetmiş olursa olsun, bunu kesin olarak biliyordu.

Bu yüzden ona söylemedi. Bunun yerine, yere, Ryan'ın kucağına çöktü ve boynuna burnunu sürttü. "Seni istiyorum," diye mırıldandı.

Bu korkakça bir davranıştı, ama Fabian, Ryan'ın kavga ettiği görüntüleri zihninden silmek zorundaydı. Onları Ryan'ın öpücükleri, iç çekişleri ve ona saygıyla dokunduğu anlarla değiştirmek zorundaydı.

"Fabian..." Ryan'ın itirazı, Fabian onu öptüğünde kesildi. Birkaç saniye sonra Ryan da onu öpmeye başladı ve Fabian, Ryan'ın kemerini çözdü. Ryan nefesini tuttu ve...
Ryan hala onu tutarken, Fabian aniden yerden kaldırıldı. Ryan onu nazikçe yatağa yatırdı ve Fabian,
yastıklara yaslanana kadar geri kaydı ve Ryan onu örterken ona sırıtarak baktı. Ryan hala endişeli görünüyordu, bu yüzden Fabian kendi gömleğini çıkararak ona yardım etti.

"Emin misin ki...?"

Fabian, ellerini Ryan'ın geniş gövdesinin yanlarından yukarı kaydırarak tişörtünü yukarı itti. "Bende tek sorun, senin beni öpmemen."

Bu neredeyse doğruydu; Fabian, Ryan'ın kocaman vücudunun kendisine yaslanmış olduğunu hissedince kendini çok daha iyi hissediyordu. Sonra Ryan
kalan sorunu, Fabian'ın tam da istediği şekilde, yavaşça ve sevgiyle onu öperek çözdü. Fabian,

vücudundaki gerginlik yerini, Ryan'la birlikteyken onu her zaman ısıtan harika rahatlık ve sevgi duygularına bıraktı.

Uzun süre öpüştüler, birbirlerinin yanaklarına ve boyunlarına yumuşak öpücükler kondular ve ağızları tekrar bir araya geldiğinde derin, şefkatli öpücükler paylaştılar. Bu ön sevişme gibi gelmiyordu;
Fabian tahrik olmak yerine, gevşemiş ve mutluluktan erimiş gibi hissediyordu.

Ryan'ı sırt üstü çevirdi ve ona sokuldu, başını Ryan'ın sağlam göğsüne yasladı. Ryan kolunu onun omzuna doladı ve Fabian hiç bu kadar güvende ve rahat hissetmediğini hatırlamıyordu.

"Bugün eğlenceli bir şey yaptın mı?" diye sordu Ryan.

"Yeni bir şarkı yazdım." Fabian, ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalışırken dudağını ısırdı. "Benim normal tarzımdan biraz daha duygusal."

"Öyle mi?"

"Bir şey bana aşk şarkısı yazmam için ilham verdi. Ne olduğunu bilmiyorum."

Ryan uzun bir süre sessiz kaldı. Fabian başını kaldırdı ve cesurca onun yüzüne baktı. Ryan tavana gülümsüyordu.

"Daha önce kimseye ilham verdiğimi sanmıyorum." "*Sen* olduğunu söylemedim," diye alay etti Fabian. Ryan'ın gülümsemesi kayboldu.

"Aman
Tanrım! *Tabii ki* sensin!" Fabian onun üzerine tırmandı, karnının üzerine uzandı ve çenesini katlanmış ellerinin üzerine dayadı. "Seni korkutmak istemem, ama senden oldukça hoşlanıyorum, Ryan Price."

Ryan başını salladı. Yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. "Senin çalışmanı dinlerdim. Bodrumdaki odamda oturur, kemanını duyduğumda yatağıma uzanır ve dinlerdim."

Fabian'ın kalbi kıpır kıpır oldu. "Öyle
mi?" "Evet. Her zaman. Bu...
yardımcı oluyordu."

"Yardımcı oldu mu?"

Ryan iç geçirdi. "O yıl benim için pek iyi geçmemişti. İlk kez evden uzaktaydım ve Ross Harbour'da iki
bin kişi, bu yüzden şehirde yaşamak bile bir uyum süreci gerektiriyordu — ve aileniz gerçekten çok iyiydi, ama yine de, bilirsiniz, benim evim değildi."

Fabian, hokey oyuncularıyla birlikte yaşamaya zorlandığında, hiçbir zaman onların bakış açısını dikkate almamıştı. O zamanlar
dünya onların ayaklarının altındaydı ve muhtemelen elit hokey oyuncuları olarak birinin evini ele geçirmeyi
"Senin için stresli olmalı."

"Öyleydi. Yeni bir okuldaydım, mezun olmaya çalışırken aynı zamanda hokey oynuyordum ve... bazı şeylerle uğraşıyordum."

Fabian, o evde acı çeken tek kişinin kendisi olduğunu varsaymakla tam bir pislikti. "Hokey malzemeleri mi, yoksa...?"

"Yeni takımıma uyum sağlamaya çalışıyordum ve zorlanıyordum. Ayrıca birdenbire elli kişi yerine on bin kişinin önünde oynamaya başladım."

"Vay canına. Evet."

Ryan dalgın dalgın Fabian'ın saçlarını okşamaya başladı. "Ayrıca eşcinsel olma meselesi de vardı. O da bambaşka bir sorundu."

Doğru. Fabian o zamanlar Ryan'ın bununla uğraştığını bilmiyordu, ama şimdi bildiği için... "Tanrım. Çok zor olmuş olmalı."

"Aynı anda saklamam gereken çok şey vardı. Erkeklerden hoşlandığım gerçeği, korktuğum gerçeği, evimi özlediğim gerçeği, kavgadan nefret ettiğim gerçeği. Ve bazı takım arkadaşlarımdan nefret ettiğim gerçeği." Dudakları biraz yukarı kıvrıldı. "Sana olan aşkımı da saklamak zorunda olmam da işleri kolaylaştırmadı."

Tanrım, neden zaman yolculuğu gerçek değildi? Fabian başka bir şey istemiyordu.

On üç buçuk yıl öncesine dönüp, Ryan'ın yatak odasına girip, onu ne kadar sevdiğini söylemekten daha iyi bir şey olamazdı. Yatağında onun yanına uzanıp

ve elini tutmak. Ya da belki de genç halini bunu yapması için ikna etmek. Bu daha mantıklı olurdu. Zaman yolculuğu kafa karıştırıcıydı.

Şimdi Ryan'ın elini tuttu, önce adamın yanına uzandı. "Keşke yapmasaydın," dedi. "Aşkını saklamayı kastediyorum. O bodrumda çok eğlenebilirdik."

Ryan homurdandı. "Sanırım oldukça garip davranırdım.

şimdi olduğumdan daha garip olurdum, hayal edebiliyorsan."

"Gerçekten on yedi yaşında yetenekli ve maceracı bir sevgili olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Ryan başını çevirip ona gülümsedi. "Muhtemelen. Beni şaşırtmazdı."

Fabian güldü ve sonra onu öptü. O anda izlediği videoyu unutmaya karar verdi. Önemli değildi. Ryan kavga etmeyi bırakacağını söylemişti, öyleyse neden artık bunu düşünsün ki? Videodaki adamın önemi yoktu. Fabian'a çiçek alan ve o keman çalışırken gizlice ona aşık olan adam

keman çalışmasını dinlerken gizlice ona aşık olan adam; şu anda burada olan adamdı. Önemli olan adam oydu.

"Sen ne yapardın?" diye sordu Fabian. "Eğer odana inip sana asılsaydım?"

"Muhtemelen ne yaptığını bile anlamazdım. Asla buna inanmazdım."

Fabian parmağıyla Ryan'ın göbek deliğinin etrafını çizdi ve göğsüne doğru ilerledi. "Ama diyelim ki bunu *çok* açık bir şekilde yaptım."

"Nasıl yani?"

"Şey..." Fabian bu senaryoyu hayal ederken birden başı dönmeye başladı. "Ya arkamdaki kapıyı kapatsaydım ve... gömleğimi çıkarsaydım?"

"Aman Tanrım. Kesinlikle rüya gördüğümü düşünürdüm."

"Sana ne kadar çok istediğimi söylemeden bir gün daha yaşayamayacağımı söyleseydim ne olurdu? Sana dokunmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu?"

Ryan cevabını ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Yine de sana inanmazdım."

"Senin bana inandığın kısma geçelim."

Derin bir nefes aldı. "Tamam. Sanırım seni öperdim." "Öper miydin?"

Başını salladı. "Hayır. Senin beni öpmeni beklerdim." "Peki öptüğümde?"

"Hoşuma gider miydi?"

Fabian gülmemek için dudaklarını sıkıştırdı. Ryan ile üzerinde çalışacakları şeyler listesine rol yapmayı da ekleyecekti.

Gülme isteği geçtikten sonra Ryan'ı öptü ve "Ben de hoşlanırdım" dedi.

"Hala bu randevuya çıkacak mıyız, yoksa evde mi kalalım?"

Fabian ayağa kalktı ve dolaba gitti. "Oh, çıkıyoruz
. Seni baştan çıkaracağım, Ryan Price."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Aralık ayının geri kalanında, Ryan için her şey hiç olmadığı kadar mükemmeldi. Koç, Ryan'a daha fazla mücadele etmesi için baskı yapıyordu, ancak Ryan'ın mavi çizgide gösterdiği çabayı tartışamazdı. Ryan, şu anda kariyerinin en iyi hokeyini oynadığını hissediyordu . Bu belki *çok da* önemli bir şey değildi, ama yine de gurur duyuyordu.

Nilsson, hafif bir sakatlık nedeniyle son birkaç maçta forma giyememişti, bu yüzden Wyatt, başlangıçta kaleci görevini üstlenmişti, bu da maçları Ryan için daha eğlenceli hale getirmişti. Wyatt da son dört maçın üçünü kazanarak ve hatta son maçta gol yemedi. Ryan geçen hafta üç asist yaptı. Uzun zamandır ilk kez hokey *eğlenceli hale* gelmişti.

Ryan ve Wyatt, birkaç kez daha birlikte toplum merkezini ziyaret etmişlerdi ve bu, Ryan'ın oyuna olan sevgisini daha da güçlendirmişti. Çocuklar harikaydı ve merkez, Ryan'ın bir sürü yeni hokey eldiveni bağışlamasını çok takdir etmişti.

Ryan'ın günlerinin ve gecelerinin geri kalanı Fabian ile doluydu. Geceleri Fabian'ın dairesinde ve Ryan'ın dairesinde kalıyorlardı. Ryan'ın dairesi çok daha büyük ve yeniydi, ancak o Fabian'ın evinin sıcaklığını tercih ediyordu. Ryan, mümkün olduğunca Bargain Brunch'a gitti ve Fabian ve arkadaşlarıyla ilginç performanslara, konuşmalara ve sanat sergilerine gitti. Hepsini çok sevdi ve hep birlikte takıldıklarında kendini daha az yabancı hissetmeye başladı.

Ryan, Toronto'nun Village bambaşka bir yerdi; Ryan, sınırları içinde kaldığı sürece tüm dünyanın eşcinsel olduğuna inanmak için hiçbir zorluk çekmiyordu. Bu heyecan vericiydi.

Fabian ile olan ilişkisi kadar heyecan vericiydi. Ryan konserlerine gittiğinde, sahnedeki o muhteşem adamla eve gideceğine bir türlü inanamıyordu. Bütün

, ama Ryan'ı seçmişti. Bu gerçek dışıydı. Aslında, Ryan'ın buna inanması o kadar zordu ki
, sahneden indikten sonra Fabian'a yaklaşmaktan sık sık çekinirdi. Ryan kenarda bekler, Fabian
Fabian onunla vakit geçirmek isteyen birçok insanla konuşup gülerken sabırla beklerdi.

Ama sonra Fabian Ryan'a gülümser, onu yanına çağırır ve parmak uçlarına basarak, izleyen herkesin gözü önünde Ryan'a yavaş, ayak parmaklarını kıvırtan bir öpücük verirdi
Ryan ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu.

Hâlâ uçağa binip Fabian'ı geride bırakmak zorundaydı, ama yolun öbür ucunda harika bir erkek arkadaşı varken
terapisti onun değişimini fark etti ve çok cesaret verici ve heyecanlıydı.

Tabii ki bir şeyler ters gitmek zorundaydı. "Takas
mı?" diye sordu Ryan üzgün bir şekilde.

"Nereye?"

"Ottawa," dedi Wyatt. "Bir kaleciye ihtiyaçları var ve son zamanlarda benim performansımı beğendiler."

Ryan zorlukla yutkundu ve bu konuşmayı
konuşmayı telefonda yaptıklarına sevindi. Utanç verici bir şekilde ağlamaya çok yakındı. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Bugün." Yüksek sesle nefes verdi. "Üzgünüm, Pricey. İlk olarak benden duyman için seni aramak istedim."

"Teşekkürler." Ryan gerçekten minnettardı. Bir manşeti
ya da başkalarından duymak ne kadar yıkıcı olurdu.

"En azından çok uzaklaşmayacağım, değil mi?"

"Doğru." Kahretsin. Wyatt, Ryan'ın gerçekten arkadaş diyebileceği ilk takım arkadaşıydı. Ama, "Bu senin için iyi olacak," diye kabul etti.

"Biliyorum. Bunun için heyecanlıyım. Lisa da Ottawa'daki bir hastanede iş bulmak için bir ipucu yakaladı, o da işe yarayacaktır."

"İyi." Ryan yataktan kalktı ve odada volta atmaya başladı. "Bu iyi."

"Seni özleyeceğim, koca adam. Merkeze gitmeye devam edeceksin, değil mi?"

Tanrım, *gidecek miydi?* Ryan tek başına gitme fikrini sevmiyordu. "Tabii," dedi. "Yapabilirim."

"Kesinlikle gitmelisin. O çocuklar sana deli oluyorlar."

Ryan buna gülümsedi. "Ottawa'ya gideceğine inanamıyorum."

"Biliyorum. Düşman, değil mi?"

"Rozanov'la oynayacaksın. Hâlâ ona aşık mısın?"

Wyatt güldü. "Belki Shane Hollander ile olan gizemli arkadaşlığının sırrını çözebilirim."

"Meraklı olma."

"Asla. Valizimi hazırlamalı ve havaalanına gitmeliyim. Yakında görüşürüz, tamam mı? Ve mutlu Noeller."

"Evet. Sen de. Ve, şey, teşekkürler." Ryan utandı, ama bunu gerçekten bunu söylemesi gerekiyordu. "Bu yıl bir fark yarattın. Yani benim için. Garip bir şey olduysa özür dilerim, ama... teşekkürler."

Sessizlik oldu, sonra Wyatt, "Sen iyi insanlardansın, Pricey. Bunu unutma." dedi.

Veda ettiler ve Ryan yatağına geri oturdu. Oynadığı onca yıl boyunca, *başka* birinin takas edilmesinden dolayı ilk kez üzülmüştü. Wyatt olmadan o soyunma odasında
, uçakta olmak... Wyatt'ın orada olmaması iç karartıcıydı.

Üç gün sonra, Fabian Noel için eve uçtu ve Ryan tamamen yalnız kaldı. Noel sabahı, ailesiyle ve Colleen'le uzun bir video görüşmesi yaptı. Şaşırtıcı bir şekilde
O orada olmamasına rağmen neşeliydi. Ryan, onların üzülmemesine sevindi
üzülmediklerine sevindi, ama onları o kadar çok kez hayal kırıklığına uğrattığı için artık umursamadıklarını düşünmeden edemedi.

Bu yıl eve gitmeyi düşünmüştü. Gerçekten düşünmüştü.
Fabian ile Halifax'a uçma olasılığı cazipti, ama Ryan, Fabian'ın uçakta nasıl biri olduğunu görmesini istediğinden emin değildi.

Ross Harbour'a dönmek de bazen çok zor olabiliyordu.
. O, küçük kasabasının kahramanıydı ve eve her gittiğinde gördüğü ilgi onu rahatsız ediyordu. Noel için iki günlüğüne eve gitmek, kasaba halkının onu rahatsız edecek kadar zamanı olmayacaktı, ama yine de. Tatili, uçaklarla, seyahatle ve aşırı ilgilenen komşularla uğraşmak yerine, daha çekici bir seçenekti.

Yine de Fabian'ı özlüyordu.

Ona bir hediye almıştı, onu gördüğünde verecekti.
geri. Fabian'ın nasıl tepki vereceğinden emin değildi, ama Ryan Dallas'ta vakit öldürmek için gittiği alışveriş merkezinde gördüğünde, dayanamamıştı.

Ryan, sakin bir öğleden sonra kitap okuyup, sonra da Noel günü açık olan iyi bir restoran bulmaya hazırdı ki, felaket geldi. Yere düşen bir çift çorabı almak için eğildiğinde
ve sırtı tamamen çıktı.

"Orospu çocuğu..." Ryan küfretti, sonra da "Siktir!" diye bağırdı.

Bunu yeterince kez yaşamıştı, sabır ve dikkatten başka hiçbir şeyin yardımcı olmayacağını biliyordu. Dairesinde topallayarak dolaştı, yatağındaki yastıkları kanepeye yığdı, sonra
dolabının en üst rafında tuttuğu ısıtma yastığına uzanmak zorunda kaldığında yüzünü buruşturdu. Onu orada tutmak aptalca bir şeydi.

Kanepeye yerleşip ısıtma yastığını belinin altına koydu ve en azından planladığı gibi kitap okuyabildi.
Sonunda satın aldığı televizyonu açtı ve okurken
şömine kanalını açtı. Kas gevşetici ilaçlar almıştı ve bu ilaçlar onu biraz sersemletmişti.

Ne zaman uykuya daldığını bilmiyordu, ama telefonunun çalmasıyla uyandı. Ses onu korkuttu ve acı içinde bağırmasına neden oldu.
Gözlerini sıkıca kapatarak, içini kaplayan acıya karşı koymaya çalışarak, körü körüne telefonunu aradı. "Alo?"

"Mutlu Noeller," diye en sevdiği ses mırıldandı.

"Fabian. Merhaba." Ryan kendi sesindeki gerginliği duyabiliyordu. Fabian bunu fark etmedi.

"İyi misin?"

Ryan, en şiddetli ağrı geçince derin bir nefes aldı. "Hayır. Sırtımı incittim."

"Olamaz! Ne zaman oldu?"

"Bu öğleden sonra. Oldukça mükemmel bir Noel oldu."

"Üzgünüm. Keşke orada olup sana yardım edebilseydim."

"Hallederim." Ryan, sesinin ne kadar huysuz çıktığına yüzünü buruşturdu ve ekledi, "Yine de keşke burada olsaydın. Seni özledim."

"Ben de seni özledim, sevgilim. Ailemle yeterince vakit geçirdim."

"Onlar nasıl?"

"Oh, tamam. Sonia'nın kocası *Paul*, eski bir hokey oyuncusu. Şu anda pazarlama ya da benzeri bir alanda çalışıyor. O kesinlikle en kötüsü." Diye iç geçirdi. "Ama Sonia'yı mutlu ediyor. Ve herkes hamileliği için heyecanlı."

"Konserin nasıl geçti?"

Fabian neşelendi. "Harikaydı! Halifax'ta çok uzun zamandır çalmamıştım, seyirciler çok takdir ediciydi. Eski dostları görmek de güzeldi." Güldü. "Amy sahte kimlikle gizlice içeri girmiş."

"Hâlâ on sekiz yaşında olduğuna inanamıyorum."

"Onu görmelisin. Seni soruyordu."

Ryan şaşkınlıktan neredeyse doğrulacaktı, ama sırtını hatırlayınca durdu. “Öyle mi? Ne demek istiyorsun? Ona... bizden bahsettin mi?”

“Aileme yeniden bağlantı kurduğumuzu ve birlikte vakit geçirdiğimizi söyledim. Sanırım ailem bu durumdan yeterince şaşkın kalmıştı. Onlara... şey, neyse, bunu da eklemek istemedim. Onlara söylemedim
ama Amy anladı."

Ryan'ın midesi düğümlendi. "Ne dedi?"

“Çok sevindi. Seni çok sevgiyle hatırlıyor. Eskiden dinozor gibi davranıp onu sırtında gezdirirdin.”

Ryan güldü. "Çok eğlenceliydi. Harika bir çocuktu."

"Onun için umutluyum. Sonuçta ailemde bir arkadaşım olabilir."

Bir süre daha konuştular ve Ryan, Fabian'ın ailesine birlikte olduklarını söylememiş olmasını fazla düşünmemeye çalıştı. Fabian'ın ilişkilerini onlardan gizlemesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış değildi, daha çok bunun nedenlerini anlıyordu.
Neden? Fabian ile olan ilişkilerinin uzun sürmeyeceği korkusunu pekiştiren nedenler. İkisi çok farklıydılar. Bir*birlerine uymuyorlardı*.

"Birkaç gün sonra görüşürüz," dedi Fabian. "Sırtını dinlendir. Farkına bile varmadan seni sakinleştirmek ve rahatlatmak için orada olacağım."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de. İyi geceler, Ryan."

"İyi geceler. Mutlu Noeller."

Ryan telefonunu sehpaya koydu ve uzaktan kumandayı aldı. Turner Classic Movies kanalında *The Shop Around the Corner* filmini bulana kadar kanalları değiştirdi.

Çin yemeği sipariş etti ve kendini biraz dairede dolaşmaya zorladı, çünkü hareket etmenin sırtına iyi geleceğini biliyordu.

Mesele şu ki, sırtı yaralı olsa da, bu Ryan'ın en iç karartıcı Noel'i değildi. En azından bu yıl, onu önemseyen ve ona "sevgilim" diyen bir erkek arkadaşı vardı. Onu özleyen ve birkaç gün sonra tekrar kollarına dönecek olan bir erkek arkadaşı.

onu özleyen ve birkaç gün sonra tekrar kollarında olacak bir erkek arkadaşı vardı.

Bu yüzden Ryan'ın sırtının iyileşmesi *gerçekten* gerekiyordu.

Fabian, Ryan'ı bu kadar özlediğine inanamıyordu.

Şaşırtıcıydı. İlk tanıştıklarından bu yana haftalarca ayrı kalmış olsalar da, Ryan'ın yokluğunu hiç bu kadar şiddetli hissetmemişti. Muhtemelen bunun, Fabian'ın yıllar önce ilk tanıştıkları eve geri dönmesiyle çok ilgisi vardı.

Eski yatak odası tanınmaz hale gelmişti. Duvarları kaplayan grup posterleri yok olmuştu. Kitaplar, biblolar, *renkler* yoktu. Sıkıcı ve sıradan bir misafir odası haline gelmişti. Aslında

Fabian'a Ryan'ın dairesini çok hatırlattı.

Ancak Ryan'ın dairesinde Ryan vardı, bu da daireyi sonsuz derecede daha iyi hale getiriyordu.

Fabian, bir yıl ya da daha uzun bir süre olmasa da, en azından birkaç ay boyunca son kez ailesiyle akşam yemeği yedi. Fabian'ın ailesi yemek yapmaya hiç ilgi duymadığı için, aile dostlarının sahibi olduğu bir restorandan

Lübnan yemeği sipariş etmişlerdi, çünkü Fabian'ın anne babası yemek pişirmeye hiç ilgi duymuyordu.

Fabian, çok fazla paket servis ve dondurulmuş hazır yemek yiyerek büyümüştü.

"Ryan Price'la nerede karşılaştığını söylemiştin?" diye sordu babası.

Fabian, boğulmadan olabildiğince hızlı bir şekilde falafeli çiğnedi ve yuttu, sonra "İş yerinde. Eczanede" dedi.

Annesi, Fabian'ın "*Eczane*, *otuz bir yaşındaki bir erkeğin çalışacağı bir yer değil*" şeklinde yorumladığı bir ses çıkardı. Fabian bunu görmezden geldi.

"Seni hemen tanıdı mı?" diye sordu Amy. "Evet.

Birbirimizi tanıdık."

"Ne kadar tatlı."

Babam, Fabian'ın *"Erkekler 'sevimli' şeyler yapmazlar"* şeklinde yorumladığı bir ses çıkardı. O da bunu görmezden geldi.

"Peki birlikte ne tür şeyler yapıyorsunuz?" diye sordu annem.

Fabian kolayca kızarmadığı için mutluydu. "Sıradan şeyler. Gösterilerime geliyor. Arkadaşlarımla takılıyor. İyi biri. İyi anlaşıyoruz."

"Maçlara gittin mi?" diye sordu Sonia. "Guardians maçlarına bedava bilet alabiliyorsan ve onları kullanmıyorsan, çığlık atacağım."

"Hiç sormadım," dedi Fabian dürüstçe. Birdenbire bu konuda suçluluk duydu. Bunun için suçluluk duyması mı *gerekiyordu*?

Sonia, Fabian'ın *"Tanrım, kardeşim ne kadar tuhaf bir adam"* diye yorumladığı bir ses çıkardı. Fabian bunu görmezden gelemezdi.

"*Ne*, Sonia?"

"Hiçbir şey. Sadece seninle arkadaş olduğuna inanamıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor."

"Şey," dedi annem. "O her zaman biraz tuhaftı, değil mi?"

"Kesinlikle tuhaf davranışları olan bir geçmişi var," diye onayladı babam. "Ve geçen yıl olan o olay vardı."

Fabian kendini tutamadı. "Ne olayı?"

Sonia güldü. "Aman Tanrım. Sen bilmiyorsun, değil mi? Tamamen çıldırdı."

"Maç sırasında!" aptal kocası Paul ekledi. "Yedek kulübesinde. Birden... çıldırdı ve maçı terk etmek zorunda kaldı. Duyduğuma göre çıplak kalmış ve beyninde böcekler yaşadığını ya da
bir şey diye bağırıyormuş."

"Uyuşturucu olabilir," dedi annem. "Bazı oyuncular baskıya dayanamıyor. Bağımlı oluyorlar."

Fabian'a bunların hiçbiri doğru gelmedi. Artık aç olmadığını hissederek tabağına kaşlarını çattı. Masanın altında Amy elini Fabian'ın dizine koydu ve
sıkıştırdı. "Eminim hepsi abartılıydı," dedi.

"Bilmiyorum," dedi babam. "O sezonun geri kalanında pek oynamadı. Sonra Buffalo onu Toronto'ya sattı."

"Toronto'nun onu istemesine şaşırdım," dedi aptal Paul. "Sanırım hala çok korkutucu. Belki de deli olması onu daha da korkutucu yapıyor."

"O deli *değil*," dedi Fabian.

"Ne olursa olsun, çok yazık," dedi annem. "Bizimle yaşarken iyi bir çocuktu. Çok kibardı."

Fabian izin isteyip odasına gitti, tıpkı gençken sayısız kez yaptığı gibi. Onun
Midesini ağrıyordu ve gözleri yanıyordu. Ryan gerçekten
kamu önünde çöküş yaşadı mı? Eğer öyleyse, buna ne sebep oldu? Ve bu olaydan sonra hokey oynamaya devam etmek onun için ne kadar zordu?
Herkesin onu... kırık bir insan, bir bağımlı, bir şaka olarak gördüğünü öğrendikten sonra?

Tanrım, Ryan.

Fabian ona tek bir kırmızı kalp emojisi gönderdi ve sonra yatağa girdi. Aptalca bir jest gibi görünebilirdi, ama Fabian'ın şu anda hissettiklerini en iyi şekilde ifade ediyordu. Ryan'a kalbini vermek istiyordu.

Ama kimi kandırıyordu? Ryan zaten ona sahipti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Fabian, Ryan'ın binasının lobisinde onunla karşılaştığında, Ryan'ın hala acı çektiğini anlayabilirdi. Kollarına atlamak, bacaklarını beline dolamak ve onu nefes nefese öpmek istiyordu. Ama Ryan'ın her iki pazısına da nazikçe elini koymakla yetindi.

"Merhaba."

"Merhaba."

"Nasılsın?" Ryan yüzünü buruşturdu. "Hâlâ ağrıyor."

Fabian, Ryan'ın elini tutup onu asansöre doğru çekti. "Bugün, sevimli erkek arkadaşımla aylaklık etmekten başka hiçbir şey yapmayacağım bir gün geçirmek istiyorum."

"Şanslısın," dedi Ryan gülerek.

Daireye girdiklerinde Fabian, Ryan'ı yatak odasına yönlendirmeye çalıştı. "Dinlenmen lazım," dedi.

"Biliyorum. Ama önce..." Ryan mutfak taburelerini işaret etti ve Fabian mesajı hemen anladı ve birine tırmanıp oturdu. Bu yüksekliğe, Ryan eğilmeden veya Fabian'ı kaldırmadan onu öpebilirdi.

"Seni özledim," Ryan ayrıldıklarında dedi.

"Ben de. Sırtın için üzüldüm."

"Sanırım iyileşiyor."

"İyi." Fabian, Ryan'a geçen sezonki sözde çöküşünü sormak için can atıyordu, ama şimdi bunun zamanı olmadığını biliyordu. Bunun yerine, "Seni yatırıp sana hediyeni vereyim," dedi.

"Uh, ben hiçbir şey yapamam, biliyorsun. Yani eğer planın..."

"Hayır," dedi Fabian ve onu tekrar öptü. "Her ne kadar senin vücudunun her santimini öpmek istesem de, demek istediğim o değil. Git uzan. Ben çantamı alayım."

Ryan, şifonyerinin üst çekmecesinden ince, şenlikli bir şekilde paketlenmiş bir kutu çıkardı ve Fabian'ın dönmesini gergin bir şekilde bekledi. Beklerken

sırtını nazikçe çevirip gerdi. Kahretsin, acıyordu.

Fabian yatak odasına girerken, "Bu sadece küçük bir şey," dedi. "Halifax'daki çiftçi pazarında gördüm ve hoşuna gidebileceğini düşündüm."
beğeneceğini düşündüm."

Ryan, elinde tuttuğu ince kutuyu şifonyerin üzerine koydu ve hediyeyi açtı.
hediyeyi açtı.

"El yapımı," dedi Fabian heyecanla. "Bunu yapan adam çok tatlı biriydi ve renklerini çok beğendim."

Uzun, yün bir atkıydı ve göz alıcı mücevher tonlarının karışımından oluşuyordu. Ryan hemen boynuna doladı ve
aynada yansımasına gülümsedi. Normalde parlak renkler giymezdi ve bu eşarpın onu nasıl değiştirdiğini sevdi.

"Çok beğendim," dedi içtenlikle. "Bana seni hatırlatıyor."

"Biraz renk kimseye zarar vermez." Fabian gülümsedi, sonra parmak uçlarına yükselerek Ryan'ın çenesini öptü. "Sana yakışıyor."

"Teşekkürler. Benim de sana bir şeyim var. Umarım fazla abartılı değildir. Çıktığım erkeklere hediye almakta pek tecrübem yok."

"Peki, bakalım nasıl olmuş," dedi Fabian kutuyu alırken alaycı bir şekilde. Kutuyu açtığında, nefesini tuttu. "Ryan, bunlar *Mikimoto incileri* mi?"

"Belki? Adını unuttum."

"Vay canına. Ryan, ciddi misin?"

"Beğenmezsen ben..."

"Beğendin mi? Ryan, *çok güzel*." Uzun, beyaz altın zinciri kutudan dikkatlice çıkardı. Kolye, siyah inciler ve minik elmaslarla süslenmişti.

"Siyah tulumunla çok yakışır diye düşündüm." "Tanrım, *kesinlikle yakışır*. İnanamıyorum. Bu gerçekten benim için mi? Artık benim mi?
benim mi?"

Ryan güldü. "Senin. Mağazadaki bayan çok heyecanlanmıştı. 'Karımın' çok seveceğini söyledi."

"O bunu *gerçekten* seviyor. Giymek istiyorum ama bu süveterle uyumlu değil."

"Kazakını çıkarabilirsin," diye önerdi Ryan. "Ve... diğer her şeyi de?"

Fabian ona baştan çıkarıcı bir gülümseme attı. "Dinlenmen gerekiyor."

"Gözlerim hala çalışıyor."

"Uzan, hayatım. Sana bunu giydireyim."

Fabian kıyafetlerini çıkardı ve Ryan yatakta olabildiğince rahat bir pozisyon aldı. Tamamen çıplak kaldığında, Fabian zinciri başından geçirdi ve orgazm gibi inledi. "Kendimi deniz kızı gibi hissediyorum. *Gerçek* mücevher! Hiç gerçek mücevherim olmamıştı." Aynada kendini hayranlıkla seyretti. "Oh, Ryan, *muhteşem*. Zevkin çok güzel."

Ryan ona gülümsedi. "Beğendiğine sevindim."

"Bunu asla çıkarmayacağım."

Ryan bununla bir sorunu olmazdı. Fabian'ın muhteşem teninde parıldayan inciler ve elmaslar, göbek deliğine kadar uzanan görüntüsü Ryan'ın ağzını sulandırdı.

"Oh," dedi Fabian, Ryan'ın eşofmanının içinde aniden beliren çadırı fark ederek. Sırtındaki yaralanma nedeniyle giyinmekte zorlanan Ryan iç çamaşırı giyme zahmetine girmedi. "Bana başka bir hediyen var mı?" Kedi gibi yatağa tırmandı, boynunda elmaslar ve inciler sallanıyordu.

"Fazla bir şey yapamam," diye hatırlattı Ryan boğuk bir sesle.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok, sevgilim. O pozisyonda senin için yapabileceğim çok şey var."

Ryan yutkundu. Gerçekten hiçbir şey yapmamalıydı. Eğer boşalırsa, ki bu pek olası değildi, spazmlar işkence gibi olurdu. Ama o anda çok azgındı, bu yüzden "Seni izleyebilir miyim?" dedi.

Fabian bu fikri beğenmiş gibiydi. "Önce pantolonunu çıkarmamı ister misin? O şekilde rahat olamazsın."

"Tamam. Evet. Teşekkürler." Fabian bel bandını aşağı kaydırabilsin diye dikkatlice kalçalarını kaldırdı. Sadece gömlek giymek saçma geldiği için kendi gömleğini de çıkardı.

"Oh, onu özlemişim," dedi Fabian, Ryan'ın penisi eşofmanından fırladığında içini çekerek. "Beni gördüğüne sevindiği belli."

"Kesinlikle."

Fabian, Ryan'ın bacaklarının arasına diz çöktü ve kendi penisini eline aldı. "Dün gece mastürbasyon yaparken kurduğum fanteziyi duymak ister misin?

"

Oh, lanet olsun. "Nerede? Eski yatak odanda mı?"

Fabian dudağını ısırdı, sonra şöyle dedi: "Doğru. Gençken odamda gizlice mastürbasyon yaptığım günleri hatırlattı." Gülümsedi. "Seni düşünerek."

Ryan'ın ağzı açık kaldı. Elbette, Fabian'ın gençken ona aşık olduğunu biliyordu. Hâlâ buna
buna tam olarak inanamıyordu, ama biliyordu. Yine de, genç Fabian'ın Ryan'ı düşünerek kendini tatmin ettiğini hiç düşünmemişti. "Bunu mu yaptın?" diye sordu. "Birlikte yaşarken mi?"

"Sık sık. Sen de aynısını yapıyor muydun?"

"Evet. Sürekli."

Fabian gözlerini kapattı ve gülümsedi. "Tanrım, bu çok seksi."

"Dün gece ne düşünüyordun?" diye sordu Ryan, bunu dinleme fırsatını kaçırmak istemiyordu.

"Tamam," dedi Fabian, gözlerini kapalı tutarak. "Senin kapımı yumrukladığını hayal ettim. Belki bu senaryoda evimdeyim. Yatağımda yatıyorum, kendimle oynuyorum. Daha yeni başlamışım. Ve sonra kapımda yüksek sesli bir yumruklama duyuyorum. Ve nedense senin olduğunu biliyorum. Sanki bunu bekliyormuşum gibi."

"Öyle mi?" dedi Ryan boğuk bir sesle. "Beni içeri alır mısın?"

"Sabırlı ol," diye azarladı Fabian. Parmaklarını zincir üzerinde gezdirerek, başparmağı ve işaret parmağıyla her bir inciyi yuvarlayarak durakladı. "Kapıya gitmek için kalktım ve kapıyı açtığımda, orada duruyordun ve *çılgın gibi* görünüyordun. Gözlerin parlıyordu ve gömleğin açık duruyordu, sanki giyinmeye bile vaktin olmamış gibi. Göğsün, bana kadar *koşmuşsun* gibi inip kalkıyordu. Kot pantolonunun içinden ne kadar sert olduğunu görebiliyordum.
gibi görünüyordu. Sanki pantolonundan fırlayacakmış gibi." Gözlerini açtı. "Şu anda olduğu kadar sert."

Ryan küfretti ve elini penisine doladı, sadece sıkmak için. Bu yeterli değildi. "Ne istiyorum?"

Fabian alt dudağını yaladı, sonra gözlerini tekrar kapattı. "Bana boşalman gerektiğini söyle. Bütün gün kendini zorladığını ama kendi başına başaramadığını. Bana ihtiyacın olduğunu. Kıçıma ihtiyacın olduğunu."

"Oh. Siktir." Ryan kendini okşamaya başladı ve sırtını umursama yeteneğini hızla kaybetti.

"Bana, birçok kez çok yaklaştığını ama boşalamadığını söyle. Boşalmaya ihtiyacın *var*. Benim için çok fazla boşalacaksın ve bunu senden almam için bana ihtiyacın var."

Fabian artık daha hızlı okşuyordu ve sesi daha tiz ve nefes nefese olmuştu. "Sana beklediğimi söylüyorum. Hazır olduğumu. Sana taktığım tıkacı gösteriyorum, sen homurdanıp onu çekip çıkarıyorsun. Beni yüzüstü yatakta itiyorsun. Sert davranıyorsun ama korkmuyorum.

Bayıldım. Buna ne kadar ihtiyacın olduğunu seviyorum. Ve beklemeden, sadece... *aah*... sadece bana sertçe giriyorsun, o devasa sikini içime sokuyorsun ve bu çok iyi. Bu çok iyi, Ryan. Beni o devasa ellerinle tutuyorsun

beni yere yatırıp beni çok sert sikiyorsun."

"Hoşuna gitti mi?" Ryan nefes nefese sordu. Tanrım, gerçekten boşalabilir.

"Tabii ki seviyorum. Ne kadar güçlü olduğunu hissetmeyi seviyorum. Böyle kontrolünü kaybetmeni seviyorum."

"Seni öyle sikacağım," diye homurdandı Ryan. "İyileştiğimde, istediğin kadar sert sikip dururum."

"Evet, lütfen. Tanrım, gelmek üzereyim."

"Gerisini anlat." Ryan yalvarır gibi konuşuyordu. "Lütfen, *lanet olsun*. Nasıl bitiyor?"

"Bana senin menini isteyip istemediğimi soruyorsun. Ve tabii ki evet diyorum. Bunun için can atıyorum. Ve sen bana çok fazla olacağını söylüyorsun, ben de sana yapmanı söylüyorum. Hepsini bana vermeni."

Ryan inledi. Kasları gerginleşirken, zevki sırtındaki ağrıyla karışıyordu.

"Ve yapıyorsun. Muhteşem bir rahatlama çığlığı atıyorsun ve içime boşalıyorsun. O kadar çok ki, çekilip yine de... oh lanet olsun... sırtıma daha fazla fışkırtıyorsun. Sonra ben de boşalıyorum ve, oh tanrım. Gerçekten boşalacağım."

"Siktir. Yap şunu."

Küçük bir şaşkınlık sesiyle Fabian öne eğildi ve Ryan'ın uyluğuna boşaldı. Sonra öne düştü ve Ryan'ın sikini ağzına aldı, Ryan'ın gözleri geriye devrildi.

"Lanet olsun, Fabian. Bu acıtacak. Siktir, durma. Çok yaklaştım."

Fabian acımasızdı ve birkaç saniye içinde Ryan ağzına sertçe boşaldı ve zevk tarafından gölgelense de acıdan çığlık attı. Bir daha yürüyemese bile umurunda değildi.

"Ah," dedi, artçı sarsıntılar dinerken.

Fabian elinin tersiyle ağzını sildi ve güldü. "Aslında bu kadar çok olacağını bana önceden söyleyebilirdin. Vay canına."

"Üzgünüm. Uzun zaman oldu."

"Biliyorum." Her ne kadar düzenli olarak harika seks yapıyorlarsa da, Ryan'ın orgazm olması hala nadir bir olaydı.

"Ama harikaydı," dedi Ryan. "Hayal gücün çok iyi."

"Eğer orgazm olmak için hikayelere ihtiyacın varsa, eminim daha fazlasını hayal edebilirim." Fabian yatakta ona sarıldı ve çenesini Ryan'ın göğsüne dayadı. "İyi misin? Bu benim sorumsuzluğumdu."

"İyileşeceğim. Daha kötü nedenlerden dolayı daha fazla acı çektiğim oldu, orası kesin."

Fabian öne eğilip onu öptü. Ryan, Fabian'ın ağzında kendi tadını aldı ve tadını çıkardı. Kolunu Fabian'ın boynuna doladı
ve onu kendine daha sıkı çekti, kolyenin incileri
vücutlarının arasında sıkışıp Ryan'ın göğsüne sertçe bastırdı. Fabian'ın hediyesini bu kadar sevmesinden çok heyecanlanmıştı. Fabian'ı mücevherlerle *donatmak* istiyordu. Onun vücudunu hak ettiği tüm güzel şeylerle süslemek istiyordu.

"Albümün çıkış konseri kesinleşti," dedi Fabian. "O gece kolyeyi takacağım."

"Bunu görmek hoşuma gidecek galiba."

"Öyle mi?" Fabian, Ryan'ın yanına sırt üstü yattı ve kolyeyi parmaklarıyla okşadı. "Senin sahiplenici bir tip olduğunu düşünmemiştim, Ryan
Price."

"Değilim." Bir sonraki sözlerini dikkatlice düşündü. "Bazen gerçekten birlikte olduğumuzu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım oluyor. Özellikle sen sahnedeyken. Çünkü buna inanmak oldukça zor."

Uzun bir süre Fabian hiçbir şey söylemedi, bu da Ryan'ı endişelendirdi. Sonra şöyle dedi: "Umarım bu anlaşmada
daha iyiye sahip olduğunu düşünmüyorsundur, Ryan, çünkü beni senin kadar mutlu eden başka biriyle hiç birlikte olmadım."

Ryan tavana doğru gülümsedi. Tehlikeli bir şekilde söylemek üzereydi. Fabian ona karşı *tam* olarak ne hissettiğini söylemedi, bunun yerine sadece Fabian'ın başının üstüne bir öpücük kondurdu ve sessizce onu her zaman mutlu etmeye karar verdi.
mutlu etmeye karar verdi.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Ryan, Fabian dışarı çıkmaya hazırlanırken farklı gömlekleri denerken, biraz büyülenmiş bir şekilde onu izliyordu. Bu yüzden, Fabian'ın sorusuna cevap vermekte gecikti. "Tabii. Ne?"

Fabian son denediği gömleği başından çıkardı, sonra Ryan'ın yatakta uzandığı yere döndü. Ryan, onun yüzüne odaklanmaya çalıştı, dar pantolonunun içine gömülen seksi kalça kıvrımlarına değil

"Son takımında... bir şey mi oldu?" "Uh."

"Ben sadece... tamam. Evdeyken ailem senin... şey hakkında konuşuyordu. Senin bir çöküntü yaşadığını söylediler."

Ryan bir an için hiçbir şey söylemedi. *Çöküş.* Boğazını temizledi. "Sanırım öyle de denebilir."

Fabian yatağın yanında diz çöktü ve Ryan'ın elini tuttu. "Anlat bana?"

Ryan bu konuyu gerçekten konuşmak istemiyordu. Asla. Terapistiyle bu konuyu konuşmuştu ve bu kadarı yeterliydi. Ama Fabian çok endişeli görünüyordu, Ryan iç geçirdi ve ona en azından olanların özetini anlatmaya karar verdi.

"Ben yedek kulübesindeydim. Ve kalabalık tezahürat yapıyordu, çünkü...

oh.

Bir tezahürat var. Kalabalık benim dövüşmemi

istediğinde." "Tezahürat mı?"

"Evet. Şey, 'Bedeli Öde'. Adım gibi, sanki onlara bedelini ödetecekmişim gibi, değil mi?"

Fabian kaşlarını çattı. "İğrenç."

Ryan başını salladı. "Evet. Kalabalık tezahürat yapıyordu çünkü, şey, hokeyde olan bir şey oldu. Seni sıkmayacağım."

Fabian gülümsemedi. "Ryan."

Fabian giyinmeden önce birlikte duş almışlardı ve Fabian'ın ıslak saçları gözlerine düşmüştü. Ryan elini uzattı ve saçları kenara itti. "Bu sefer ne olduğunu bilmiyorum, çünkü diğer zamanlardan farklı değildi

diğerlerinden farklı değildi, ama sanırım bu benim kırılma noktamdı. Bu, bir terapiste gitmeden ve ilaç denemeden önceydi. Yalnızdım, mutsuzdum. Bilmiyorum. Neyse."

"Ne oldu?"

Ryan gözlerini kapattı ve kalbinin nasıl durmadan attığını, nefes alamadığını hatırladı.
akciğerleri. Kıyafeti çok sıcaktı, çok dardı ve patenlerine bakıp nefes almaya çalıştığında boğazı tıkanmış gibi hissetti. Göğsü *ağrıyordu*, oksijen eksikliğinden akciğerleri yanıyordu ve lanet kalbi patlayacakmış gibi hissediyordu.

"Kalp krizi geçiriyorum sandım. Şaka değil. Ben de... dışarı çıktım." Gözlerini açtı.

"Binadan mı?" Fabian çok şaşkın görünüyordu.

"Maçın ortasında, yedek kulübesinden. Ve salona çıkar çıkmaz ekipmanımı çıkarmaya başladım. Tamamen panik içindeydim. Ne yaptığımı bile bilmiyordum, sadece ekipmanımı çıkarmam gerektiğini biliyordum, yoksa ölecektim. İnsanlar bana bağırıyordu ve ben nerede olduğumu, ne olduğunu bile bilmiyordum."

"Tanrım."

"Sanırım yere düştüm. Ya da dizlerimin üzerine çöktüm. İnsanlar etrafımı sarmıştı ve ben onları itmeye çalışıyordum."

"Panik atak, değil mi?"

Ryan başını salladı. "Öyleymiş, evet. Kalp krizi geçirdiğimi söyleyip durduğum için beni hastaneye götürmek için ambulans çağırdılar. Hastanede kalbimden kaynaklanmadığını söylediler. Sadece panik atakmış." Gülecek hali yoktu. "Çok utandım."

"Bu çok saçma," dedi Fabian öfkeyle. "Bu *sıradan* bir şey değildi. Panik atak utanılacak bir şey değil."

"Şimdi anlıyorum. Ondan sonra bir terapiste gitmeye başladım. Kendimi toparlamak için biraz ara verdim. Ama takım arkadaşlarım ve koçlarımın bana eskisi gibi bakmadığını düşünüyorum."
Omuz silkti. "Sonra yazın Toronto'ya transfer oldum." Fabian

gülümsedi. "Eh, o kısım iyi sonuçlandı."

Ryan da gülümsedi. "Evet. Sanırım öyle oldu."

Fabian, Ryan'ın elini öptü. "Hâlâ panik atak geçiriyor musun?"

"O kadar kötü bir tane daha yaşamadım ama... evet. Bazen. Ve onların yaklaştığını hissedebiliyorum, anlıyor musun?"

"Bana söylediğine sevindim. Yardımcı olabileceğim bir şey varsa, bana haber ver." Ryan, avucunu Fabian'ın yanağına koydu. "Zaten yardım ediyorsun."

Fabian onu hızlıca öptü, sonra giyinmeye devam etti. Fabian ona sırtını döndüğünde, Ryan bütün gün onu işkence eden sırt ağrısından dolayı yüzünü buruşturdu. Fabian'a sırtının iyileştiğini söylemişti, çünkü Ryan'ın bütün hafta hokey antrenmanı yapıp hokey oynadığı için onun üzülmesini istemiyordu.

Gerçekte sırtı hala çok kötüydü. Fizik tedavi ve masaj yaptırıyordu, bu yüzden biraz rahatlamıştı, ama takım doktoru da oynamasını kolaylaştıran ağrı kesiciler veriyordu. Fabian'ın bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu.

Tıpkı Fabian'ın panik atak hakkında bilgi sahibi olmasına gerek olmadığı gibi.

Ryan, kimsenin ona söylememesini diledi; bu, Ryan'ın hokeyi bırakması gerektiği konusundaki inancını sadece güçlendirecekti. Bunu açıkça söylemedi, ama Ryan onun böyle hissettiğini biliyordu.

Ancak Ryan hem kaygısını hem de sırt ağrısını gayet iyi idare ediyordu. Fabian'ın profesyonel hokeyin gerekliliklerini anlamasını bekleyemezdi. Profesyonel hokeyin gerekliliklerini anlamasını bekleyemezdi.

Fabian aptal değildi.

Ryan'ın sırtının hala onu rahatsız ettiğini biliyordu. Muhtemelen Noel'de olduğundan daha kötü durumdaydı. Ryan'ın yavaş ve dikkatli hareketlerle ve bazı şeyleri yapmamak için açık nedenlerle bunu gizlemeye çalıştığını gördü. Fabian, onun bu durumda nasıl hokey oynayabildiğini hiç anlamıyordu.

Fabian da bu maçı izleyerek bunu öğrenmek istiyordu.

Ryan şehir dışındaydı, Philadelphia'ya karşı oynuyordu. Fabian, geçen sefer Tarek'le birlikte gittiği spor barındaydı, ama bu gece Marcus da onunla birlikteydi.

"Demek o senin erkek arkadaşın," dedi Marcus. O ve Fabian, Ryan'ın

ağ önünde, birçok kez yavaş çekimde tekrar izlenmesi gereken bir şey yapmıştı.

"Evet," dedi Fabian.

"O adam. Televizyondaki. Hokey oynayan. O senin erkek arkadaşın."

Fabian iç geçirdi. "Hâlâ bu konuyu kapatamadık mı?"

"Sadece emin olmak için." Marcus sırıttı ve cin tonikinden bir yudum aldı.

Oyun özellikle ilginç değildi, ancak Ryan'ın *patenlerle* çok sert bir spor yaparken fiziksel olarak çok daha rahat göründüğü gerçeği dışında, örneğin Fabian onu buzdolabından bir karton süt çıkarırken izlediğinde olduğu kadar.

Ryan buzda olmadığında, Fabian ve Marcus sohbet ediyorlardı. Uzun zamandır Marcus'la baş başa vakit geçirmemişti. Ryan buzda *olduğunda*, Fabian onu şahin gibi izliyordu.

"Sağlıklı görünüyor," dedi Marcus. "Kesinlikle acı çektiğini tahmin edemezdim."

"Bu mantıklı değil. Benden sakladığını biliyorum. Birlikteyken beni izlemediğini düşündüğünde yüzünü buruşturduğunu görebiliyorum."

"Tanrım, o çok iri," diye iç geçirdi Marcus. "Onu çok kıskanıyorum." "Pedler onu daha iri gösteriyor," dedi Fabian zayıf bir sesle.

Ryan'ın boyunu kullanarak rakibini sindirmesini izlemek tuhaftı. Oyun durduktan sonra ağın arkasında bir arbede çıktı ve Ryan rakip takımın bir oyuncusunun üzerine çullandı. Ryan'ın yüzünü göremiyordu, ama diğer oyuncunun gözlerindeki korkuyu görebiliyordu, o da Ryan'a çarparak ona bir şeyler bağırıyordu.

"Kavga mı edecekler?" diye sordu Marcus. Bu fikir onu biraz fazla heyecanlandırmış gibiydi.

Tanrım, Fabian öyle olmamasını umuyordu.

"Bundan nefret ediyorum," dedi. "Ne? Ryan'ın yalan söylemesinden mi?"

"Evet. Ve *öyle* görünmesinden." O, televizyonda, yeni kamera açısı Ryan'ın rakibine tehditkar bir şekilde baktığını gösteriyordu. Fabian iç geçirdi. "Ve Ryan hokey oynarken, dürüst olmak gerekirse."

Marcus ona kaşlarını çattı. "O zaman belki de bir hokey oyuncusuyla çıkmamalısın?"

Fabian, Ryan'ın kavga etmek yerine -neyse ki- kendi bankına geri döndüğünü izledi. "O sadece bir hokey oyuncusu değil."

"Ama *o* bir hokey oyuncusu."

"Evet, biliyorum, teşekkürler," diye tersledi Fabian. İçini çekti. "Üzgünüm." "Ondan bırakmasını isteyemezsin, Fabian. Bu adil değil."

"*Biliyorum*. Ve bunu asla yapmam, ama..." Marcus kaşlarını kaldırdı. Fabian masaya baktı. "Sadece nefret ettiğimden değil... hokey. Tabii ki Ryan'dan hokeyi bırakmasını isteyemem, çünkü ben hokeyi sevmiyorum. O kadar bencil değilim. Ama Ryan'ın da hokeyi sevdiğini sanmıyorum.

Yani, bana bunu açıkça *söyledi*. Hokey vücudunu mahvediyor ve onu mutsuz ediyor. O çok tatlı bir çocuk ve bundan çok daha iyisini hak ediyor.

"Ama bu kararı *o* vermeli. Sen değil," diye itiraz etti Marcus.

Fabian başını salladı. "Biliyorum. Onun acı çekmesini ve kendini iyileştirmesine izin vermemesini görmek çok zor. Bu... korkutucu."

Marcus ona anlayışla baktı. "Ona nasıl hissettiğini söyleyebilirsin, ama dikkatli olmalısın, tamam mı? Ültimatom verme."

"Tabii ki hayır." Fabian, Ryan'a bu konuyu açıp *açamayacağını* merak etti.

Bunu yapmazsa Ryan'ın yanında kalıp kalamayacağını merak etti.

Üç gün sonra Fabian, Ryan'ın yatağına oturmuş, çok sevdiği *Anne of Green Gables* kitabını elinde tutuyordu. "Bunu her zaman yanında mı taşırsın?"

"Uçtuğum her yere, evet." "Neden?"

Ryan omuz silkti ve seyahat çantasından buruşuk görünümlü bazı giysiler çıkardı. "Rahatlık için. Annem biz çocukken Colleen'e bu kitabı okurdu ve ben de hep dinlerdim. Sonra ben de Colleen'e okudum. Bu hep bizim aramızda bir şey oldu."

"Yani bir tür dayanak noktası gibi mi? Korktuğunda odaklanabileceğin bir şey mi?"

"Sanırım."

Fabian onu Ryan'a uzattı, Ryan da çantaya geri koydu. "Sırtın nasıl?"

"İyi. Neden sordun?"

"Öyle mi?"

Ryan şaşkın görünüyordu. "Daha iyi olduğunu söylemiştim, değil mi?" "Evet," dedi Fabian keskin bir şekilde. "Söylemiştin."

"Ne oldu?"

Fabian ayağa kalktı. "Bana yalan söylüyorsun."

Ryan'ın kaşları havaya kalktı. "Yalan mı?"

"Ciddi olamazsın." "Ne konuda ciddiyim?"

"Bilmediğimi düşündüğün konusunda! Sırtının iyileşmediği çok açık."

"O kadar da kötü değil," diye homurdandı Ryan.

Fabian patlamak üzereydi. "Yarın gece oynamayın."

Ryan, Fabian'ın neden endişelendiğini hiç anlamamış gibi ona baktı. "Tabii ki oynayacağım. Oynamak zorundayım."

"Sırtın hala tamamen mahvolmuş durumda!"

"Sırtım her zaman berbat durumda. Sadece şu anda her zamankinden daha berbat."

"Böyle hokey oynayamazsın." Ryan burun kıvırdı. "Uzman sensin."

Fabian yatağın etrafından dolaşıp onun önüne geçti, yumruklarını yanlarında sıktı. "Gerçekten mi? Böyle mi oynayacaksın? Hanım evladı erkek arkadaşın spor hakkında hiçbir şey bilmiyor, bu yüzden senin sağlığın için endişelenmesi aptalca mı?"

Ryan gözlerini kısarak ona baktı. "Kendine öyle deme."

"*Yaralıyken* hokey oynamayın."

Ryan'ın yüzü yumuşadı, bu da Fabian'ı daha da kızdırdı çünkü şimdi Ryan onun aptallığına gülüyor gibi görünüyordu. "Sorun yok. Şimdiye kadar bir sorun *olmadı*. Doktor bana ağrı kesici verdi.
."

*Anlam*ad*ım?* "Bir şey mi verdi? Ne verdi?" "Toradol," diye mırıldandı Ryan.

"Harika. Yani birkaç hap yutacak ve sonra birkaç saat boyunca buz üzerinde hırpalanacaksın, öyle mi?"

Ryan başka yere baktı. "Hap değil. İğne."

Fabian ellerini havaya kaldırdı. "Harika! Muhteşem! Yani doktorun seni ilaçlarla dolduruyor. Peki sonra ne olacak? Ne olacak?

etkisi geçince?”

"Bana birkaç hap veriyorlar."

Fabian'ın ağzı açık kaldı. "Tanrım. Bunda bir sorun görmüyor musun?"

"Dikkatliyim. Bir sorun yaşamayacağım, ya da senin düşündüğün gibi bir şey olmayacak."

"Neden kendini iyileşmeye bırakmıyorsun? Bu neden bu kadar kötü?"

"Bizim işimiz bu değil, tamam mı? Oynayabileceğim bir şans varsa, oynarım."

"Ve oynarsan, kavga edersin, sanırım," dedi Fabian, Ryan'ın yeni morarmış yumruklarına bakarak.

Ryan çenesini sıktı. "Evet, savaşırım."

"Savaşmayı bıraktığını sanıyordum."

"Savaşmayı öylece bırakamam, Fabian."

"Bu senin seçimin değil mi?"

Ryan öfkeyle nefes aldı. "Ben bir hokey oyuncusuyum. Hiçbir şey benim seçimim değil."

Fabian'ın kalbi bu sözler üzerine biraz kırıldı. Boğazı düğümlenerek, "Neden hala hokey oynuyorsun ki? Hiç mantıklı değil anlamı yok."

Ryan arkasını döndü. "Bu aptalca." Odayı terk etti ve Fabian peşinden koştu. Onu yakaladığında Ryan döndü ve
"Bunun olacağını tahmin etmiştim. Bekliyordum. Bir hokey oyuncusuyla çıkmak zorunda kalmamak için bırakmamı istiyorsun, değil mi?"

Fabian'ın ağzı açık kaldı. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Hokey *seni* mah*vediyor*, Ryan. Görmüyor musun?"

"Hokey benim her şeyim!" diye bağırdı Ryan. Fabian onun bu kadar yüksek sesle konuştuğunu hiç duymamıştı ve bu onu şaşırttı.

"Hayır," dedi Fabian nazikçe. "Sen bundan çok daha fazlasısın. Lütfen böyle söyleme." "Neden? Bu doğru. NHL kariyerinden vazgeçmiyorum, Fabian. O kadar aptal değilim."

"Sana senfoni hakkında bahsetmiştim," diye tartıştı Fabian.

Fabian, Ryan'ın cevabındaki acı kahkahadan nefret etti. "Evet. Ama biliyor musun? NHL'yi bırakıp bağımsız bir
bir hokey oyuncusu olamam. Senin kendi tarzında müzik yapmana seviniyorum, ama benim o seçeneğim yok."

"Başka bir şey yapabilirsin."

"*Ne gibi*? Ne yapmam gerekiyor lan?" "Ne istersen!"

Fabian neredeyse bağırarak cevap verdi.

Ryan gözlerini devirdi ve bir an dişlerini sıktı, sonra nefes verip "Anlamıyorsun" dedi.

İşte bu kadar, değil mi? Fabian hokeyi anlamıyordu. Ryan'ın bundan hiç zevk almadığı halde neden hayatının mahvolmasına izin verdiğini anlamıyordu. Neden bu ilişkinin yürüyeceğini düşündüğünü anlamıyordu. ilişkinin yürüyeceğini düşündüğünü anlamıyordu. "Sanırım anlamıyorum." Fabian onu itip kapıya doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Ryan, Fabian ayaklarını spor ayakkabılarına sokarken.

"Eve."

"Neden böyle davranıyorsun? İşimin ne olduğunu biliyorsun. Birlikte olduğumuzda kim olduğumu biliyordun."

Fabian boğazındaki düğümü yuttu. "Evet, biliyordum. Ne kadar tatlı ve harika biri olduğunu çok iyi biliyordum."

Ryan'ın omuzları çöktü ve sesi alçaldı. "Neden böyle yaptığını bilmiyorum. Beni olduğumdan daha iyi biriymişim gibi görüyorsun. Kafandaki kişi olamam."

"Sen kafamdaki kişisin. *Kalbimdeki*." Fabian artık ağlıyordu. Lanet olsun. "Bu yüzden senin kendine zarar vermeni izleyemem. Ya da başkasına."

Ryan'ın dev elleri Fabian'ın omzuna kondu. O hafta içinde birini yumruklamak için kullanılacak eller, şüphesiz. "Özür üzgünüm."

Fabian'ın duymak istediği şey bu değildi. Bunun, "*Daha iyi olamadığım için üzgünüm"* anlamına gelen bir özür olduğunu anlayabilirdi, "*Üzgünüm, yapacağım"* anlamına gelen bir özür değil.

Daha iyisini yapmaya çalış. Fabian kalsaydı, hiçbir şey değişmezdi. Şu anda kapıdan çıkmak onun kalbini kırabilir, ama Ryan'ın kendini mahvetmesini izlemek kadar kırmaz.

Ryan'ın kendini mahvetmesini izlemek kadar kırmazdı.

"Bunu yapamam," dedi zayıf bir sesle. "Yapabileceğimi sanmıştım, ama yapamıyorum. Haklısın, anlamıyorum." Titreyerek nefes verdi. "Anlamıyorum. Asla da anlamayacağım."

"Yapma." Ryan da ağlıyordu ve Fabian bunu görmeye dayanamıyordu. Kapıya doğru döndü. "Lütfen."

Fabian geri döndü. Ryan'ı kollarının arasına alıp ona üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Kalacağını. Her şeyi görmezden gelip her şeyi görmezden gelip onun erkek arkadaşı olacağını söylemek istiyordu. Ama yapamıyordu. Bu ikisi için de adil olmazdı.

Sonra, "Kendine iyi bak, Ryan Price" dedi ve gitti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Sonraki iki hafta Ryan için tam bir işkence oldu.

Wyatt olmasaydı zaten zor olacaktı

Wyatt olmasaydı zaten zor olacaktı, ama bu sefer kesinlikle çok zordu. Ryan'ın yapabileceği tek şey, kendini zorla her uçağa bindirmekti. Uçağa bindiğinde, arkada tek başına oturup hiperventilasyon yaptı. Üçüncü uçuşta, takım doktorundan sakinleşmesine yardımcı olacak ekstra bir şey vermesini istedi.

Haplar kaygısını gidermedi, ama onu uykulu hale getirdi ve paniğini kontrol edilebilir bir düzeye indirdi.

Fabian ile kavga ettikleri sırada ona verdiği sözlere rağmen, Ryan ilaçlara bağımlı hale geldiğini hissediyordu. Sürekli çok fazla acı çekiyordu ve Toradol iğnesinin verdiği rahatlama baş döndürücüydü. Maçtan sonra aldığı haplar,

en aza indirmeye yardımcı oluyordu.

Ayrıca uyku hapları da istemeye başlamıştı. Sırt ağrısına odaklanmadığı her saniye,

en zor kısmı, Fabian'ın tamamen haklı olduğunu bilmekti.

En zor kısmı, Fabian'ın tamamen haklı olduğunu bilmekti. Her kelime doğruydu. Ve bu yüzden Ryan, onunla iletişime geçmeye çalışmaması gerektiğini biliyordu. Ryan'ın her zaman

, Fabian ondan çok daha iyisini hak ediyordu.

Fabian'ın konserler verdiğini biliyordu. Albüm lansman konseri önümüzdeki hafta olacaktı, ama Ryan gitmeye cesaret edemezdi. İkisinin de yapabileceği en iyi şey, bu aptalca ilişkiyi tamamen unutmaktı

ilişkiyi unutmaktı.

Tüm NHL takımları gibi, Guardians da NHL All-Star hafta sonu öncesinde veya sonrasında bir hafta izinliydi. Bu yıl Guardians, izinlerini bir hafta önce kullanmıştı. Ryan, bu zamanı Fabian'la geçirmek ne kadar harika olurdu

düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine, dairesine kapanıp sırtını iyileştirmeye odaklandı.

Çarşamba günü, Ryan Wyatt'ın telefonuyla uyandı. "Selam, Pricey.

Tatil nasıl gidiyor?"

"İyi. Sessiz." Ryan'ın başı biraz ağırlaşmıştı. Dün gece geç saatlerde uyku hapı almıştı ve etkisi henüz geçmemişti.

"Seni arıyorum çünkü bunu başka bir yerden duymadan önce bir arkadaşından duymanı istedim."

Ryan gözlerini kırptı. "Yine takas mı oldun?"

"Hayır. Duncan Harvey ile ilgili."

"Harvey mi? O ne oldu?"

Wyatt'ın nefesini verdiğini duydu ve sonra "Öldü. Dün evinde buldular. Aşırı dozda intihar etmiş gibi görünüyor." dedi.

Ryan doğruldu. "*Ne?*"

"Biliyorum. Çok korkunç. Bugün tüm haberlerde bu konu olacak."

Ryan şaşkına dönmüştü. Ne diyeceğini bilemiyordu. "Cenaze töreni olacak mı?"

"Henüz ayrıntılar belli değil, ama sanırım memleketinde olacak. Ontario'lu bir çiftçi çocuğu, ama kasabasının adını unuttum. Şu anda Lisa ile Bahamalar'dayım, yoksa gitmeye çalışırdım."

"Evet." Ryan, o hapın etkilerini ortadan kaldırabilmeyi diledi. Bunların hiçbirini tam olarak anlayamıyordu.

"Sana bu haberi vermek zorunda kaldığım için üzgünüm. İyi olacak mısın? Erkek arkadaşın...?"

"İyiyim," dedi Ryan çabucak, Wyatt'ın Fabian'dan bahsetmesini istemiyordu. "Aradığın için teşekkürler. Çok naziksin."

"İyi olduğundan emin misin?"

Ryan iyi olmaktan o kadar uzaktı ki, bu hiç komik değildi. "Evet. Cenazeyle ilgileneceğim. Plajda iyi eğlenceler, tamam mı?"

"Tabii. Ama ihtiyacın olursa beni ara." Tanrım,

Ryan Wyatt'ı özlemişti. "Arayacağım.

Teşekkürler."

Veda ettiler ve Ryan kendini yataktan kaldırıp banyoya sendeledi, orada dayanabileceği kadar sıcak suyla duşu açtı.

Tamam. Cenazenin ne zaman ve nerede olacağını öğrenecekti. tutuldu ve o da oraya gidecekti. Bu, onun yapabileceği bir şeydi. *En azından* yapabileceği tek şey buydu. Umarım birçok NHL oyuncusu da aynı şeyi yapardı.

Duş alırken, son kavgalarını, daha doğrusu kavga etmediklerini, tekrar tekrar düşünmeden edemedi. Duncan'a olanların

dövüşmeyi reddetmesi onu uçurumun kenarına mı itmişti?

Bu tür şeyleri düşünmesine izin veremezdi.

Duştan çıktığında kafası daha berraklaşmıştı ve sırtının onu eskisi kadar rahatsız etmediğini fark etti.

dinlenmek ve iyileşmek için zaman ayırmanın gerçekten etkili olduğu anlaşılıyordu. "Haklıydın Fabian," dedi Ryan boş odaya.

"Daha yakından bakmak istersen, onu raftan alabilirsin."

Fabian gözlerini kırptı ve odaklanınca, paslanmaz çelikten yapılmış bir anal boncuk çubuğa, en derin arzularının bir ifadesi olan bir bakışla baktığını fark etti.

ama gerçekte sadece Ryan'ı düşünüyordu. Yine.

"İstersen sana personel indirimi yapabilirim," diye devam etti Vanessa. "Sana o berbat vibratörü denettikten sonra en azından bunu yapabilirim."

"Hayır, üzgünüm. Ona bakmıyordum bile. Ben sadece... kafam dağınık."

Vanessa, düzelttiği yağ şişelerinin bulunduğu raftan uzaklaştı ve elini Fabian'ın koluna koydu. "Ona ulaşabilirsin, biliyorsun."

Fabian yavaşça başını salladı ve zoraki bir gülümsemeyle

iğrenç. "Bizim varlığımızın kendisi saçmaydı. Biz mantıklı değiliz." "Ama onu özlüyorsun."

"Tanrım, çok özlüyorum."

Vanessa sinirli bir nefes aldı, sonra yağ rafını düzeltmeye geri döndü.

"Ne?" diye sordu Fabian.

"Bilmiyorum. Sanki Ryan'la bu ilişkiye

Bu, sanki bu işe, bunun yürümeyeceğini kanıtlamaya kararlıymışsın gibi girmişsin gibi. Evet, senin profesyonel bir hokey oyuncusuna aşık olacağını hiç beklemiyordum.

oyuncu, ama sen yaptın. Ve sonra hokey işi ciddileşir ciddileşmez, kaçtın."

"Bu adil değil," diye itiraz etti Fabian. "Bana yalan söylüyordu. Kendine zarar veriyordu. O... kendine zarar veren biri."

O, bir şişe kayganlaştırıcıyı ona doğru uzattı. "Biraz sevgi ve desteğe ihtiyacı var gibi görünüyor."

Fabian buna cevap veremedi. Bunun doğru olduğunu biliyordu ve son iki haftadır kendini berbat hissetmesinin nedeni de buydu. Ryan'ın erkek arkadaşı olacak kadar güçlü değildi.
hokeyin temsil ettiği her şeye, insanlara yaptığı her şeye karşı duyduğu nefret ve korkuyu yenemiyordu.

"Dün gece Claude'u gördüm," dedi sessizce, konuyu değiştirerek.

Vanessa'nın yüzünde hayal kırıklığı açıkça görülüyordu. "Oh, Fabian.

Hayır.
Yapmadın, değil mi?"

"Hayır. Hayır, söz veriyorum. Hiçbir şey olmadı. Greta'nın sanat sergisinin açılışında karşılaştık. Konuştuk. Dışarıda bir esrar içtik." Gözlerini kaçırdı. "Yani, beni öpmeye *çalıştı*. Ama yapamayacağımı söyledim."

"Oh. İyi. O zaman neden bana anlatıyorsun?"

"Çünkü Claude'u görmek her şeyi çok daha net hale getirdi. Onu ya da onun gibi birini istemiyorum. Sanırım, gerçekten birlikte olmamam gereken tek kişi dışında kimseyi sevemeyecek hale geldim."

"Bu da beni ilk önerime geri getiriyor: ona ulaş." O sırada bir müşteri kapıdan içeri girdi ve Vanessa Fabian'a özür dilercesine gülümsedi. "Sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tabii," dedi Fabian, ama Vanessa çoktan müşteriye yardım etmek için ayrılmıştı. Fabian zaten iş yerinde arkadaşını rahatsız etmemeliydi. Vanessa'ya el sallayarak ve gülümsemeye çalışarak dükkandan çıktı ve hafif kar yağışına doğru yürüdü.

Hokey işi ciddiye binince, kaçtın. Tanrım, Fabian da tam olarak bunu yapmıştı, değil mi? Biriyle çıkmayı kaldırabilirdi.
hokey oyuncusu olduğu sürece, bunun gerçek kanıtlarını görmek zorunda kalmadığı sürece.

Ama belki de bu onun için mantıksız bir şey değildi. Fabian, hayatı boyunca hokeyi, homofobik zorbaları yücelten ve erkeklerin tek bir kabul edilebilir erkeklik modeli olduğuna inanmalarını sağlayan korkunç, zehirli bir şey olarak görmüştü. Hokey, kendi ailesinden
Fabian'ı kendi ailesinden ayıran duvardı, erkekliğin kalıbıydı ve ebeveynlerinin tek oğullarını anlamalarını engelliyordu. Fabian kendini tanıyordu ve bu oyunun ya da

bu oyunu çevreleyen kültürü asla sevemeyeceğini biliyordu. Öyleyse tüm bunları görmezden gelebilirmiş gibi davranması haksızlık olmaz mıydı?

Ryan'ı çok seviyordu, her zaman sevmişti ve Ryan'ın hak ettiği güçlü, destekleyici bir hayran olabilmeyi diledi. Yapabileceği tek şey Ryan için endişelenirken, onun maçlarını izlemeyi bile reddediyordu. Bu, bir ilişki için çok kötü bir temeldir.

Ama yine de Fabian onunla birlikte olmak *istiyordu*. Belki Ryan'la bir orta yol bulabilirdi. Ryan lanet olası yaralarının iyileşmesi için biraz zaman ayırsa, bu *bir şey* olurdu. Koçlarına artık dövüşmek istemediğini söyleseydi. Eğer yapabilseydi...

Fabian iç geçirdi. Hokeyin nasıl bir şey olduğunu yeterince biliyordu ve Ryan'ın kariyerini riske atmadan bu iki şeyi de yapamayacağını biliyordu. Ryan bir süperstar değildi;
talepte bulunacak durumda değildi. O, yeri doldurulabilir biriydi.

Ama Fabian için öyle değildi, tabii ki. Her geçen gün
Ryan'ın Fabian'ın kalbini tamamen ele geçirdiği giderek daha açık hale geliyordu. Fabian, Ryan'ın yerine çekici bir erkek bulabileceğinden şüphe duymuyordu
—isteseydi, muhtemelen bu gece bile—ama o adam Ryan'ın tatlılığını, kocaman kalbini, cesaretini

Çünkü Ryan, Fabian'ın tanıdığı en cesur insandı. Ryan buna inanmayabilirdi, ama Fabian bunun doğru olduğunu biliyordu. Her gün korkularıyla yüzleşiyordu — uçmak, kavga etmek, sosyalleşmek — ve kaç kişi bunu söyleyebilirdi ki? Fabian korkaktı. Ryan'ın kariyeri onu korkutuyordu, bu yüzden kaçıyordu.

Fabian bu sorunu çaresizce çözmek istiyordu. Şu anda bir cevabı yoktu ve sadece birkaç gün sonra yapılacak albüm lansman konseri için gerçekten odaklanması gerekiyordu. Belki o konserden sonra buna biraz zaman ayırabilirdi
biraz zaman ayırabilirdi. Belki Ryan ile sağlıklı bir ilişki kurmak imkansızdı, ama en ufak bir şans bile varsa, denemesi gerekiyordu.

Ryan, Duncan Harvey'in memleketindeki Tim Hortons'ın karşısındaki küçük cenaze salonuna girdi. Üç saat araba sürdükten sonra sırtı biraz ağrıyordu, ama genel olarak fena değildi.

Ryan ne beklediğinden emin değildi, ama törenin yapılacağı odada çok sayıda boş koltuk vardı. O

Kalabalıkta NHL oyuncusu görmedi. Harvey'nin koçlarından bazılarını tanıdı, ancak takım arkadaşlarından hiçbirini tanımadı. Chicago takımının kaptanı Clarke orada bile değildi.

Ama tabii ki bugün Cuma günüydü. Clarke, St. Louis'deki All-Star Weekend'de olacaktı.

Ryan arka sırada bir koltuk buldu ve öfkesini bastırmaya çalıştı. Sanki Harvey hiç var olmamış gibiydi. Her şeyini hokey için vermişti ve geriye hiçbir şey kalmadığında, hokey onu terk etmişti. Burada pek arkadaşı ya da ailesi yok gibiydi ve belki de herkesin korktuğu sefil bir bağımlı olduğunda böyle olurdu.

Biri Ryan'ın yanına oturdu. Aynı sıranın sonunda değil, Ryan'ın *hemen* yanına. Ona baktı ve kim olduğunu görünce şaşırdı.

"Selam, Price."

"Rozanov. All-Star maçında olman gerekmiyor mu?"

Ilya omuz silkti. "Başkaları da olacak."

Ilya, Duncan Harvey'i tanıyor muydu ki? Onunla hiç oynamamıştı. Burada olması tuhaf görünüyordu.

Tören kısa ve kişisel olmayan bir törendi. Harvey'in pek ailesi olmadığı ortaya çıktı. Ailesi yıllar önce ölmüştü ve ölüm ilanında bir kız kardeşi olduğu yazıyordu ama törende görünmüyordu.

Ryan kendi geleceğini mi görüyordu? Böyle düşünmek istemiyordu. Her şeye rağmen, ailesi onu hala seviyor ve destekliyordu. Hala ağrı kesicilere veya başka bir şeye bağımlı olmadığına emindi, ama ne kadar kolay bağımlı hale gelebileceğini anlamaya başlamıştı. Son birkaç haftadır yaşadığı korkunç günlerde, kafası güzelken hissettiği duyguyu tercih ettiği su götürmez bir gerçekti.

Her şey bittiğinde, Ilya ayağa kalktı ve "Benimle yürür müsün?" dedi. "Tabii. Tamam."

Dışarı çıktıklarında, karlı otoparkta ağır adımlarla yürüdüler. Ilya, uzak uçta bulunan büyük, yapraksız bir ağaca vardıklarında yürümeyi bıraktı. Ceketinin cebinden bir paket sigara çıkardı ve önce Ryan'a doğru eğerek teklif etti. Ryan reddetti.

Ilya kendisi için bir tane çıkardı ve yaktı. İlk nefesini alırken ağacın gövdesine yaslandı. Çok çekici bir adamdı

bir adamdı: Ryan kadar uzundu, parlak ela gözleri ve kıvırcık, altın kahverengi saçları, rahat kişiliğine uygun bir şekilde yüzünün etrafına tembelce düşüyordu.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Ilya nefesini verdikten sonra. "En azından bunu yapabilirdim."

"Evet. En azından yapabileceğin şey, çoğu oyuncu için bile çok fazlaydı galiba."

"Evet, fark ettim."

Ilya biraz daha duman üfledi ve "Bu oyun gerçekten çok berbat olabiliyor," dedi.

Ryan ellerini ceplerine soktu ve başını salladı. "Biliyorum."

Bir an sessizlik oldu, sonra Ryan dayanamayıp sordu, "Neden buradas*ın* ki? Harvey'i tanıyor muydun?"

"Hayır. Aslında değil. Ama... onun ölümü. İntihar. Benim için önemli."

"Oh." Doğru. Ilya'nın annesi. Shane Hollander ile bir hayır kurumu kurmasının tek nedeni buydu.

"Bu sporda bu konuyu yeterince konuşmuyoruz. Depresyon. Bağımlılık. Ruh sağlığı." Ilya ona bir bakış attı. "*Sen* bunu biliyorsun."

Ilya, doğrudan konuşmaktan hiç çekinmezdi. "Evet. Bilirim."

"Nasılsın?"

"Bazı günler diğerlerinden daha iyi. Ama bir terapiste gidiyorum. Skype üzerinden ama yine de işe yarıyor. Ve ilaç alıyorum. Muhtemelen bu konuyu daha fazla konuşmalıyım ama..."

"Sen özel bir insansın. Anlıyorum."

Gülümsemek zorunda kaldı. "Anlıyor musun?"

Ilya'nın dudaklarında komik bir kıvrım belirdi. "Hepimizin sırları vardır."

Ryan başını salladı. Elbette Ilya'nın sırları vardı. Ilya'nın da kendisi kadar yalnız olup olmadığını merak etti.

"Hokey oynamayı sever misin?" diye sordu Ilya aniden.

Ryan düşünmeden "Tabii ki" diye cevap verecekti, ama kendini durdurdu ve Ilya'nın sorusunu düşündü.

"Hayır. Uzun zamandır sevmediğimi düşünüyorum." "Seni mutlu etmiyor mu?"

Hokeyin Ryan'ı mutlu ettiği söylenemezdi. "Dürüst olmak gerekirse, beni mutsuz ediyor."

"Bu bir sorun," dedi Ilya.

"Biliyorum."

Ilya sigarasını bitirdi. "Wyatt Hayes iyi bir adam." "Öyle.

Onu özlüyorum."

"Çocuklarla bir yerde yardım ettiğinizi mi söyledi? Onlarla hokey mi oynuyorsunuz?"

"Oh." Ryan, Wyatt'ın Ilya Rozanov'a ondan bahsetmiş olmasından utanarak yere baktı.

"Evet. Mümkün olduğunda. Ki bu çok sık olmuyor."

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Evet. Çocukları severim."

Ilya başını salladı. "Bu yaz ne yapacaksın?"

Ryan, Ilya'ya ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Bilmiyorum. Nova Scotia'ya, evime dönebilirim. Neden sordun?"

Ilya cebinden telefonunu çıkardı ve ona uzattı. "Numaranı ver. Bu kampları hayır kurumumuz için düzenliyoruz. Ben ve Shane. Yani Hollander." Bir an için tuhaf bir şekilde utanmış göründü. "Çocuklar için hokey kampları. Bu yaz Ottawa ve Montreal'de düzenlenecek. Yardıma ihtiyacımız var."

"Ne, *ben* mi?" Ryan, Shane Hollander ve Ilya Rozanov gibi yıldızlardan ders alacak çocukların bulunduğu aynı kampta koçluk yapmayı gerçekten hayal edemiyordu.

"Çocuklara kavga etmeyi öğretmek istemiyorum," dedi Ryan, durumu netleştirmek için.

Rozanov ona aptalmış gibi baktı. "Hayır. Sen bir defans oyuncususun. Onlara nasıl sabit durup gol atmamaları gerektiğini öğreteceksin. Defans oyuncusu işleri."

Ryan güldü. "Aptal."

"Ayrıca, bu herkes için olacak, biliyor musun? Mesela..." Ilya bir sonraki kısmı nasıl söyleyeceğini bilemiyor gibiydi, ama sonra açıkça sordu, "Sen eşcinselsin, değil mi?"

Ryan, konunun yine değişmesine şaşırarak burnunu çektirdi. "Evet."

"Güzel. Ben de bunu kastetmiştim. Kamplar da bunun için olacak. Yani biz öğreteceğiz, şey..."

"Hoşgörü mü?"

Ilya gülümsedi. "Evet. Bir şeyleri değiştirmeye çalışacağız, değil mi?"

"O zaman Scott Hunter'a sormalısın."

Yüzünü buruşturdu. "Belki."

Sessizce araçlarına geri döndüler. Ilya kilidini açarken, "Seni mutlu eden bir şey bul, Price. Ona sıkı sıkı sarıl." dedi.

Ryan başını salladı ve boğazı aniden sıkıştı. O Onu mutlu eden birini kaybetmişti ve onu bırakmıştı. Peki ne için? Katlanmak zorunda hissettiği acı ve ıstıraptan başka bir şey olmayan bir hayat için.

Elbette parası vardı, ama Ryan onu harcamaktan bile zevk almıyordu. NHL maaşı olmadan da yaşayabilirdi. Sadece gerçekten zevk aldığı bir şey bulması gerekiyordu.

Toronto'ya dönerken, oldukça fazla para biriktirdiğini düşündü. Gülünç derecede pahalı pahalı dairesini satıp, hayatının geri kalanını planlarken uzun süre oldukça rahat yaşayabilirdi. Henüz otuz bir yaşındaydı. Hokey dünyası dışında, hala nispeten genç bir adamdı.

Bırakabilirdi. *Öylece bırakabilirdi*. Bunun ne kadar mümkün olduğunu fark edince kalbi hızla çarpmaya başladı. Onu durduracak onu durduracak hiçbir şey yoktu. Elbette, bazı insanları kızdıracak ve muhtemelen azarlanacaktı, ama bunu gerçekten umursayan olur muydu? Koçunun iki aydır onu değiştirmekle tehdit ediyordu.

Bırakın yapsın. NHL hayalini başkası yaşasın. Ryan bitmişti.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Dışarıda bu kadar çok insan olduğuna inanabiliyor musun?" Vanessa yeşil odaya girerken dedi. Fabian, aslında kulüpte kaç kişi olduğunu bakmamıştı. Bu, şimdiye kadar çaldığı en büyük mekanlardan biriydi; plak şirketinin albümünün lansmanı için burayı ayarlamış olmasına hayran kalmıştı.
albümünün lansmanı için burayı ayarlamış olması onu etkilemişti.

Aslında, kalabalığın içinde görmek istediği tek bir kişi vardı. Ve bunun gerçekleşme şansı yoktu.

"Harika görünüyorsun," dedi Vanessa. "Bu tulumu çok beğendim."

Fabian, artık Ryan'ın olarak gördüğü siyah tulumu giymişti. Onu, tartışmasız Ryan'a ait olan zarif kolyeyle
dantel iç çamaşırını giymekten vazgeçmişti.

Midesinde bir ağrı hissetti. Hayatında hiç sahne korkusu yaşamamıştı, ama bu gece sinirleri bozulmuştu. Ryan'ı terk ettiğinden beri çok kırılgan bir haldeydi.

Tanrım, umarım Ryan iyidir. Fabian ona karşı daha sabırlı olmalıydı. Onu öylece terk etmek doğru olmamıştı.
yardımseverdi ve haftalardır Ryan'ın bu durumun sonucu olarak kötüye gidebileceğinden endişeleniyordu. Fabian bu gösteriden önce ona ulaşmayı düşünmüştü, ama bunu yapmaya kendini ikna edememişti. Bir parçası, Ryan'a karşı ne hissettiği önemli değil, ilişkilerinin imkansız olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden Fabian'ın kırık kalbini sahneye taşımaktan başka seçeneği yoktu.

Kulübün müdürü odaya girdi. "Hazır mısın?" diye sordu.

Fabian başını salladı ve ayağa kalktı. Midesini yatıştırmak için birkaç derin nefes aldı, sonra dönüp Vanessa'ya sarıldı. "Teşekkür ederim," dedi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Onları mahvet, tamam mı?"

Fabian dikleşti ve gülümsemeye çalıştı. "Tabii ki."

Sahnede coşkulu alkışlar ve ıslıklar eşliğinde yürüdü. Vanessa'nın tarif ettiği kadar büyük olan seyircilere gülümsedi ve sahnenin ortasına doğru yürürken el salladı.
merkeze ulaştığında, kemanını ve yayını kılıfından çıkardı, mikrofonun önüne geçti ve gözlerini kapattı. Kendini toplamak için iki kez daha yavaşça
nefes aldı ve kendini topladı. Burada canlanıyordu. Bunu *seviyordu* bunu

Gözlerini açtı ve kemanını çenesine getirdi. Bir kez daha derin nefes aldı ve çalmaya başladı. Müziğin kendisini sarmasına izin verdi, kulübün duvarlarından yankılanarak kendisine geri dönüyordu. Müziğin kendisini beslemesine izin verdi, haftalardır boş olan içini doldurmasına izin verdi. Seyircisine geri verebilmek için bu enerjiye ihtiyacı vardı. Daha sonra, kendinden geriye hiçbir şey kalmadığında, Fabian bedeninin kabuğunu eve sürükleyip parçalanabilirdi, ama şu anda seyircisi onun en iyi halini hak ediyordu.

Hayatının en iyi performansını sergiledi. Tüm kalbiyle çaldı ve söylediği her melankolik notada kendi acısının çok belirgin olduğunu biliyordu.

Ryan hakkında yazdığı şarkıyı çalmadı.

Setini bitirdiğinde gülümsedi, sonra seyirci çılgınca alkışlarken selam verdi. Çalarken terlemiş saçları alnına damlamıştı, o da yayının ucuyla saçlarını yana doğru itti.

Bu an için çok çalışmıştı. Neredeyse on yıl
bu anı gerçekleştirmek için senfoniden ayrılmıştı. Gözleri yaşlarla doldu ve gözyaşlarını akıtmaya başladı. Elini ağzına götürerek seyircilerin önünde hıçkırarak ağlamamaya çalıştı. Çünkü bunlar sadece mutluluk gözyaşları değildi. Ryan hala hayatta olsaydı bu gecenin nasıl olabileceğini düşündü ve pişmanlık duydu.

Gözlerini sildi, makyajını mahvettiğinden emindi. Gözlerini kırpıştırarak görüşünü netleştirdi ve bu seyirciyi hatırlamak için bir dakika daha bekledi. Sahneden ayrılmadan önce her şeyi iyice içselleştirmek için. Bakışları kalabalığın üzerinde dolaştı ve en arkada, herkesten baş ve omuzları ile bir adım önde duran kızıl saçlı birine takıldı.

Ryan mı?

Kesinlikle Ryan'dı. Onu başka biriyle karıştırmak mümkün değildi. Fabian'ın bakışları üzerindeyken, Ryan utangaç bir şekilde gülümsedi ve başparmağını kaldırarak onay işareti yaptı.

Fabian nefesini tuttu. Kalbi haftalar sonra ilk kez atıyor gibiydi. Düşünmeden sahneden indi
kalabalığın içine daldı. İnsanlar ona dokunuyor, sırtını okşuyor, kollarını tutuyorlardı ama o onları görmezden geldi. Yürümeye devam etti
insanları kenara çekilmeye zorladı, çünkü çekilmezlerse üzerinden geçecekti.

Kulübün arkasına ulaşması çok uzun sürdü ve bir an için
Fabian tüm bunları hayal ettiğini düşündü. Ama sonra onu gördü. Kocaman, muhteşem ve gerçek. Ve Fabian'ın ona Noel'de verdiği atkıyı takıyordu.

"Merhaba," dedi Ryan.

Fabian hiçbir şey söylemedi. Sadece kollarını ona doladı ve elinden geldiğince sıkı sıkı sarıldı. Bir saniye sonra Ryan da ona sarıldı, güçlü kollarını ona doladı ve onu kendine çekti.

"İyi iş çıkardın," dedi Ryan.

"Geldin," dedi Fabian burnunu
çekerek. "Evet. Sorun yok
mu?"

Fabian, onun harika, sağlam göğsüne başını yaslayarak başını salladı. "Sorun değil." "Bundan sonra planın var mı?"

"Artık yok."

Ryan güldü. "Konuşabiliriz diye umuyordum."

"Evet." Fabian geri çekildi ve ıslak gözlerle ona gülümsedi. "Gitme, tamam mı? Bir süre burada kalmam gerek ama... sen kal. Aslında, yanımda kal. Seni kaybetmek istemiyorum." *Bir daha olmaz. Bir daha asla olmaz.*

"Tamam."

Fabian'ın dairesine taksiyle döndüler. Dışarısı sıfırın altında yirmi dereceydi ve kulüp Village'ın dışındaydı.

Ryan, Fabian'ın gösterisine gitmek konusunda kararsızdı, ama en azından denemesi gerektiğini biliyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Fabian'ı sahnede, kolyesini takmış olarak gördüğünde, Ryan'ın kalbi

yükseldi. Fabian, bu kadar önemli bir gösteriye onun hediyesini takarak gelmişse, ondan tamamen vazgeçmiş olamazdı.

Günlerdir, fırsat bulursa ne söyleyeceğini planlıyordu. Görünüşe göre fırsatı gelmişti.

Fabian'ı dairesine kadar takip etti ve rahatlamanın verdiği bir duyguya kapıldı. Bu odayı bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü.

Fabian hala sahne kıyafetini giyiyordu. Makyajı da hala yüzündeydi, ancak gözlerinin etrafındaki siyah kalem oldukça bulaşmıştı.
oldukça bulaşmıştı.

"Bana bir dakika izin verir misin?" diye sordu Fabian. "Konuşmadan önce kendimi temizlemek istiyorum."

"Tabii ki."

Ryan yatağın ucuna oturdu ve Fabian
Ryan, Fabian'ın tuvalette yapması gerekenleri yapmasını bekledi. On beş dakika sonra,
Fabian, yeni yıkanmış yüzü ve ıslak saçlarıyla siyah saten bir sabahlık giymiş olarak ortaya çıktı. Hâlâ kolyeyi takıyordu.

Ryan güldü. "Onu hiç çıkarmaz mısın?"

Fabian gülümsedi ve ocağa doğru yürüdü. "Zorunlu olduğunda." Ocakta duran su ısıtıcısını aldı, suyla doldurdu
sonra tekrar ocağa koydu. "Doğrusu, bunu taktığım ilk sefer... şey, bilirsin."

Ryan biliyordu. "Bu gece taktığına sevindim."

"Bunu görmek için orada olduğun için mutluyum." Buzdolabının üstündeki dolaptan iki kupa çıkardı ve küçük tezgahın üzerine koydu. "Nane çayı olur mu?"

"Harika olur."

Fabian çayları hazırlarken Ryan sessizce onu izledi. Aralarında, çay hazır olana kadar bekleyip sonra konuya gireceklerine dair sözsüz bir anlaşma varmış gibi görünüyordu.

Fabian ona buharlı bir fincan nane çayı uzattığında, Ryan'ın sinirleri yine gerilmişti. İlk konuşmayı o yapmayı planlamıştı, ama belki de bu en iyi fikir değildi. Fabian, bu gece atılmış giysilerin olmadığı sandalyeye oturdu, Ryan'a ve yatağın ucuna dönük olarak. Çıplak ayak parmakları, Ryan'ın çoraplı ayak parmaklarının ucuna neredeyse değiyordu.

"Hokeyi bıraktım," diye patladı Ryan.

Fabian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yani, bırakıyorum. Bırakma sürecindeyim. Ama artık oyun oynamayacağım. Bitti."

"Vay canına. Bu... beklediğim bir şey değildi."

"Bundan sonra ne yapacağım bilmiyorum, ama param var, bu yüzden bunu düşünmek için biraz zaman ayırabilirim. Ve... iyileşebilirim."

"Sırtın nasıl?"

"Çok daha iyi. Birkaç gün izin aldım ve dinlendim."

"Sevindim."

Ryan, Fabian'ın temkinli davrandığını anlayabilirdi. Onu suçlamadı.

"Bir haftadır ağrı kesici almadım. Advil bile almadım. Hiçbir şey almadım."

Fabian dudağını ısırdı, sonra şöyle dedi: "Bu konuda sana çok sert davrandım. Ağrı kesici ilaçları dikkatli kullanacağına güvenebilirdim . Uzun zamandır bu işi yapıyorsun ve bildiğim kadarıyla bağımlı değilsin."

"Değilim. Her zaman dikkatli oldum. Ama o çizgiyi aşmak çok kolay olurdu. Çok kolay. Ve iyileşmeme izin verme konusunda haklıydın iyileşmeme izin verme konusunda haklıydın. Hokey bu açıdan aptalca bir spor."

Fabian ellerini fincanın etrafına koydu. "Bağımlılık geliştiriyor olsan bile bağımlılık geliştiriyor olsan bile, öylece çekip gitmem çok kalpsizceydi. Yardıma ve desteğe ihtiyacın vardı. Ona değil..."

"Korkmuştun."

*"Kork*muştum," diye düzeltti Fabian. "Ama bilmeni istiyorum ki... hokeyi bırakmak zorunda değilsin. Benim için, yani. Eğer bunu bu yüzden yaptıysan..."

"Tek neden o değil. Söylediğin doğruydu, hokey benim için iyi değil."

Fabian rahatlamış görünüyordu. "Tamam. Ama istifa etmenin seninle birlikte olabilmemin tek yolu olduğunu düşünüyorsan, bu doğru değil. Bencil davranıyordum ve senden böyle bir şey istemek çok saçmaydı."

Ryan'ın kalbi hızla çarptı. "Benimle olmak mı istiyorsun?" Fabian'ın dudakları yukarı kıvrıldı.

"Anladın, değil mi?"

Ryan ona aptalca sırıttı, sonra kendine geldi ve söylemek istediği şeyi hatırladı. "Tamam. Söylemek istediğim şeyleri çok düşündüm. Ve pratik yaptım. Şimdi söylemek istiyorum." "Pratik mi yaptın?"

"Evet."

"Öyleyse, haydi dinleyelim."

Ryan ayağa kalktı ve kupasını Fabian'ın masasına koydu. "Mesele şu ki..." Durdu, şimdiden ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Son birkaç aydır..." Kahretsin. "Biliyorum, biz..." İçini çekti ve sonra sessizce küfretti.

"Ryan." Fabian ayağa kalktı ve elini onun koluna koydu. "Hiçbir şey söylemene gerek yok."

Ryan başını salladı. "Sana aşığım." Yutkundu. "Bunu söylemek zorundaydım. Sadece bunu."

Fabian dudaklarını sıktı ve gözleri parladı. Uzun ve titrek bir nefes aldı ve "Sanırım bu mümkün olabilir
seni hep sevmiş olabilirim. Kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorum, ama gerçek bu."

Ryan acı verecek kadar geniş bir gülümsemeyle, "O zaman seni öpebilir miyim?" dedi.

"Evet. Bir dakika." Fabian, oturduğu sandalyeye tırmandı
bu sefer üzerinde durdu. Artık Ryan'dan birkaç santim daha uzundu, bu da Ryan'ı güldürdü.

Sonra başını kaldırıp sevdiği adamı öptü. Fabian kollarını Ryan'ın boynuna doladı, Ryan da kolunu Fabian'ın kalçalarının altına sokup onu sandalyeden kaldırdı ve yatağa taşımak için kucağına aldı.

"Sırtın gerçekten iyileşmiş," dedi Fabian mutlu bir
şekilde. "Evet. Sana başka neler yapabildiğini
göstereyim." Fabian'ın kaşları yukarı kalktı.

"Aman Tanrım!"

Ryan güldü ve onu yatağa bıraktı. "Bu şey içinde çok seksi görünüyorsun."

"Ne?" diye sordu Fabian, elini bornozunun ipeksi kumaşı üzerinde gezdirerek. "Bu mu? Beğendiğine sevindim çünkü *donuyorum*. Soğuk kış geceleri için hiç uygun değil."

"Seni ısıtacağım."

"Tabii ki ısıtacaksın. Kıyafetlerini çıkar."

"Ryan," diye mırıldandı Fabian, daha sonra, uykulu ve doymuş bir halde yatakta birbirlerine sarılmışken, "Uyluklarınla ilgili çok önemli bir sorum var."

"O nedir?"

"Hokey oynamayı bıraktıktan sonra onlara ne olacak?"

Ryan, Fabian'ın saçlarını okşamayı bir an için bıraktı. "Muhtemelen normal uyluklara dönüşürler."

"Ben de ondan korkuyordum."

"Hokeyi bırakmak artık o kadar da iyi bir fikir gibi gelmiyor, değil mi?" Ryan alaycı bir şekilde sordu.

"Hm. Sanırım sadece senin uzun boyun, muhteşem yüzün ve kocaman penisinle yaşamayı öğrenmem gerekecek."

"Ve eğlenceli kişiliğimle."

Fabian koluna hafifçe vurdu. "Sen çok eğlencelisin." Ryan'ın üzerine yuvarlandı ve ona baktı. "Ve sen çok tatlısın. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Bu ayın sonunda şehir dışında birkaç konserim var. Bana eşlik etmek ister misin?"

"Uçakla mı?"

Fabian güldü. "Bağımsız bir müzisyenin seyahat bütçesini çok abartıyorsun. Hayır, araba ya da trenle gideceğim."

"Oh." Ryan gülümsedi. "Tamam. Seninle gelirim. Benim arabamı kullanabiliriz."

"Plak şirketim bu yaz benim için Kanada turnesi planlıyor. Eğer Yazını, yükselen bir yıldızla Kanada'nın şehirleri arasında saatlerce araba sürerek geçirmek sana cazip geliyorsa, sen de gelebilirsin."

Ryan uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sevdiği adamla ülkeyi baştan başa gezmek kulağa mükemmel geliyordu. Fabian'ın farklı şehirlerdeki seyircileri büyülemesini izlemek. Fabian'ın gösterilerinden sonra onu öpmek
ve sonra onu otel odasına götürüp, onun erkek arkadaşı olmaktan ne kadar gurur duyduğunu ona göstermek.

"Ama bu sadece benimle ilgili değil," diye ekledi Fabian, Ryan'ın baş döndürücü fantezisini bozarak. "Senin neye ihtiyacın olduğunu bulacağız. Seni mutlu eden nedir, Ryan?"

O anda Ryan, kollarında tuttuğu adamdan daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu hayal edemiyordu
daha fazlasına ihtiyacı olduğunu hayal edemiyordu, ama "Bilmiyorum. Ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum" dedi.

Epilog

Fabian: İşin ne zaman bitiyor? Ryan: Bitirmek

üzereyim. Otelde misin? Fabian: Bir kafedeyim.

Ryan'a, yarısı yenmiş bir pain au chocolat'ın yanında duran bir cappuccino'nun fotoğrafını gönderdi.

Fabian: Montreal'i seviyorum.

Ryan gülümsedi. Rozanov ve Hollander'ın hayır amaçlı hokey kampında koçluk yaptığı ilk gününü yeni bitirmişti ve işler şaşırtıcı derecede
. Yardım etmeye razı olan bazı süperstarların yanında durmak biraz garip gelmişti, ama en azından Wyatt oradaydı.

Ancak Wyatt, bu günlerde pratikte bir süperstar haline gelmişti. Ottawa'ya transfer olduktan sonra, zor günler geçiren takımda son derece iyi bir performans sergilemişti. Ryan onun adına mutluydu.

Kampın ilk günü biraz kaotikti, herkes
bunun nasıl işleyeceğini anlamaya çalışıyordu, ama eğlenceliydi. Çocuklar harikaydı ve Ryan kampın
her cinsiyetten çocuğu kabul etmesini sevmişti. Günü, on üç yaşındaki bir kızla bire bir çalışarak onun pivot hareketlerini geliştirmesiyle bitirmişti. Gerçek hokey becerilerini biriyle paylaşabilmek harikaydı. Gerçek hokey becerilerine *sahip* olduğunu hatırlamak da harikaydı.

"Bugün iyi iş çıkardın, Pricey." Wyatt arkasına gelip omzuna vurdu. "Mesajlaştığın Fabian mı?"

"Evet. Bir yerde pasta yiyor."

"Tanrım, sana fotoğraflarını mı gönderiyor? Bu çok acımasızca. Dinle, Roz veya Hollander'ın nerede olduğunu biliyor musun? Owen'ın annesine olay raporunu imzalatmıştım ama şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.

"Olay raporu mu? Ne oldu?"

"Aslında pek bir şey olmadı. Soyunma odasında biraz itiş kakış oldu. Sanırım o Harper denen çocukla eski bir husumeti var."

"Oh." Ryan, on iki yaşındaki iki çocuğun ne tür bir husumeti olabileceğini hayal edemiyordu. "Ben senin için alabilirim. Onlara veririm."

"Teşekkürler dostum. Lisa beni bekliyor, yarın görüşürüz, tamam mı?" Ryan'a kağıdı uzattı ve koşarak uzaklaştı.

Ryan, durduğu koridorun bir ucuna baktı,
sonra diğerine baktı. Rozanov ve Hollander'ın kullandığı bir tür ofis olduğundan oldukça emindi. Belki ikisinden biri oradaydı.

Bir yön seçti ve yürümeye başladı. Rozanov'un teklifini kabul edip bu kampta koçluk yapmaya karar verdiği için mutluydu.
Rozanov'un teklifini kabul edip bu kampta koçluk yapmaya karar verdiği için mutluydu. Ilya'nın onu ikna etmesi çok zaman almıştı, ancak Ryan, Fabian, ailesi, Colleen ve terapisti ile uzun
konuşmalar yaptıktan sonra, bunun hokeyin ona sunabileceği bir şey olup olmadığını görmek için iyi bir yol olacağına karar verdi.
ona sunabileceği bir şey olup olmadığını görmek için iyi bir yol olacağına karar verdi.

Bir tür çocukluk eğitim programına
ya da belki bir beden eğitimi programına katılmayı ciddi olarak düşünüyordu. Çocuklarla çalışmayı ve aktif olmayı seviyordu. Hokeyi herkes için olumlu ve kapsayıcı bir şey haline getirme fikrini *gerçekten* çok beğeniyordu. Bu, tutkuyla bağlı olabileceği bir amaçtı.

Koridorun sonundaki odadan Rozanov'un kendine özgü sesini duydu — ağır aksanlı, alaycı bir ses tonu. Sese doğru ilerledi, ama ikinci bir ses duyunca durdu. Bu ses daha öfkeli bir ses tonundaydı. Hollander'ın sesi gibi geliyordu.

Biraz daha yaklaştı ve sesin Shane
Hollander olduğunu doğruladı ve Shane, Rozanov ile tartışıyor gibi görünüyordu. Bu pek de sürpriz değildi. Ryan, onların birbirlerinden hoşlandıkları gerçeğini hâlâ kabullenememişti.

Tartışma sona erdi, Ryan kapıya gitti. Kapıyı itmeden önce çalması gerekirdi, çünkü gördüğü şey Ilya'nın Shane'i duvara sıkıştırmasıydı.

Ağzı Shane'in ağzındaydı.

Shane onu ilk gördü ve hemen Ilya'yı kendinden uzaklaştırdı.
Ilya, davetsiz misafirin kim olduğunu görmek için döndü, ama hiç de

Shane kadar paniklemişti.

"Price," dedi Ilya sakin bir şekilde. "Ne oldu?"

Shane kızarmış ve kamp müdürü polo gömleğinin önünü düzeltmeye çalışıyordu.

"Biraz evrak var. Wyatt verdi. Senin için."

"Teşekkürler," dedi Shane. "Masaya koyabilirsin. Ve, şey, az önce gördüğün şey hakkında..."

Ilya gözlerini devirdi ve Ryan'dan kağıdı aldı. "*Kimseye söylemeyecek*, Shane. Sakin ol lan." Ryan'a, "Kimseye söylemeyeceksin, değil mi?" diyen bir bakış attı.

"*Kimseye söylemeyeceksin, değil mi?*"

"Hayır. Kimseye söylemeyeceğim. Senin, şey..."

"İş yerinde öpüşüyorsunuz? Evet. Bu kötü olur," dedi Ilya eğlenerek gülümsedi. Shane bir daha asla gülmeyecekmiş gibi görünüyordu.

"Sende ne bulduğumu bilmiyorum," diye mırıldandı

Shane. "Evet. Bunu her gün söylüyorsun."

Ryan onlara gülümsemeden edemedi. Aniden her şey çok daha mantıklı gelmeye başladı. "Sırrın bende güvende," diye söz verdi.

Utanmış ama aynı zamanda kendi erkek arkadaşını görmek için çok hevesli bir şekilde aceleyle oradan ayrıldı. O ve Fabian bir hafta burada kalacaklardı, sonra Fabian'ın birkaç konser vermesi ve ikisinin de aileleriyle vakit geçirebilmesi için Atlantik Kanada'ya gideceklerdi.

Ryan, Fabian'ın ailesiyle nasıl geçineceklerinden emin değildi. Salah ailesi onların çıktığını biliyordu, ama Fabian, onları şahsen görmeden buna inanmayacaklarını düşünüyordu. Ne olursa olsun
olursa olsun, Ryan Fabian'ın yanında olacaktı.

Fabian'ı otellerinin dışındaki bir bankta otururken buldu. Mavi çiçek desenli tulumu, kocaman siyah
güneş gözlüğü ve parlak sarı espadril ayakkabılarla çok yakışıklı görünüyordu. Ryan ise eşofman şortu, parmak arası terlik ve gri kamp tişörtü giyiyordu.

Fabian onu görünce ayağa kalktı ve ona küçük beyaz bir çanta uzattı. "Sana bademli kruvasan aldım."

Ryan çantanın içine baktı. "Bir ısırık alınmış halde satmaları garip."

"*Biliyorum*! Şikayet etmeliyim."

Ryan onu kaldırımda öptü. "Güzel kokuyorsun." "Holt Renfrew'da bazı parfümleri denemiş olabilirim."

Ryan yüzünü Fabian'ın boynuna gömdü ve kokladı. "Bunu beğendim. Aldın mı?"

"Hayır, hayatım. O senin işin."

Ryan sırıttı ve boynunu öptü. "O zaman güzel bir gün geçirdin mi?"

"Evet, ama hava çok sıcak ve klimalı otel odamıza çekilmeyi umuyordum."

"İyi fikir. Akşam yemeği için bir fikrin var mı? Pastane dışında, yani."

"Hiçbir fikrim yok. Ama... sana göstereceğim bir şey var." Ryan'a telefonunu uzattı. "Ne düşündüğünü söyle."

Ryan resim galerisini parmağıyla kaydırdı. Hepsi Village yakınlarındaki küçük bir konaktaki odaların fotoğraflarıydı. "Bu satılık mı?"

Fabian dudağını ısırdı. "Ucuz değil."

Ryan galeriyi kapattı ve fiyatı baktı. Gökdelen dairesinin fiyatının neredeyse yarısı kadardı. "Bunu yapabiliriz."

"Yapabilir miyiz? Vanessa ve Tarek bizim için bir bakıp, devam etmeye değer olup olmadığını bana haber vereceklerini söylediler."

Ryan, Fabian'ın bu odaları renkli ve süslü biblolarla doldurma fikrini çok sevdi. Fabian'la bir yuva kurup bir hayat kurma fikrini çok sevdi. Nerede yaşayacakları umurunda değildi, ama Fabian'ın arkadaşlarına yakın olmak istediğini biliyordu. Topluluğuna yakın olmak istediğini. Ryan, bu saçma sapan yüksek emlak fiyatları anlamına gelse bile, bunu yapmaktan mutluluk duyuyordu.

El ele tutuşarak sürgülü cam kapılardan geçip otel lobisine girdiler, Fabian şakacı bir şekilde birleşik kollarını sallıyordu.

"Anneme ve babama söyleme," dedi, "ama ben büyürken hokey oyuncularını evlerine kabul ettikleri için onlara çok minnettarım."

Ryan güldü. "Buna inanmak zor."

"Eminim oğulları için çöpçatanlık yapma niyetinde değillerdi, ama kesinlikle işe yaradı."

"Öyle oldu."

"Belki düğünümüzde onlara teşekkür ederim."

Ryan, bu fikri saçma bulmuş gibi burun kıvırdı. Sanki Fabian, albüm lansman konseri sonrasında ona sarıldığı andan itibaren evlenme teklif etmeyi düşünmüyormuş gibi.

Asansörü beklerken, Ryan sevimli tulumuyla Fabian'ı açıkça süzüyordu. İnce çıplak bacakları ve kolları dikkatini tamamen dağıttı. Fabian, Ryan'ın ilgisini fark etmiş olmalıydı, çünkü dudaklarını yaladı ve muhtemelen onunla göz göze geldi. Güneş gözlüğü yüzünün çoğunu kapladığı için bunu anlamak zordu.

Asansörde yalnız kaldıklarında, Fabian tulum şortunun kumaşını gerginleştiren bariz ereksiyona alaycı bir şekilde baktı. "Harika. Bak ne yaptın."

Ryan güldü ve Fabian'ın sorununu hafifletmek için yapabileceği tüm yolları düşündü.

"Umarım mutlusundur," diye azarladı Fabian. Ryan sırıttı. "Gerçekten mutluyum."

Yorumlar, harika kitapları tanıtmak için çok değerli bir araçtır. Lütfen bu kitap veya Carina Press'in diğer kitapları hakkında okuduğunuz dürüst bir yorum yazmayı düşünün.

Tough Guy'ı *sevdiniz mi?*
Rachel Reid'in diğer kitaplarını okumak için www.rachelreidwrites.com *adresindeki web sitesini ziyaret edin.*

Teşekkür

Öncelikle, kitaplarımı çok daha iyi hale getiren Mackenzie Walton'a teşekkür etmek istiyorum.
Ayrıca, birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığım Carina Press ekibinin tümüne teşekkür etmek istiyorum.

Ayrıca, bana çok destek olan ve cesaret veren eşim Matt'e de teşekkür etmek istiyorum

destek ve cesaret verdiği için teşekkür etmek istiyorum, özellikle de ilk taslağı ona yüksek sesle okuduğumda.

Ve son olarak, tüm

profesyonel sporcular, özellikle hokey oyuncularına, cesurca ve dürüstçe kendi zihinsel sağlık sorunları, bağımlılıkları, fobileri ve takım sporlarını birçok insan için çok zor hale getirebilen zehirli erkeklik kültürü hakkında konuşan veya yazanlara büyük bir alkış göndermek istiyorum.

Yazar Hakkında

Rachel Reid, hayatı boyunca Kanada'nın Nova Scotia eyaletinde yaşamış ve muhtemelen yaşamaya devam edecektir. İki sıkıcı diploması ve iki ilginç oğlu vardır. Çocukluğundan beri hokey hayranıdır, ancak ne yazık ki kendisi NHL'ye girebilmiş değildir. Seksi erkeklerin seksi şeyler yaptığı ve havalı kadınların harika olduğu kitapları sever.

Hokey oyuncuları hakkında heyecan verici paylaşımları seviyorsanız Rachel'ı Instagram'da @rachelreidwrites ve Twitter'da @akaRachelReid adreslerinden takip edebilirsiniz. Ayrıca, sürekli okuduğu kitapları takip etmek istiyorsanız Goodreads'i de takip edebilirsiniz.
Her zaman okuduğu kitapların dağını takip etmek istiyorsanız Goodreads'te takip edebilirsiniz. Daha fazla yazı yazdığı web sitesi ve blogu www.rachelreidwrites.com adresindedir.

Carina Press ve Rachel Reid'den şimdi satışta.

Shane Hollander'ın oyununa hiçbir şey engel olamaz, özellikle de nefret etmekten hoşlandığı seksi rakibi.

Heated Rivalry *kitabından bir alıntı okumaya devam edin.*

Shane Hollander, kendini kaybetmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Şimdiye kadar oynadığı en sinir bozucu hokey maçlarından birinde iki periyot ve on iki dakika dayanmıştı. Montreal Voyageurs takımının, ezeli rakibi Boston Bears'a karşı evinde muhteşem bir galibiyet alması gerekirdi.

Bunun yerine, maç, Boston Bears'ın ezici bir
bir aşağılanma yaşadı ve skor 4-1 Boston lehineydi ve maçın bitmesine sekiz dakikadan az bir süre kalmıştı. Shane en az beş
güzel gol şansı yakalamıştı. Asla kaçırmaması gereken şutlar atmıştı. Ama kaçırmıştı. Ve Bears, Voyageurs'un hatalarından yararlanmıştı.

Bir adam herkesten daha fazla kazanç sağlamıştı. Montreal'de en çok nefret edilen adam: Ilya Rozanov. Montreal ve Boston NHL takımları arasında neredeyse bir asırdır süren rekabet, son altı sezonda Hollander ve Rozanov tarafından kişileştirilmişti. Aralarındaki yoğun düşmanlıkları, en uzak ve en ucuz koltuklarda oturan taraftarlar için bile açıktı.

Hollander, yüzleşme çemberinde eğildi ve Rozanov'a karşı durdu. Hakem, Rus oyuncunun maçtaki ikinci golünün ardından puck'ı düşürmeye hazırlanıyordu.

"İyi bir gece geçiriyor musun?" diye sordu Rozanov neşeyle. Ela gözleri, her zamanki gibi saçma sapan konuşurken parıldıyordu.

"Siktir git," diye homurdandı Hollander.

"Hala hat trick yapma şansın var bence," diye düşündü Rozanov, kalın aksanı ve ağızlığı nedeniyle İngilizcesi zar zor anlaşılıyordu. "Şimdi mi yapayım, yoksa son dakikaya kadar bekleyim mi? Öyle daha heyecanlı olur, değil mi?"

Hollander dişliğini sıkarak cevap vermedi.

"Kapa çeneni, Rozanov," dedi hakem. "Son uyarı."

Rozanov konuşmayı kesti, ancak Hollander'ı daha da sinirlendirmek için daha etkili bir yol buldu: göz *kırptı*.

Ve sonra yüzleşmeyi kazandı.

"Siktir!" Voyageurs'un dev Haitili-Kanadalı savunma oyuncusu Jean-Jacques Boiziau, sopasını soyunma odasının duvarına fırlattı.

"Yeter artık, J.J.," dedi Shane, ama arkasında gerçek bir tehdit yoktu . Kimseyle kavga etmeye, hatta tartışmaya bile niyeti olmadığını açıkça belirtmek için soyunma odasındaki yerine çöktü.

Shane'in sol kanat oyuncusu Hayden Pike, her zamanki gibi yanındaki bankta oturdu. "İyi misin?" diye sordu Hayden sessizce.

"Tabii," dedi Shane düz bir sesle. Başını arkasına yaslayarak soğuk duvara değene kadar geriye eğdi ve gözlerini kapattı.

Montreal hokey hayranlarını tanımlamak için *"tutkulu"* kelimesini kullanmak yetersiz kalır. Montreal, Voyageurs'u absürt bir noktaya kadar seviyordu. Onların stadyumu, deplasman takımları için oynaması en zor yerlerden biriydi, çünkü sadece ligin en iyi takımlarından biriyle değil, aynı zamanda ligin en gürültülü taraftarlarıyla da karşı karşıya kalıyorlardı. Taraftarlar, sevdikleri takıma onlardan ne kadar
hayal kırıklığına uğradıklarını tam olarak bildirmekte hiçbir sorun yaşamıyordu.

Ancak Montreal taraftarları, bu gece olduğu gibi gerçekten yıkıldıklarında, neredeyse sessiz kalırlardı. Ve bu, Shane Hollander'ın en sevmediği ses oldu.

"Ne güzel olurdu biliyor musun?" diye sordu Hayden. "*The Purge* filmini biliyor musun? Bir geceliğine, hiçbir sonuçla karşılaşmadan istediğin kanunu çiğneyebildiğin film."

"Sayılır," dedi Shane.

"Dostum, bu gerçek olsaydı, Rozanov'u öldüresiye dövürdüm."

Shane güldü. O kendini beğenmiş adamı dövmekten hoşlanmayacağını söyleyemezdi.
Rus yüzü en azından biraz tatmin edici olurdu.

Koçları odaya girdi ve olağanüstü bir sakinlikle hayal kırıklığını dile getirdi. Sezonun başındaydılar — bu, Boston'la oynadıkları ilk normal sezon maçıydı — ve çoğu maçta iyi oynamışlardı. Bu bir aksilikti. Devam edeceklerdi.

Sonra basınla yüzleşme zamanı geldi. O anda Shane, odaya aç kurtlar sürüsü girmesini tercih ederdi, ama gazetecilerden kaçınmanın mümkün olmadığını biliyordu. Her zaman

onunla konuşmak isterlerdi, özellikle her maçtan sonra ve özellikle Rozanov ile karşılaştığı maçlardan sonra.

Terden sırılsıklam olan formayı başından çıkardı, böylece CCM markalı atletik iç çamaşırı kameralara görünecekti. Bu, sponsorluk sözleşmesinin bir parçasıydı.

Etrafında yarım daire şeklinde kameralar, ışıklar ve mikrofonlar oluşturuldu.

"Merhaba çocuklar," dedi Shane yorgun bir sesle.

Sıkıcı sorular sordular ve Shane sıkıcı cevaplar verdi. Ne diyebilirdi ki? Kaybetmişlerdi. Bu bir hokey
maçıydı ve bir takım kaybetmişti, o takım da onun takımıydı.

"Rozanov'un az önce senin hakkında ne dediğini bilmek ister misin?" diye sordu gazetecilerden biri neşeyle.

"Güzel bir şey, sanırım."

"Bu gece senin oynamanı dilediğini söyledi."

Gazeteciler sessizce bekliyorlardı.

Shane burnunu çekip başını salladı. "Üç hafta sonra Boston'da oynayacağız. Ona *kesinlikle* o maça katılacağımı söyleyebilirsiniz."

Muhabirler, Hollander ile Rozanov arasındaki tartışmayı haber yapabilecekleri için sevinçle güldüler.

Bir saat sonra, duşunu alıp giyinip nihayet yalnız kaldığında, Shane arabasıyla eve gitti. Westmount'taki penthouse'una değil,
kimsenin bilmediği evine gitti.

Shane, Plateau'daki küçük apartman dairesinde yılda sadece birkaç gece geçiriyordu. Tamamen
gittiği yerdi.

Üç katlı binanın arkasındaki küçük otoparka park etti,
arkadan içeri girdi ve hızla merdivenleri çıkarak en üst kata çıktı. Diğer iki katın boş olduğunu biliyordu çünkü
alt kat, birkaç saat önce kapanmış olan lüks bir mutfak eşyaları mağazasına kiralanmıştı.
mutfak eşyaları satan bir butiğe kiralanmıştı ve bu butik saatler önce kapanmıştı.

Üçüncü kattaki daire, tam da göründüğü gibiydi: profesyonel bir ev dekoratörü tarafından dekore edilmiş bir demo daire.
Teknik olarak, bu daire, bu daireyi

ve onun altındaki daireyi satmak için kullanılacak daireydi. Shane satmakla ilgilenirse tabii. Kendine, kesinlikle satacağını söyledi. Yakında.

Üç yıldan fazla bir süredir kendine bunu söylüyordu.

Paslanmaz çelik buzdolabına gitti ve beş şişe biradan birini çıkardı — tertemiz buzdolabındaki tek şey buydu.

Kapağını çevirip açtı ve oturma odasındaki siyah deri kanepeye oturdu.

Sessizce oturdu ve bu tür gecelerde midesinin bulantısını görmezden gelmeye çalıştı. Birayı hızlıca içti, alkolün en azından kendine duyduğu hayal kırıklığını uyuşturmasına yardımcı olacağını umuyordu. Kendi zayıflığına duyduğu tiksinti. Bu karışıklığı düzeltmek için hiçbir şey yapmayacağını bildiği için bunu uyuşturması gerekiyordu. Altı yıldan fazla bir süredir deniyordu.

Kapı neredeyse kırk dakika sonra çalındı.

Shane neredeyse gitmeye karar vermişti.

Bu aptallığa bir son vermek için. Ama tabii ki yapmamıştı. Ve kapı çalınması birkaç saat sonra olsaydı bile, Shane yine de o kanepede oturmuş onu bekliyor olacaktı.

Kapıyı açtı. "Neden bu kadar geç kaldınız?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Kutlama yapıyorduk. Bu gece büyük bir galibiyet aldık, biliyorsun."

Shane geri çekilerek uzun boylu, sırıtan Rus adamı daireye aldı.

"Mümkün olduğunca çabuk kaçtım," dedi Rozanov, ses tonu daha az alaycıydı. "Dikkat çekmek istemedim, tamam mı?"

"Tabii."

Ve bu, Rozanov'un ağzı Shane'in ağzına çarpmadan önce Shane'in söylediği son kelimeydi.

Shane, deri ceketini iki eliyle kavradı ve Rozanov'u nefes nefese öperken onu kendine doğru çekti. "Ne kadar vaktin var?" Shane, nefes almak için ayrıldıklarında hızlıca sordu.

"İki saat, belki?"

"Siktir." Rozanov'u tekrar öptü, sert ve açgözlü bir şekilde. Tanrım, buna ihtiyacı vardı. Bu korkunç, berbat şeye.

"Bira tadı var ağzında," dedi Rozanov.

"Sen de çiğnediğin o berbat sakız gibi tadı var."

"Sigara içmemem için!"

"Kapa çeneni."

Yatak odasına ulaşana kadar birbirleriyle boğuştular ve manevralar yaptılar, sonra Shane Rozanov'u sertçe duvara itti ve onu öpmeye devam etti. Rakibinin dilinin
ve kendi dilini, kim bilir kaç kez düzeltilmiş ve değiştirilmiş dişlerin üzerinde gezdirdi.

Bu gece çok şey istiyordu, ama çok şey için zamanları yoktu. Rozanov onu yakaladı ve yatağa itti; Shane, diğer adamın ceketini yere atıp tişörtünü başından çıkardığını izledi. Rozanov'un boynunda eğri bir altın zincir asılıydı, parlak haç, sol köprücük kemiğinin üzerinde, hırlayan bir boz ayı dövmesinin (saçma sapan) hemen üzerinde duruyordu ("For Rusya! Bears'ta oynamadan önce de vardı!") yazıyordu. Shane daha sonra bununla dalga geçecekti. Şu anda tek yapabileceği, Rozanov'un kıyafetlerini çıkarmasını izlemek ve geç de olsa kendisinin de aynısını yapması gerektiğini fark etmekti.

İkisi de her şeylerini çıkardılar ve Rozanov Shane'in üzerine düştü, onu öperek elini aşağıya doğru hareket ettirip zaten
utanç verici derecede sertleşmiş penisini kavradı. Shane, onun dokunuşuna karşılık olarak sırtını kavisledi ve aptalca, çaresiz sesler çıkardı.

"Merak etme, Hollander," dedi Rozanov, dudakları Shane'in kulağına değerek, "Seni istediğin gibi sikeceğim, tamam mı?"

"Evet," diye nefes verdi Shane, rahatlama ve aşağılanma karışımı bir duygu onu sardı.

Rozanov vücudunu aşağı kaydırdı, öperek, emerek, yalayarak, ta ki Shane'in penisine ulaştı. Daha fazla alay etmedi. Onu ağzına aldı ve Shane, binada yalnız oldukları için minnettardı
çünkü inlemesi, seyrek döşenmiş odada yankılanıyordu.

Gözlemleyebilmek için dirseklerine dayanarak kendini destekledi. Bir kısmı uzanıp gözlerini kapatmak ve
ama çoğu kısmı *tam olarak* kim olduğunu görmek istiyordu.

Rozanov çarpıcı bir adamdı. Her zaman dağınık olan açık kahverengi bukleleri, eğlenceli ela gözlerine ve koyu, kalın

kaşlarının üzerine düşüyordu. Güçlü çenesi ve çukur çenesi sakallarla kaplıydı. Gülümsemesi eğri ve tembeldi ve dişleri doğal olmayan bir şekilde beyazdı.
Çoğu gerçek olmadığı için.

Burnu birkaç kez kırıldığı için eğriydi, ama bu lanet şey onu daha da sert göstermişti. Ve Boston'da yaşayan bir Rus için
Boston'da yaşayan bir Rus için, teni olması gerekenden çok daha altın rengiydi.

Shane ondan nefret ediyordu. Ama Rozanov sakso çekmede gerçekten çok iyiydi ve nedense Shane buna razıydı.

Shane *bundan* nefret ediyordu, ama bunu korumak için büyük çaba sarf etmişti ve Rozanov istekli olduğu sürece bunu yapmaya devam edecekti. Hayatları böyle olduğu için, bunu elde etmek kolay bir şey değildi.
Belki de yedi yıl önce başladıklarında,
hayatlarının, ünlü rekabetlerinin şu anda olduğu noktaya geleceğini beklemiyorlardı. Belki de şimdiye kadar durmaları gerekirdi. Ama yanlış olmasına rağmen, bu durum rahattı. Bu durum tanıdıktı. Ve ikisi için de güvenli olabilecek en yakın durumdu.

Hepsi bu kadardı.

Rozanov yetenekli ağzını Shane'in penisine çalıştırdı ve Shane, iyi donanımlı komodinden kayganlaştırıcıyı yatağın üzerine attı.
Rozanov, yaptığı işi bırakmadan onu aldı ve Shane'i açmak için parmaklarına biraz döktü.

Bu, Shane'in en sevdiği kısım değildi çünkü kendini çok savunmasız hissediyordu. Her birlikte olduklarında kendini zayıf ve gülünç hissediyordu, ama Rozanov
parmaklarını içine soktuğunda en şiddetli şekilde hissediyordu. Sonuç olarak, hazırlık genellikle biraz zaman alıyordu.

Rozanov ise her zaman tamamen rahat görünüyordu.
Bu konuda iyiydi ve bunun farkındaydı. Shane'in penisini ağzından çıkarırken, başını yalayarak Shane'in vücuduna bir sarsıntı gönderdi ve "Rahatla, tamam mı? Fazla zaman yok, ama
yeterli."

Shane derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. O
bu sesi ve televizyonda gördüğü röportajlarda Rozanov'un onu iğrenç, alaycı bir tonla alay etmesinden nefret ediyordu. Ama burada,

bu yatakta, Rozanov'un sesi sabırlı ve nazikti, sesi yumuşaktı ve aksanı kutu gibi İngilizce kelimeleri zarif bir şekilde sarıyordu.

Rozanov güçlü parmaklarıyla Shane'i açarken ve uyluklarının iç kısmına ağzı açık öpücükler kondururken Shane rahatladı. Hazır olduğunda, Shane sessizce Rozanov'a bir prezervatif uzattı ve dönüp dört ayak üstüne çöktü. Rozanov'a bakamıyordu. Bu gece değil. O aşağılayıcı yenilgiden sonra değil.

Rozanov bunu anlamış gibiydi. Ona dikkatlice girdi, geçmişte birçok kez yaptığı gibi sertçe girmedi. Yavaş ve düşünceliydi. Shane, Rozanov içeri girerken onu sabit tutan büyük ellerin kalçalarında ve belinde olduğunu hissetti. Hatta Rozanov'un başparmaklarının belinin alt kısmını nazikçe okşadığını hissetti.

"İşte. İstediğin buydu, değil mi?"

"Evet." Çünkü öyleydi. Her zaman istediği şey buydu.

Rozanov hareket etmeye başladı ve Shane çığlık attı. Teslim olup inlemeye, nefes nefese kalmaya ve daha fazlasını istemeye başlaması hiç uzun sürmedi.

"Siktir, Hollander. Bunu seviyorsun."

Shane, yüzü kıpkırmızı olarak döndü. Ama bunu inkar edemedi.

Rozanov, omuzlarının arasına güçlü bir eliyle bastırarak onu sertçe sikti, onu yatağa bastırdı. İkisi de *yüksek sesle* inliyordu ve binada , Shane bu durumdan endişe duyardı. Ama burada kendini güvende hissediyordu, bu yüzden kendini bıraktı. Her itişte çığlık attı ve belki de Rozanov'un adını defalarca söyledi.

Shane*,* kimsenin onları duymadığını umuyordu.

Rozanov, Shane'in kaygan elini tutup sikini tuttuğunda , Shane boşalmak için çaresizce ona karşı direnmeye başladı. Bu, ona neden bundan vazgeçemeyeceğini her zaman hatırlattığı noktaydı. Çok iyiydi.

"Benim için boşalacak mısın, Hollander?"

Hollander yapacaktı. Ve yaptı. Yatağı yumrukladı, yüksek sesle küfretti ve Rozanov'un yumruğunu boşalmasıyla kapladı.

Rozanov arkasında hızlandı ve her itişte Shane'in vücuduna artçı şoklar gönderdi. Tam da

Rozanov durdu, haykırdı ve Shane'in içinde nabız gibi atmaya başladı.

Sonra, yan yana sırt üstü uzandılar ve Shane, tanıdık suçluluk ve utanç duygusunun içini kapladığını hissetti.

"Eh, bu gece *bir şeyde* kazandın," diye düşündü Rozanov.

"Tanrım. Siktir git." Shane kolunu kaldırıp ona orta parmak göstermeye çalıştı, ama Rozanov bileğini yakaladı ve Shane'i üstüne çekti. göğsüne bakarak ona baktı. Rozanov, Shane'in bakışlarını karşılarken şakacı sırıtışı kayboldu ve Shane aniden nefes alamadığını hissetti.

"Hâlâ o aptal dövmeyi taşıyorsun, görüyorum," dedi Shane, ne haltlar dönüyor olursa olsun dikkatini başka yöne çekmek için çabucak.

"Ah," dedi Rozanov, yüzüne yine o sinir bozucu küçük sırıtış geri dönmüştü. "Seni özlemiş."

Shane burnunu çektirdi.

"Öyle," diye ısrar etti Rozanov. "Ona bir öpücük ver."

Shane gözlerini devirdi, ama başını Rozanov'un göğsüne eğdi. Ancak dudaklarını dövmeye bastırmak yerine, Rozanov'un meme ucunu dişlerinin arasına hafifçe sıkıştırdı ve çekti.

"Siktir," dedi Rozanov, dişlerinin arasından hava emerek.

Özür olarak ve ayrıca Shane bunun onu daha da tahrik edeceğini bildiği için, hassas meme ucunu diliyle okşadı.
Rozanov elini Shane'in saçlarına koydu ve dudaklarını tekrar birleştirdi. Uzun, tuhaf bir şekilde hassas bir öpücükten sonra, Shane başını kaldırdı ve Rozanov'un yine ona çok ciddi bir şekilde baktığını gördü. Yutkundu, ama Rozanov parmaklarını saçlarında gezdirirken hiçbir şey söylemedi. Yüzünde hissettiği korkunun görünmediğini umuyordu.

"Sen çok güzelsin," dedi Rozanov aniden. Çok doğal bir şekilde söyledi.

Shane nasıl tepki vereceğini bilemedi. Birbirlerine böyle *şeyler söylemezlerdi*. En azından bu şekilde değil.

"*Cosmopolitan'*a göre NHL'nin en seksi erkeği," diye şaka yaptı Shane şaka yaptı. Rozanov'la konuşmayı bildiği tek yol buydu, ona küfürler yağdırmak dışında.

"Onlar aptallar," dedi Rozanov, büyüsü bozulmuş bir şekilde. "Beni beşinci sıraya koydular. Beşinci!"

"Cömert bir seçim gibi görünüyor."

Rozanov yuvarlandı ve Shane'i yatağa yapıştırdı. Shane ona bakarak güldü.

"Gitmem gerek," dedi Rozanov ve gerçekten pişman olmuş gibi "Önce duş alacağım, sonra otele dönmem gerek." "Biliyorum."

Birlikte duş aldılar ve Shane, Rozanov'u tatmadan bırakamayacağı için dizlerinin üzerine çöktü. Rozanov, geniş yağmur duşunda Shane'in üzerine eğilirken onayını mırıldandı. Güçlü elleri Shane'in başını okşadı ve uzun parmakları
Islak saçlarına kıvrılmıştı. Shane gözlerini yukarı çevirdi ve Rozanov'un o lanet olası çarpık gülümsemesiyle ona baktığını gördü. Shane
hemen gözlerini kapattı ve yanaklarının kızardığını hissetti ve utanç verici bir şekilde kendi sikinin sertleştiğini hissetti.

Sikişmeyi bu kadar çok sevmesi, ağzına sik almayı sevmesi yeterince kötüydü. Ama bunun *bu* orospu çocuğu olması, nadiren de olsa olmadığı zamanlarda Shane'in tatminsiz kalması...

Belki de bu *sadece* uygun olduğu için değildi. Ama bu, Shane'in düşünmek istemediği bir şeydi.

Rozanov'u tam sınırına getirdi ve sonra çekildi,
Adamın boşalmasını çenesine, dudaklarına ve muhtemelen boynuna aldı. Kanıtlar hızla yıkandı, giderden aşağı aktı ve Shane duş duvarına yaslanarak oturur pozisyona geri düştü.
Ellerini yüzüne sürdü ve dizlerini kendine çekti. Rozanov'un Rusça nefes nefese kaldığını duydu.

"Kahretsin," dedi Rozanov, Shane'in oturduğu yerin karşısındaki fayanslara başını yaslayarak ayakta duruyordu. "Bunu çalışıyor muydun, Hollander?"

"Hayır," diye homurdandı Shane.

"Hayır mı? Benim için sakladın mı?"

Shane cevap vermedi, bu da onaylamış gibi bir şeydi.

Rozanov güldü. "Seks yapman lazım, Hollander. Birkaç ayda bir hızlı bir seks için beklemek sağlıklı değil."

"Beklemiyorum," dedi Shane. Bu tam olarak bir yalan değildi. Açıkçası yüzde yüz heteroseksüel değildi, ama kadınlarla seks yapmak

onu *tiksindirmiyordu*. Sadece erkekler kadar onu tatmin etmiyordu.

Özellikle bir erkek.

Ama kadınlar güvenli, kolay ve *her yerde*ydi. Ve belki denemeye devam ederse, tek bir geceden fazlasını geçirmek isteyeceği birini bulabilirdi. Sonunda buna bir son verebilecek birini... *Bu* her neyse.

Rozanov suyu kapattı ve elini uzattı. Shane gözlerini devirdi ve elini tuttu, Rozanov'un onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Göğüs göğüse durdular ve Shane, Rozanov'un saçlarından omzuna ve göbeğine doğru damlayan suyu izledi.

Rozanov elini Shane'in yüzüne koydu ve başını yukarı kaldırdı. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle ona sevgiyle baktı ve sonra onu öptü.

"Seni mahvettim," dedi Rozanov ayrıldıklarında. "Başka kimse olmaz."

"Tanrım, siktir git."

"Ne ağzın var senin."

"Söyleme."

"Benim ağzımdan çıkmasını tercih ederdim."

"Lanet olsun, Rozanov." Shane diğer adamı duş duvarına itti ve onu agresif bir şekilde öptü. Her zaman böyleydi. Birbirlerini itip kakıyor, küfrediyor ve kontrol için savaşıyorlardı, ta ki ikisinden biri pes edip ikisinin de arzuladığı rahatlamaya izin verene kadar.

"Gitmem gerek," dedi Rozanov, ama bunu söylerken bile dişlerini Shane'in çenesine sürtüyordu.

"Biliyorum."

"Üzgünüm."

"Neden? Umurumda değil. Zaten işimiz bitti, değil mi?"

Rozanov onu öpmeyi bıraktı ve düşünceli bir şekilde ona baktı. "Sanırım öyle."

Duşu terk edip hızla giyindiler. Shane yatağın üstündeki yorganı çıkarıp çamaşır makinesine attı. Burayı bulduğu gibi tertemiz bırakacaktı.

"Üç hafta sonra," dedi Rozanov, kapıda durup çıkmaya hazırlanırken.

"Evet."

Rozanov başını salladı ve Shane bununla biteceğini sandı, ama sonra diğer adam sırıttı ve "Bu gece ben miydim?" dedi.

"Neydin?"

"Dikkatini dağıtmak için. Bu gece buz üzerinde."

Shane, onun ne demek istediğini anlamak için bir an bekledi. "Siktir git."

Rozanov'un gülümsemesi yayıldı. "Hiç oynayamadım, sikimi düşünerek, değil mi?"

"İyi geceler, Rozanov."

Rozanov kapıdan çıkarken ona bir öpücük gönderdi ve Shane'i öfkeli ve garip bir şekilde rahatlamış bir halde bıraktı. Birbirlerinden hoşlanmadıklarını hatırlamak iyi gelmişti.

Shane buzdolabından bir bira daha çıkardı ve kanepeye oturup yorganın temizlenmesini beklemeye başladı. Saat geç olmuştu ve yorgundu, ama burada uyumayacaktı. Bu binayı satmak için bir emlakçı ile konuşması gerekiyordu.

Binayı satacak ve Boston'da maçları olduğunda lanet olası otel odasında kalacak, geceleri Rozanov'un penthouse'una kaçmayacaktı. Buna bir son verecek ve hayatına devam edecekti.

Bu planı yaparken, parmak uçlarıyla dudaklarını okşadığını fark etti. Diğer adamın dudaklarının dudaklarına bastırdığı anının hatırası hâlâ dudaklarında karıncalanıyordu.

Bunu sona erdirmek için planlar yapmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Bu teklif devam ettiği sürece, Shane asla hayır diyemeyecekti.

Telif hakkı © 2019 Rachelle Goguen

Carina Press Romance Promise'ı tanıtıyoruz!

Carina Press ekibinin tüm üyelerinin ortak bir özelliği var: Hepimiz uzun zamandır bu türü seven romantik kitap okurlarıyız. Ve bizler okuyucuların romantizmde aradıkları şeyi biliyoruz: sonsuza kadar mutlu (HEA) ya da şimdilik mutlu (HFN) bir sonun garantisi. Bunu göz önünde bulundurarak, ***Carina Press Romantizm Sözü'nü*** başlatıyoruz. Kapak metnimizde/kitap açıklamasında bu kelimelerle etiketlenmiş bir kitap gördüğünüzde

size, okuyucuya, çok önemli bir söz veriyoruz:

Bu kitap, olay örgüsünün merkezinde bir romantizm barındırır ve HEA veya HFN ile biter.

Basit, değil mi? Ama çok önemli, biliyoruz!

Carina Press Romance Promise'ı arayın ve
güvenle satın alın!

Carina Press kitap açıklamalarında şu satırı arayın:

Güvenle tek tıklayın. Bu kitap, ***Carina Press Romance Promise'ın*** *bir parçasıdır****:*** *aradığınız tüm romantizm HEA/HFN ile birlikte. Bu bir sözdür!*

Daha fazla bilgi için CarinaPress.com/RomancePromise adresini ziyaret edin.

Daha fazla bilgi için CarinaPress.com adresini ziyaret edin.

Yaza 'in Game Changers serisinin geri kalanını yakalayın!

GAME CHANGER (***Game Changers***, **birinci kitap**)
HEATED RIVALRY (***Game Changers***, **ikinci kitap**)

Kitaplarınızı şimdi sipariş edin!

Yeni sürümlerimiz hakkında bilgi almak, özel tekliflere erişmek ve daha fazlası için bizimle iletişime geçin!

CarinaPress.com adresini

ziyaret edin Diğer iletişim

yolları:

Facebook.com/CarinaPress
Twitter.com/CarinaPress
CarinaPress.com/newsletter

Sizin için iyi bir kitap olduğunu düşünüyoruz!

Aşağıdaki türlerde yazıyor musunuz? Carina Press editörleri yazdıklarınızı görmek istiyor.

Şu anda aşağıdaki türlerde eserler arıyoruz
Romantizmin çoğu alt türü ve tüm heyecan seviyeleri:

- Çağdaş
- Erotik
- Paranormal ve Kentsel Fantastik
- Bilim Kurgu ve Fantastik
- Romantik Gerilim
- Tarihi
- Buraya alt türünüzü yazın. Gönderim kurallarımızı inceleyin!

Yayın programımızda kapsayıcılık ve temsil edilme konusundaki taahhüdümüzü yeniden teyit etmek ve siyahi yazarlar, renkli yazarlar, engelli yazarlar, LGBTQ+ yazarlar ve diğer geleneksel olarak marjinalleştirilmiş ve yeterince temsil edilmeyen seslere özel bir davet uzatmak istiyoruz.
Listemizi kapsayıcı hale getirmek için çaba gösteriyoruz ve romantik kitap okurlarını daha iyi temsil eden bir katalog oluşturmak için yoğun bir şekilde çalışıyoruz.

Gönderim kurallarımız hakkında daha fazla bilgi için lütfen şu adresi ziyaret edin: bit.ly/write4cp

Gönderilen tüm metinler, yaklaşık 12 hafta içinde kapsamlı bir editoryal incelemeye tabi tutulur ve yanıtlanır.

'ın Carina Press'teki en son haberlerini e-bültenimize katılarak alın!

Kaçırmayın, bugün kaydolun!

CarinaPress.com/newsletter

Kaydolun ve Carina Press'in tekliflerini ve kuponlarını doğrudan e-posta kutunuza alın!

Ayrıca, e-bülten abonesi olarak, Carina Press ile ilgili her şey hakkında içeriden bilgi edinecek
Carina Press ile ilgili her şey hakkında içeriden bilgi edinebilir ve en yeni yayınlarımızdan ilk siz haberdar olabilirsiniz!

CarinaPress.com'u ziyaret

edin İletişimde kalmanın diğer

yolları:

Facebook.com/CarinaPress
Twitter.com/CarinaPress

ISBN-13: 9781488068911

Sert Adam

Telif hakkı © 2020 Rachelle Goguen

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak elde etmiş bulunmaktasınız. Bu metnin hiçbir kısmı yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 22 Adelaide St. West, 40th Floor, Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada'nın açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemine kaydedilemez veya bu sistemlere aktarılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işletmeler kuruluşları, olaylar veya mekanlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı, Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşma uyarınca yayınlanmıştır.

® ve ™ yayıncının ticari markalarıdır.
® ile belirtilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

İçindekiler

Arka Kapak Metni
Rachel Reid'in Diğer
Eserleri Başlık
Sayfası
Önsöz
İçindekiler
Önsöz Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm On
Birinci Bölüm On
İkinci Bölüm On
Üçüncü Bölüm On
Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm On
Yedinci Bölüm On
Sekizinci Bölüm On
Dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm
Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüṁ
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm Yirmi
Yedinci Bölüm

Epilog Teşekkürler
Yazar Hakkında
Rachel Reid'in Heated Rivalry kitabından alıntı
Carina Press Romance Promise
Game Changers Serisi Hakkında Carina
için Yazmak
Carina e-Bülteni Telif
Hakkı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️